

ONSDAG DEN 18. FEBRUAR 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt den 5. februar 2009, for genoptaget.

2. Erklæringer fra formanden

Formanden. – Mine damer og herrer! For to uger siden blev en polsk ingeniør, Piotr Stańczak, som har været holdt som gidsel af terrorister i Pakistan siden september sidste år, myrdet af sine bortførere. På vegne af Europa-Parlamentet vil jeg gerne udtrykke min harme over dette afskyelige mord på en uskyldig mand, der var polsk statsborger og EU-borger. Europa-Parlamentet fordømmer på det skarpeste denne kriminelle handling, og vi udtrykker vores dybeste medfølelse med afdødes familie og alle hans pårørende.

Terrorisme er et direkte angreb på frihed, menneskerettigheder og demokrati. Terrorisme er et forsøg på at nå sine mål gennem blind vold og at ødelægge vores fælles værdier. Den udgør en stor risiko for det internationale samfunds sikkerhed og stabilitet. Terrorisme er en forbrydelse, som vi ikke skal behandle med blødsødenhed.

På den myrdede ingeniørs modersmål vil jeg gerne sige: *Niech spoczywa w wiecznym pokoju* [Gid han må hvile i evig fred].

Til minde om Piotr Stańczak beder jeg Dem alle rejse Dem for at mindes ham.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

Mine damer og herrer! Skovbrandene i Australien har medført tragiske tab af liv i de seneste dage. Disse de værste skovbrande i Australiens historie har krævet mange liv under rædselsfulde omstændigheder. Vi blev alle forfærdede over denne naturkatastrofes voldsomme kraft og dens uhyggelige konsekvenser. Jeg har skrevet til Australiens premierminister for at meddele ham Europa-Parlamentets oprigtige medfølelse. På vegne af Europa-Parlamentet ved dagens plenarmøde vil jeg gerne endnu en gang udtrykke vores solidaritet med Australien, dets folk og dets myndigheder i disse sørgelige tider.

I næste uge vil en delegation her fra Parlamentet rejse til Australien for personligt at overbringe vores kondolencer. Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at udtrykke vores dybeste medfølelse med familierne til alle dem, der er omkommet. Vores tanker er med jer.

Mine damer og herrer! Der er igen foruroligende nyheder fra Den Islamiske Republik Iran. Syv ledende skikkelser i det religiøse Baha'i-samfund blev taget i forvaring i maj 2008. Igennem otte måneder blev de nægtet mulighed for juridisk rådgivning. Nu skal disse syv højtstående personer fra det religiøse Baha'i-samfund i denne uge igennem en retssag, som ikke opfylder selv de mest grundlæggende krav i retsstatsprincippet. Nobelprisvinderen Shirin Ebadi, som er advokat i Iran, og som var parat til at være forsvarer for de fængslede ledere, har selv modtaget dødstrusler.

Europa-Parlamentet opfordrer endnu en gang og i de kraftigste vendinger de iranske myndigheder til at respektere menneskerettighederne og religiøse mindretals rettigheder samt at genoverveje anklagen mod de syv Baha'i-ledere – Fariba Kamalabadi, Jamaloddin Khanjani, Afif Naeimi, Saeid Rasaie, Mahvash Sabet, Behrouz Tavakkoli og Vahid Tizfahm. Disse mennesker blev fængslet alene som følge af deres overbevisning og bør omgående løslades.

(Bifald)

Mine damer og herrer! Sidste fredag, den 13. februar 2009, blev vores spanske parlamentsmedlem hr. Herrero arresteret af den venezuelanske regering i hovedstaden Caracas og efterfølgende udvist af landet som følge af nogle kommentarer til medierne om den venezuelanske regering. Hr. Herrero var i landet som medlem af den officielle delegation fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De

Europæiske Demokrater, som var inviteret af et oppositionsparti i forbindelse med folkeafstemningen om forfatningen. For at arrestere ham tiltvang politiet sig adgang til hans hotelværelse, hvorefter de satte ham på et rutefly til Brasilien uden officiel forklaring eller mulighed for at hente sine personlige ejendele. Dette kan vi ikke acceptere!

På vegne af Europa-Parlamentet protesterer jeg på det allerkræftigste over disse metoder. Jeg fordømmer denne hændelse på det bestemteste, idet den er en krænkelse af menneskerettighederne og en ærekrænkelse af Europa-Parlamentet som demokratisk institution.

(Bifald)

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg tager ordet som formand for Parlamentets delegation for forbindelserne med Australien og New Zealand for at tilkendegive min stærke tilslutning til den erklæring, De lige er kommet med, og for at takke Dem for den. Jeg ser frem til at overbringe denne meddelelse næste uge i Australien.

Formanden. – Mange tak, hr. Chichester.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Reaktion på anmodning om beskyttelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

5. Valgs prøve: se protokollen

6. Fortolkning af forretningsordenen: se protokollen

7. Berigtigelse (forretningsordenens artikel 204a): se protokollen

8. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

9. Modtagne dokumenter: se protokollen

10. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

11. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

12. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

13. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsorden for dette møde, der blev aftalt på Formandskonferencen torsdag den 5. februar 2009, i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 130 og 131, er blevet omdelt. Følgende ændringer er foreslået:

Onsdag:

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har anmodet om, at hr. Reuls betænkning om de mulige løsninger på udfordringerne i forbindelse med olieforsyning udsættes til næste mødeperiode.

Herbert Reul, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har haft lange og vanskelige drøftelser af dette forslag i udvalget, og vi har truffet en beslutning, der har et stort flertal bag sig, men i går og i dag har der været et væld af råd og forslag, som er fremkommet, primært fordi andre udvalg har tilføjet ekstra diskussionspunkter.

Jeg synes, det ville være en god idé ikke at træffe en beslutning i dag, men i stedet at få mulighed for senere at finde en løsning, som Parlamentet til den tid vil kunne støtte. Jeg beder Dem derfor godkende denne udsættelse i dag. Tak.

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi har stillet to forslag, og højest sandsynligt vil ingen af dem få bredt flertal i Parlamentet. Jeg ønsker derfor at give min opbakning til dette forslag.

Med Deres tilladelse, hr. formand, vil vi også fremsætte det forslag at udsætte hr. Bermans betænkning. Hvis dette forslag ikke kan godkendes på grund af den sene fremsættelse, vil jeg gerne nu sige, at vi i morgen vil fremsætte forslag om at udskyde afstemningen om betænkningen. Tak.

Formanden. – Mange tak, hr. Swoboda.

Er der nogen, der ønsker at modsætte sig forslaget?

Claude Turmes, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Min gruppe, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, har stillet et forslag til beslutning, som støttes af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og store dele af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe. Jeg tror derfor, at hr. Reul anmoder om udsættelse af frygt for, at hans holdning er i mindretal.

Jeg finder det lidt mærkværdigt, at vi har så lang og vanskelig en forhandling og derefter hører anmodninger om endnu en forsinkelse. Vi er derfor imod en udsættelse.

Formanden. – Mine damer og herrer! De har hørt de politiske sammenhænge. De har også hørt, hvad hr. Swoboda har sagt. Beslutningen vil blive truffet i morgen.

(Parlamentet vedtager forslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater.

Vi vil stemme om hr. Swobodas forslag i morgen. Jeg beder Dem alle huske dette i dagens afstemning.

(Arbejdsplanen blev vedtaget som ændret)⁽¹⁾

14. Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er redegørelserne fra den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og fra Kommissionen om Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten. Jeg har den glæde at byde den Højtstående Repræsentant, hr. Solana, velkommen i vores midte og bede ham tale til os.

Javier Solana, højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Dette er første gang, jeg møder op her i 2009. Det er en stor glæde for mig at være her, og jeg håber, at det gode samarbejde, vi har haft tidligere, vil fortsætte i år.

Krigen i Gaza sluttede for en måned siden, den 18. januar, og jeg tror, De er enig med mig i, at det føles, som var det i går. Omfanget af lidelser og ødelæggelser var umådeligt, og det har efterladt os alle med en bitter smag i munden. Den humanitære situation i dag er stadig fortvivlende. Vi er nødt til hurtigst muligt at finde løsninger på at få hjælp ind og mindske folks lidelser.

Samtidig er vi nødt til at gøre alt, hvad vi kan, for at afslutte konflikten mellem israelerne og palæstinenserne og mellem Israel og den arabiske verden. Faktisk er kriterierne for en løsning velkendte, og det har de været i nogen tid. Det, der betyder noget nu, er, om der er politisk vilje til at gennemføre den blandt israelere og palæstinensere, blandt arabere og i det brede, internationale samfund.

EU's kald til at opnå fred i Mellemøsten er så stærkt som nogensinde. Vores engagement med hensyn til at skabe en levedygtig og uafhængig, palæstinensisk stat, der lever side om side med Israel, er totalt. Det er centralt i vores Mellemøstpolitik. Alle vores handlinger er rettet mod dette strategiske mål. Vi vil bakke fast op om alle, der ønsker en fredelig løsning på de mange udfordringer i hele Mellemøstregionen.

Parlamentet ved præcist, hvor svær og indviklet situationen kan synes at være. Regionen har for ofte været plaget af voldspårter, stigende ekstremisme og økonomisk modgang. Samtidig er betingelserne for, at EU og USA kan samarbejde om at opnå fred i Mellemøsten, sandsynligvis bedre end nogensinde. Jeg er lige vendt

⁽¹⁾ For yderligere ændringer til dagsordenen, se protokollen

tilbage fra Washington, hvor jeg har haft gode drøftelser med alle i Obama-regeringen. Jeg tror, jeg har en forsikring fra dem om, at det stærke engagement, der er kommet til udtryk, er reelt. Vi er villige og parat til at samarbejde med dem om at opnå succes i denne konflikt.

Jeg tror, udnævnelsen af senator Mitchell som USA's udsending har givet befolkningen i Mellemøsten og hans venner nyt håb. Vi kender ham. Vi har arbejdet sammen med ham. Jeg havde det privilegium at arbejde sammen med ham i 2001 om den berømte rapport, og for nylig har jeg haft lejlighed til at arbejde sammen med ham i regionen.

Jeg håber meget, at disse ændringer vil føre til en ny tilgang, én, der giver parterne mere at skulle have sagt, med hensyn til hvordan de styrer deres forhold. Vi ved, at løsninger og forslag bør være lokalt funderet. Samtidig er et større internationalt engagement dog stadig væsentligt.

Derfor er det arabiske fredsinitiativ så afgørende. Dette initiativ er et kollektivt udtryk i den arabiske verden for, hvordan man her ville kunne bidrage til at afslutte konflikten med Israel. Det er dens reaktion på problemet, der har bremset dens udvikling og integration i vores globale verden. Det er stadig og bør forblive på bordet.

Der har lige været et vigtigt valg i Israel. Selvfølgelig er det op til det israelske folk, dets politiske ledere, at afgøre, hvordan den nye regering skal sammensættes. Vi fra vores side håber, at den nye premierminister og regering vil være solide samtalepartnere i forbindelse med fredsforhandlinger.

Det samme gælder naturligvis for palæstinenserne. De er også nødt til at få deres bagland på plads, herunder gennem forsoning. Som alle ved, tilskynder vi kraftigt til, at der sker en forsoning mellem palæstinenserne bag præsident Abbas og alt det, Egypten og Den Arabiske Liga gør i den henseende. Dette vil være en nøgle til fred, stabilitet og udvikling.

Som sagt ved jeg, at Parlamentet har været stærkt optaget af krisen i Gaza, det har vi alle. Lad mig benytte lejligheden til at fremhæve nogle af de vigtigste, internationale tiltag, hvis fokus har været at prøve at standse volden og mildne nøden for alle civilbefolkningerne.

Egyptens rolle med hensyn til at få løst situationen i Gaza, og naturligvis hos palæstinenserne selv, er stadig afgørende. Vi håber, at deres anstrengelser snart vil føre til en varig og bæredygtig våbenhvile, til at grænseovergangene åbnes for alle varer og personer samt til en eller anden form for aftale mellem palæstinenserne. Uden dette vil det være svært – for ikke at sige umuligt – at genopbygge Gaza.

Vi ser frem til at hilse positive meddelelser om våbenhvile velkommen. I forgårs var der gode møder, lad os håbe, at de fortsætter i dag og fremover, så der ufortøvet kan erklæres våbenhvile. Som De ved, vil Egypten også være vært for en vigtig konference om genopbygning den 2. marts, og vi forventer, at hele det internationale samfund vil engagere sig dér. EU har også spillet sin rolle. Vi har straks udtrykt vores vilje til at bidrage på konkrete måder til at opnå en varig våbenhvile. Vi har også bekendtgjort, at vi er klar til at sende vores kontrollører tilbage til grænseovergangen ved Rafah, i overensstemmelse med den aftale, vi underskrev i 2005. Vi er klar til at fungere ved Rafah eller en hvilken som helst anden grænseovergang, hvor der er behov for hjælp, eller hvor der anmodes om hjælp.

Adskillige EU-lande har også udtrykt, at de er klar til at hjælpe med et forbud mod ulovlig handel med især våben, der smugles ind i Gaza. Parlamentets aktiviteter som reaktion på krisen har været betydelige, og de er en integrerende del af EU's generelle reaktion på krisen.

For så vidt angår FN, kan vi varmt anbefale UNRWA for dets arbejde og vedholdenhed samt understrege, at EU fortsat vil støtte alle organisationens tiltag.

Men det er klart, at et enkelt land eller en enkelt organisation ikke alene kan tackle konflikterne i Mellemøsten. Problemerkernes iboende natur gør, at der kræves multilaterale løsninger. Kvartetten får en afgørende rolle i de kommende måneder. Den nye regering i USA har sammen med os bekræftet sin hensigt om at gøre fuld brug af Kvartetten.

De frygtelige begivenheder i Gaza bør også tvinge os til at se på Gaza i et mere strategisk og langsigtet perspektiv. Gazastriben er en integreret del af det palæstinensiske område, som blev besat i 1967, og vil uden tvivl blive en del af en palæstinensisk stat. Gaza er nødt til at blive økonomisk og politisk levedygtig. Gaza er nødt til at blive en del af en politisk løsning.

Den første prioritet er stadig at sikre en varig våbenhvile, der overholdes fuldt ud, og at humanitær bistand kan ydes uden hindringer. Vi har brug for, at grænseovergangene åbnes for humanitær assistance, for handelsvarer og for mennesker på et regelmæssigt og forudsigeligt grundlag.

Som De ved, har de diplomatiske konsekvenser efter Gazakonflikten været meget betydelige i regionen omkring Gaza. Indirekte forhandlinger mellem Syrien og Israel er blevet indstillet. Mauretanien og Qatar har suspenderet deres forbindelser med Israel. Man har truet med at tilbagetrække det arabiske fredsinitiativ.

Skellene i de arabiske lande er, som De ved, blevet dybere. Uden en arabisk enhed vil det blive meget svært at skabe fremskridt i Gaza og i den videre fredsproces i Mellemøsten. Fred i Mellemøsten kræver en forenet, arabisk verden. Det forestående topmøde i Den Arabiske Liga vil blive afgørende for at genoprette den arabiske enhed, især bag det arabiske fredsinitiativ.

I de kommende måneder vil der også være valg i Iran og Libanon. Den 12. juni vil iranerne stemme om en ny præsident. Vi har gentagne gange udtalt vores dybe respekt for Iran og vores ønske om at udforme en helt anden slags forhold til dette land. Det er helt klart i alles interesse, men for at opnå det, har vi brug for tillid, og den tillid skal genskabes.

Lad mig afslutningsvis sige, at 2009 vil blive kritisk for Mellemøsten. Vi står muligvis på en tærskel. Vi kan vælge at forfølge de samme politikker på den samme måde, velvidende, at de vil føre til de samme resultater – de resultater, vi kender i dag. På den anden side kan vi forsøge at arbejde energisk og beslutsomt for at tilpasse vores politikker og vores tilgang til at opnå resultater.

Vi skal arbejde med både krisestyring og konfliktløsning – det er der ingen tvivl om. Tiden er imidlertid inde nu til at fokusere afgørende på konfliktløsning. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan afslutte denne endeløse række af død og ødelæggelser.

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, højtstående repræsentant. Mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg som formand for Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-Samarbejdet nu på søndag vil lede en delegation til Gaza, Ramallah, Sderot og Jerusalem i to og en halv dag. Blandt andet skal der føres forhandlinger med præsident Peres og premierminister Olmert i Jerusalem og præsident Mahmoud Abbas fra Den Palæstinensiske Myndighed samt premierminister Fayyad i Ramallah. I Gaza vil der blive gjort forberedelser til FN's besøg, som derefter vil blive gennemført.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – Hr. formand! Vi er i en overgangsfase i Mellemøsten. Højest sandsynligt vil der snart komme en ny regering i Israel. Der er allerede en ny regering i USA, som er i gang med at definere sine udenrigspolitiske prioriteter. Og vi kan snart stå over for en overgang i det besatte, palæstinensiske område. Så en ændret dynamik kan give muligheder for nyt engagement.

Man kan imidlertid ikke benægte, at konflikten for nylig resulterede i menneskelige lidelser og ødelæggelser af enormt omfang. Den har efterladt fredsprocessen i Mellemøsten i en særlig skrøbelig tilstand, det må vi indrømme. Det ved Parlamentet kun alt for godt, og jeg refererer til de drøftelser og forhandlinger, vi allerede har haft her.

Det er helt klart ikke dér, hvor vi ønskede at være i begyndelsen af 2009. Men hvis der en dag skal blive fred mellem israelere og palæstinensere, er det den eneste vej frem, at vi gør alt, hvad vi kan, for at få forhandlingerne tilbage på sporet. Denne menneskelige tragedie i Gaza har haft en enorm indflydelse på regionen. Så sent som i går aftes kom jeg tilbage fra en tur til Syrien og Libanon, og det vil jeg naturligvis også sige noget om, men jeg vil gerne understrege, at det, vi skal gøre, er at gøre det klart for alle lederne i Israel, at EU forventer et fortsat engagement i fredsprocessen og i en tostatsløsning.

Vi skal også forstærke beskeden til palæstinenserne om, at det er altafgørende med en stærk Palæstinensisk Myndighed, som viser effektivt lederskab over hele det besatte palæstinensiske område, både af hensyn til genforening af Vestbredden og Gaza og for at få fredsprocessen tilbage på sporet. Derfor støtter EU Egyptens, Tyrkiets og andre landes indsats for at opnå dette.

Hvad angår den nye regering i USA, skal vi være enige om en fælles vej fremad. Jeg talte i telefonen med udenrigsminister Clinton om det så sent som i sidste uge. Hun var enig i, at der er brug for en varig våbenhvile, og at man vender tilbage til fredsprocessen, som er helt afgørende. Vi var også enige om, at Kvartetten indbyrdes bør konferere indgående om disse forhold inden udgangen af måneden. Jeg er glad for, at den amerikanske regering ser Kvartetten som en meget vigtig institution til fremme af fred.

Endelig er vi nødt til at optrappe vores eget forhold til landene i Den Arabiske Liga. Enigheden om fred er ved at svækkes, ikke blot i Israel og inden for det besatte, palæstinensiske område, men også inden for Den Arabiske Liga, hvor der viser sig bekymrende splittelser.

Med dette formål er jeg som sagt lige vendt tilbage fra Syrien og Libanon, hvor jeg mødtes med præsident Assad i Syrien, præsident Sleiman i Libanon og andre nøglepartnere. Den nylige konflikt har været til stor skade for forhandlingerne, ikke blot hvad Palæstina, men også hvad Syrien angår. Vi udvekslede derfor længe synspunkter om fredsprocessen. Jeg gentog EU's meget stærke opbakning til det arabiske fredsinitiativ, og jeg opfordrede indtrængende partnerne til at opretholde deres engagement deri, fordi det giver nogle seriøse rammer for de regionale fredsforhandlinger.

Jeg lagde også vægt på den milepæl, der er opnået med Syriens og Libanons beslutning om at etablere diplomatiske forbindelser, og jeg pressede på for at få gennemført alle trin i denne proces. I begge lande drøftede vi, hvordan EU rent praktisk kan bakke op om reformprocessen. I Libanon gentog jeg, at vi principielt er parat til at sende en valgobservationsmission fra EU, og jeg har allerede besluttet, at en undersøgelsesmission skal tage af sted dertil straks.

EU som helhed har været ekstremt aktiv i de seneste uger både politisk set og på den praktiske front. Hvad det politiske angår, har vi alle fortsat vores intensive diplomatiske aktiviteter, siden jeg sidst aflagde beretning for Dem i januar. Vi har været i front med opfordringer til våbenhvile og har arbejdet sammen med Egypten og andre for at muliggøre en varig våbenhvile.

Rådets konklusioner i januar viste, at EU er ved at udarbejde en "arbejdsplan" for en varig våbenhvile. I dette dokument identificeres seks indsatsområder, der omfatter humanitær indsats, forhindring af indsmugling til Gaza, genåbning af grænseovergangene i Gaza, genopbygning, forsoning blandt palæstinenserne og genoptagelse af fredsprocessen.

Der foregår meget arbejde, som kræver stor takt og dygtighed. For at give blot et lille indtryk af det aktivitetsniveau, vi alle har haft, kan jeg nævne, at jeg deltog i en arbejdsmiddag for medformændene i Paris den 15. januar, topmøder i Sharm el-Sheikh og Jerusalem den 18. januar, EU-ministermøder med Israel den 21. januar og med en gruppe bestående af Egypten, Den Palæstinensiske Myndighed, Jordan og Tyrkiet den 25. januar. Desuden besøgte kommissær Louis Michel, som er ansvarlig for humanitær bistand, Gaza den 24. og 25. januar.

Vi er jævnligt i kontakt med kollegerne i Kvartetten. Vi har haft vigtige møder som trojka i Moskva. Jeg har haft den nævnte telefonsamtale med Clinton, Javier Solana har været i Washington, og vi er enige om, at det er nødvendigt at forny fredsprocessen. Vi fortsætter vores køreplan med overvågningsarbejde, og vi sætter også hjælp ind til opbygning af landet, herunder på følsomme områder som f.eks. retsstatsprincippet og grænseforvaltning.

I EU's handlingsstrategi for Mellemøsten påregnes der også EU-støtte i forbindelse med specifikke spørgsmål om endelig status, f.eks. vedrørende flygtninge og sikkerhedsforanstaltninger i Jerusalem.

Rent praktisk har EU prioriteret at levere humanitær bistand til befolkningen i Gaza. Kommissionen har allerede, praktisk taget fra den ene dag til den anden, tilvejebragt 10 mio. EUR, og andre 32 mio. EUR er nu bundet for den kommende periode.

I begyndelsen af marts holder den egyptiske regering en international konference i Sharm el-Sheikh til støtte for den palæstinensiske økonomi med det formål at genopbygge Gaza. Kommissionen og dermed vi vil være medsponsor af dette arrangement. Jeg er glad for, at jeg havde lejlighed til at drøfte det tilsagn, som Kommissionen har til hensigt at give sammen med formændene for Udenrigsudvalget og Budgetudvalget, på et tidligt tidspunkt her i Parlamentet den 2. februar. Endnu en gang tak for Deres støtte.

Problemet i øjeblikket er ikke kun finansiering, men adgang, især til Gaza. Vi har været meget højlødt, både offentligt og privat, vedrørende den uacceptable lukning af grænseovergangene i Gaza. Parlamentet vil givet gerne her i dag endnu en gang sammen med mig kræve, at grænseovergangene åbnes i fuldt omfang.

(Bifald)

Når der bliver bedre adgang – hvilket jeg ikke er i tvivl om, at der bliver – bliver vi måske nødt til at revurdere vores økonomiske forudsigelser. Til den tid bliver jeg måske nødt til at komme tilbage for at drøfte dette med Dem. Jeg håber, at jeg igen vil kunne regne med Deres støtte.

De kan regne med Kommissionens engagement – og også mit personlige engagement – med hensyn til at gøre alt, hvad vi kan, for at bidrage til at skabe fred hurtigst muligt i en af de mest urohærgede dele af verden. Vi vil i hvert fald fortsat arbejde meget tæt sammen med Parlamentet.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Vondra, hr. Solana, kommissær Ferrero-Waldner, mine damer og herrer! Situationen i Gaza forværres lidt for hver dag, der går. Befolkningen lider enormt. Der er mangel på alt.

Embargoen mod Gaza betyder, at hver eneste leverance af humanitær bistand skal igennem et forhindringsløb. Når den så er leveret, er bistanden utilstrækkelig til at dække behovene på stedet. Hospitalerne kan ikke længere fungere ordentligt. Man kan ikke længere tage sig af befolkningen. Det, der sker i Gaza i dag, er en humanitær katastrofe i stort omfang.

EU spiller allerede en stor rolle i regionen. Den økonomiske støtte, unionen har givet og fortsat giver til palæstinenserne, er betydelig. Den har gjort meget mod strømmen for at forhindre den humanitære katastrofe, vi ser i dag. Trods forhindringerne fortsætter den med at yde humanitær bistand til befolkningen i Gazastriben. Bare i dag har EU bevilget 41 mio. EUR i bistand til De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge. Så det er ikke det rigtige tidspunkt for os at begynde at tie stille.

Jeg mener, at EU's besked skal være klar. Vi kan ikke tolerere, at humanitær bistand bliver taget som gidsel i denne konflikt. Det er altafgørende, at denne bistand kan bevæge sig frit og uden begrænsninger, og at kontrolposterne åbnes.

Desuden giver vi Hamas en advarsel. Hændelserne i sidste måned, hvor Hamas konfiskerede og ikke tilbageleverede den humanitære bistand, der blev leveret af De Forenede Nationers Organisation i regionen, er skandaløse og uacceptable, og de må ikke gentages. Alle de involverede spillere skal komme genopbygningsfasen i forkøbet og aktivt forberede den ved at vurdere skaderne på stedet og ved at forberede en plan for finansiel, økonomisk og social rehabilitering af Gazastriben. Denne rehabilitering er altafgørende for stabiliteten i regionen. Det er målet for donorkonferencen i Sharm el-Sheikh den 2. marts.

Men lad os gøre os det klart, at der ikke kan finde nogen genopbygning sted – endnu en af slagsen – før der er indgået en varig våbenhvile. Våbenhvile og indstilling af militære kamphandlinger, også for Israels vedkommende, er en absolut forudsætning for, at freden kan genoprettes i regionen. Med henvisning til Hamas begynder det også – og dette siger jeg med absolut bestemthed – med at sætte en definitiv stopper for affyring af raketter ind i Israel fra Gaza.

Der skal også træffes de nødvendige foranstaltninger for at bekæmpe indsmuglingen af våben og ammunition gennem de tunneller, der forbinder Gaza med Egypten. Det er væsentligt at retablere dialogen mellem alle sektorer i det palæstinensiske samfund og at sætte gang igen i den nuværende forhandlingsproces. Egypten, som har et særligt ansvar på grund af sin beliggenhed ved grænsen til Gaza, skal deltage aktivt i denne forhandlingsproces. I alle vores fremtidige, diplomatiske bestræbelser skal denne særlige rolle, Egypten har, tages med i overvejelserne.

Vi kan kun håbe på at finde en løsning på konflikten ved at holde den diplomatiske sti åben. Jeg opfordrer alle involverede parter, herunder Kvartetten, Den Arabiske Liga og medlemsstaternes diplomater, til fortsat og med fasthed og beslutsomhed at tage del i forhandlingerne.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak. Beskeden fra vores forhandling kan kun være denne, at der ikke findes nogen voldelig løsning i Mellemøsten. Der findes ikke nogen militær løsning. Der findes ikke nogen løsning via terrorisme.

Det kan godt være, at én part vinder en kortvarig, militær fordel. Det kan godt være, at en terrorhandling forårsager en hel del kaos. Men erfaringen viser, at for hver voldelig handling skabes der mere vold, så voldscyklussen får mere kraft. Det afgørende er derfor dialog, og det er noget, der er ekstremt vanskeligt i Mellemøsten, især i en tid med usikkerhed og i nogen grad manglende synkronicitet.

Alligevel er der håb, kommende fra USA. Præsident Obama, Hillary Clinton og deres hold tilbyder en konsensusmodel med fokus på dialog, hvilket er helt forskelligt fra den foregående regering, som nu heldigvis er gået af. Så der er håb i Washington. Men hvad med Jerusalem? Det, som Benjamin Netanyahu sagde under valgkampagnen, var helt afgjort en trussel mod fredsprocessen, mens Avigdor Lieberman også helt afgjort er en trussel mod fredsprocessen i Mellemøsten. Denne manglende synkronicitet udgør en risiko.

Hvad sker der i Libanon? Hvilken indflydelse får Hezbollah i fremtiden? I hvilket omfang er den parat til at gå ind i en konstruktiv dialog, før og efter valget i Libanon? Hvad med flertallet, der er orienteret mod Vesten? Ville dette flertal være i stand til at reagere på en valgsejr ved at integrere Hezbollah? Er Hezbollah parat til at lade sig integrere? Dette afhænger i afgørende grad af, hvem der regerer i Teheran. Spørgsmålet om valgresultatet i Iran er af central betydning. Det samme gælder Hamas' holdning.

Spørgsmålet om, hvorvidt vi har en radikal præsident, som benægter Israels ret til at eksistere – som den nuværende indehaver af embedet gør – eller om der kommer en regering, der er parat til at forhandle, og denne parathed til forhandling strækker sig fra Teheran til Beirut og videre til Rafah, er vitalt for en stabilisering i hele regionen. Vi går ind for en enhedsregering for palæstinenserne. Uden en enhedsregering for palæstinenserne kan fredsprocessen ikke styres. Det er derfor nu op til Hamas at vise, at den er villig til og i stand til at gå med i en sådan regering.

En grundlæggende forudsætning for dette er imidlertid, at man taler med Hamas, at de blandt det palæstinensiske folk, der ønsker at tale med Hamas, støttes, og at de ikke tvinges i defensiven af en regering i Jerusalem, som ikke kender til anden politik end at fortsætte bosættelserne. En sidebemærkning: Hvis det er sandt, at 163 hektarer nu er blevet frigivet igen til bosættelse, så er det en destabiliserende faktor, og det er noget, vi er nødt til fuldstændig ligefremt at gøre klart for vores venner i Israel.

I Mellemøsten hænger alting sammen på kryds og tværs. Det er ikke muligt blot at udvælge enkelte elementer og tro, det er muligt at løse enkelte problemer med militære midler. Det er derfor, alting er grundet på viljen til forhandling. I Den Arabiske Ligas plan, Saudi-Arabiens fredsplan, forestiller man sig, at voldshandlingerne indstilles, samtidig med at man anerkender Israels ret til at eksistere. Det er en dristig og ambitiøs plan, og der er behov for at drøfte den. Det er i sig selv et fremskridt, at der er folk i Den Arabiske Liga, i den arabiske lejr, som er parat til at tage den forhandling. Det er noget, der skal bakkes op om. Bombefly er ikke en måde at bakke det op på, og jeg kan tilføje, at det heller ikke er en måde at bakke det op på, at man ødelægger det igen, vi i kraft af EU's arbejde opbygger, uanset hvilke militære grunde der måtte ligge bag. Af den grund kan vores besked kun være, at dialog er en forudsætning.

Høje Repræsentant Solana, De sagde, at dette er første gang i år, De er her hos os. Det er måske også Deres sidste besøg før vores valg i juni. Da dialog i høj grad er en uomgængelig nødvendighed for at opnå succes, vil jeg på vegne af min gruppe gerne sige til Dem, at De er personificeringen af dialog. Deres arbejde fortjener mere end respekt. Det fortjener stor beundring, frem for alt på grund af Deres fortsatte kamp for dialog. Det påskønner vi oprigtigt.

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, hr. Schulz. Vi håber naturligvis – og det er noget, vi alle kan blive enige om – at hr. Solana vil tale her i Parlamentet endnu et par gange inden denne valgperiodes udløb.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er med tunge hjerter, vi endnu en gang forhandler om, hvad vores union kan gøre for at lindre smerterne i Mellemøsten.

Når vi ser på den nylige konflikt i Gaza, gælder alle de gamle, velkendte fraser, nemlig skyld på begge sider, provokation fra Hamas, israelsk reaktion, der er ude af proportioner. Men i forhold til den vold, der gentager sig, har vi genbrugt disse slidte fraser så tit, at de har mistet enhver virkning, de engang havde. Vi kan ikke blive ved på denne måde. Selvfølgelig har vi en moralsk pligt til at deltage i genopbygningen af Gaza. Selvfølgelig er det fornuftigt at søge beskyttelsesforanstaltninger fra Israel. Det er slemt nok at se lufthavn, skoler og kloaksystemer sprængt i luften. Det er værre at genopbygge dem med penge fra EU, velvidende at de sandsynligvis bliver ødelagt igen.

Er det muligt, kan man forestille sig, at Israel kan forsikre os, at dette ikke vil ske? Under alle omstændigheder vil genopbygning og humanitær bistand fra EU ikke kunne forhindre fremtidige konflikter. Vi har brug for en ny og positiv holdning, sammen med USA, om muligt, men uden, hvis det ikke er.

Volden i sidste måned og resultatet af denne måneds valg har ændret forhandlingsbetingelserne. Hamas er politisk stærkere, den er militært intakt, den holder stand mod en anerkendelse af Israel, og den forventede koalition i Israel vil føre en hårdere linje end nogensinde, med en bred modstand mod en separat, palæstinensisk stat. I mellemtiden bliver kløften mellem Vestbredden og Gaza stadig større, med trussel om en permanent deling.

Rådet og Kommissionen har ikke reelt sagt, hvad deres svar vil være på denne udvikling i begivenhederne, og det tjekskiske formandskab synes at ønske, at emnet fjernes fra dagsordenen, men vi har ikke råd til at vente længere. Med en flydende situation, hvor hverken Hamas eller Israel taler med hinanden, er vi nødt til at fastlægge opnåelige betingelser, på hvilke vi kan tale med begge. Isolation har ikke medført andet end håbløshed.

Tiden er inde til et hårfint, men målrettet diplomati. I hvilket forum? I Kvartetten, hr. Solana? Ja, måske, men vi skal først erkende, at de sidste syv års politiske fiaskoer, bristede forhåbninger og snigende ekstremisme

har fundet sted under Kvartetens overvågning. Dens udsending, Tony Blair, har ikke engang været i Gaza. Hvis han tog dertil, kunne han besøge det industriområde, som er et af hans yndlingsprojekter, der skulle skabe arbejdspladser, men som blev jævnet med jorden sidste måned.

(Bifald)

Kvartetten skal være åben over for en ny holdning, og hvis vores partnere i den ikke kan tage dette skridt, så må vi undersøge, hvordan den ville kunne gøre det.

Endelig kan vi kun forberede os på fremtiden, hvis vi ærligt erkender, hvad der er sket i fortiden. Der bør foretages en fri og fair undersøgelse i internationalt regi af de påståede krigsforbrydelser i Gazakonflikten. Både UNRWA og vores eget parlamentsudvalg har rapporteret om foruroligende beviser på krigsforbrydelser, og påstandene er virkelig alvorlige. Hvis Israel anklages uberettiget, skal dets navn renses, men hvis det har begået disse forbrydelser, skal det stå ved sit ansvar. Vores mål skal være at støbe en aftale om en fredelig og fremgangsrig fremtid på begge sider af skellet, hvor fjender igen kan blive partnere. Den fiasko, vores tilgang til dato har været, er imidlertid skrevet i blod, der er udgydt på stedet. Hr. Solana, vi skal træde en ny sti mod fred, og EU skal om nødvendigt føre an.

(Bifald)

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand, Høje Repræsentant og kommissær Ferrero-Waldner! Jeg bifalder varmt dagens afgørelse om at levere humanitær bistand til Gazastriben. Det er et skridt i den rigtige retning for Europa-Parlamentet.

Den humanitære situation i Gaza er slem i øjeblikket, og EU er forpligtet til at hjælpe.

Der er sagt mange ord om behovet for fred, dialog, forståelse, selvbeherskelse – hvis man måtte ønske at bruge dette ord – i forbindelse med reaktioner og modreaktioner på forskellige begivenheder. Men tre ting springer os straks i øjnene, når vi taler om Mellemøsten.

For det første er det ikke en forhandling mellem ligemænd. Der er styrke på den ene side, svaghed og splittelse på den anden side. For det andet er der ikke nogen ligelig fordeling mellem påvirkninger udefra og mediedækning udenfor. Den ene side får mere positiv beskyttelse fra internationale medier og lande, den anden side lider under de nedsættende betegnelser terrorisme eller reaktionær.

For det tredje, og det er det vigtigste af det hele, så er det, trods alle politiske uenigheder, geografiske uenigheder og historiske konflikter, de samme mennesker, som fortsat lider dag efter dag efter dag, nemlig kvinder, børn, uskyldige civile, mennesker, som ikke har noget at gøre med politiske grupper, politiske organisationer, paramilitære grupper eller terrororganisationer. Det er de stakkels uskyldige, der fanges midt i raketild, bombninger og de såkaldte – og jeg må le, når jeg hører disse ord anvendt – målrettede, intelligente bombninger. Der findes ikke nogen intelligent eller sikker bombe. Når den falder, springer den – den dræber mennesker.

Vi har masser af beviser på, at ikke kun Hamas' raketter mod Israel har dræbt uskyldige mennesker, men at bomberne og kuglerne fra de israelske styrker hundrede gange så ofte har dræbt tusinder og såret tusinder af mennesker i Gaza og i de besatte områder. Faktisk har en irer, John King, som arbejder for UNRWA i Gaza, givet os bevis på, at da man derfra informerede de israelske myndigheder om, at deres bomber ramte tæt på en FN-lejr i Gaza, hvor der blev opbevaret brændstof og mad, og som også fungerede som tilflugtssted for børn, hvis skole var blevet bombet tidligere på dagen, så kom bomberne tættere. Og da de var nødt til at ringe til dem anden gang, faldt bomberne på brændstofdepotet i FN-lejren.

Måske er der tale om uagtsomhed, misinformation eller bevidst målretning, men uanset hvad, er det en handling – efter nogle folks opfattelse måske ikke helt en krigsforbrydelse – men det er et angreb på fredsbevarende institutioner, menneskelighed og frihed. I krigstid er der regler for operationer, der er visse ting, som man ikke kan gøre.

Selvfølgelig skal vi sørge for, at det palæstinensiske folk får hjælp og bistand til genopbygning af deres områder. Selvfølgelig skal vi sikre og insistere på, at forhandlinger finder sted, og at freden kan få lov til at blomstre, men det kræver, at vi også inden for EU laver modige træk. Ligesom Martin Schulz lykønsker jeg Javier Solana med at gå den lange, ensomme vej, det er at tale med mennesker, ingen andre vil tale med, at åbne dialogens døre, for i sidste ende er det kun gennem dialog mellem fjender, at man kan skabe fred, og kun gennem fred kan man opbygge grundlaget for en solid og varig løsning, der kan bidrage til at garantere fred, lighed, sikkerhed og retfærdighed i Mellemøsten.

Jill Evans, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg var med i den delegation fra Parlamentet, der i sidste uge rejste til Gaza for at se ødelæggelserne, og fokus for Parlamentets beslutning i dag er humanitær handling, hvilket der er desperat brug for.

Dette er en ægte, humanitær krise, og hvordan skal vi tackle den hurtigst muligt? 90 % af befolkningen i Gaza er afhængig af FN-bistand. Det har ingen forbindelse til forhandlinger af nogen art. Vi er nødt til at sikre, at den hjælp kommer igennem, og nøglen hertil er at hæve belejringen og åbne grænseovergangene. Hvordan kan et tæt befolket område med halvanden mio. mennesker, der er blevet bombet i 22 dage, og hvor mere end 1 000 mennesker er blevet dræbt, overhovedet begynde at komme sig, når kun 15 kategorier af humanitære produkter må komme ind, nemlig madvarer, nogle typer medicin og madrasser? Man kan ikke genopbygge huse og kontorer uden cement og glas, som er forbudt. Man kan ikke undervise børn i skoler, der ikke har noget papir, fordi det er forbudt. Man kan ikke bespise mennesker, når man ikke kan få lov til at få nok madvarer ind. Det er ikke, fordi hjælpen ikke er der, men den får ikke lov til at komme ind. Vi er nødt til at lægge pres på den israelske regering for at få afsluttet blokaden og grænseovergangene åbnet.

I alle vurderinger af skaderne i Gaza skal man gøre opmærksom på de bevidst målrettede forsøg på at ødelægge infrastrukturen og økonomien. Vi så skoler, fabrikker, huse og et hospital, der var blevet angrebet med forsæt. Endnu en gang har vi set, at Israel har ødelagt projekter, der var finansieret af EU, og i stedet for at reagere på det taler vi om at opgradere handelsforbindelserne, samtidig med at menneskerettighedsforhold krænkes under de nuværende aftaler.

Hr. Solana talte om, hvordan vi ved at forfølge de samme politikker kan komme tilbage til det samme sted. Det er jeg enig i. I 2006 nægtede EU at anerkende den palæstinensiske enhedsregering, hvori der sad medlemmer af Hamas, og alligevel er vi parat til at anerkende en ny israelsk regering, hvori der kan sidde medlemmer, som forkaster en tostatsløsning, som ikke støtter en palæstinensisk stat.

Det afgørende nu er, at EU skal være parat til at arbejde sammen med og anerkende en midlertidig, palæstinensisk national konsensusregering, som bør blive resultatet af forhandlingerne i Cairo om nogle få uger, og vi skal sende tydelige signaler til det internationale samfund om vores hensigter. Vi skal støtte forsoningsprocessen i Palæstina som en del af det at opnå en langsigtet løsning, og det betyder, at vi skal sikre, at vi ikke gentager fortidens fejltagelser.

(Bifald)

Francis Wurtz, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. Solana, fru kommissær! Da jeg for næsten en måned siden lyttede til børnene i Gaza, der i ruinerne af deres hjem fortalte om, hvordan de havde rystet, mens bomberne faldt, eller til deres forældre, der beskrev disse 22 dages og nætters helvede, som for altid vil præge deres liv og fremtidige generationers hukommelse, var jeg ikke stolt af EU.

Jeg tænkte på nogle af lederne af vores medlemsstater, på alle dem, som vil stå til regnskab i historien for deres mangel på politisk mod, de forspildte muligheder, deres mangel på visioner. Jeg spurgte mig selv, til hvilke yderligheder skal de israelske ledere gå med hensyn til deres umenneskelighed over for palæstinenserne og deres foragt for lov og ret og de mest grundlæggende værdier, før de vigtigste, politiske ledere i EU tør løfte fingeren og endelig sige, at nok er nok?

De, der kalder sig selv venner af Israel for at retfærdiggøre den straffrihed og ubegrænsede elskværdighed, der vises landets nuværende, herskende klasse, bør tænke over den store israelske forfatter David Grossmans ord, som jeg ønsker at citere her. Han har sagt, at midt i den bølge af nationalistisk overdrivelse, der nu fejrer hen over nationen, ville det ikke være nogen skade til at huske, at til syvende og sidst er disse seneste handlinger i Gaza blot endnu et skridt på den vej, der blusser af ild, vold og had. En vej, som til tider er præget af sejr, til andre tider af nederlag, men som uundgåeligt fører os mod ruin.

Eller lad dem stille det samme spørgsmål, som Shlomo Sand, den berømte israelske historiker, har stillet, som jeg også citerer. Han har sagt, at vi såede ødelæggelse. Vi har bevist, at vi ikke har nogen moralske forbehold. Har vi styrket fredsfløjen hos palæstinenserne? Han fortsætter med at sige, at Israel har drevet palæstinenserne til fortvivlelse.

I 20 år har Yasser Arafat og Den Palæstinensiske Myndighed anerkendt staten Israel uden at få noget synligt igen. Israel afslog Den Arabiske Ligas tilbud i 2002. Alle taler om Den Arabiske Liga og om Den Arabiske Ligas fredsprojekt. Det har eksisteret i syv år. Hvad har EU gjort for at gribe denne mulighed?

Jeg vender derfor tilbage til Shlomo Sand, som siger, at Israel afslog Den Arabiske Ligas tilbud i 2002 om fuld anerkendelse af Israel med grænserne fra før 1967. Den israelske historiker konkluderer således, at Israel kun vil indgå en fredsaftale, hvis dets politik udsættes for pres.

Det fører til et spørgsmål, hr. Solana, eftersom De ikke sagde noget om folkeretten. Hvilket pres er EU parat til at lægge på Israel med hensyn til Gaza og Vestbredden, herunder Jerusalem, for at minde sine nuværende og fremtidige ledere om, at der er en pris at betale for et medlemskab af det internationale samfund i almindelighed, og et privilegeret partnerskab med EU i særdeleshed, at de ikke har plads til hverken militær besættelse, krigsforbrydelser eller en politik, der for hver dag skubber i retning af en adskillelse mellem Europa og den arabisk-muslimske verden?

Som europæer ville jeg ønske, at jeg ikke var nødt til at sætte min lid kun til beboeren i Det Hvide Hus, hvad angår ændring i politikken over for det nære østen. Jeg ville stadig gerne tro på en kovending i EU.

(Bifald)

Kathy Sinnott, (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Vi drøfter i dag en beslutning om humanitær bistand. Jeg vil gerne indledningsvis understrege, at jeg ikke taler på vegne af IND/DEM-Gruppen, da gruppen ikke har nogen holdning til dette spørgsmål. Jeg taler i stedet som medlem af Europa-Parlamentet på egne og på borgernes vegne.

Langt størstedelen af befolkningen i Gaza er afhængig af humanitær bistand, hvis de skal overleve – fødevarer, vand, husly, tøj og navnlig medicin. Befolkningen har levet under belejring i meget lang tid. Alle grænseovergange har været lukket i 18 måneder, og efter det nylige angreb mod befolkningen i Gaza er indbyggerne nu mere desperate end nogensinde. Det er stadig meget vanskeligt at få basale varer frem til befolkningen, da belejringen endnu ikke er blevet ophævet, og da grænseovergangene stadig er lukkede.

Jeg bemærker, at vi europæere giver os selv et venligt klap på skulderen for vores humanitære bistandsindsats i betragtning af denne beslutning. Kommissæren var inde på vores politiske indsats, men fortjener vi denne ros? Handelen mellem Israel og EU beløber sig til 27 mia. EUR pr. år. Hvis vi virkelig ønskede, at der blev grebet ind over for situationen i Gaza, kunne vi bruge den magt, som denne handel giver os, og indføre økonomiske sanktioner. Det forhold, at vi nægtede at gøre dette, selv da bombningen var på sit højeste i januar, viste, at vi foretrækker at fastholde status quo, og at vores humanitære bistandsindsats blot dulmer vores samvittighed. Vi vil ikke risikere at forstyrre et godt forretningsmarked med det formål at sætte en stopper for uretfærdigheden i Gaza, og vi har også indtil videre været uvillige til at hæve eller blot suspendere aftalen mellem EU og Israel.

Jeg nærer stor kærlighed til det jødiske folk. Da jeg læste på universitetet, benyttede jeg lejligheden til at studere fag i jødisk historie og litteratur under en rabbiner. Venskab betyder imidlertid ikke blindhed, men viljen til at være ærlig. At dømme efter de demonstrationer, der fandt sted i de største byer i Israel, går mange israelske borgere rent faktisk offentligt imod deres egen regerings tiltag.

Med hensyn til den presserende nødvendighed af humanitær bistand er det vigtigt at genopbygge den fysiske infrastruktur, men det er forståeligt, at agenturerne måske tøver med at genopbygge infrastrukturen, når det tegner til, at et endnu mere truende regime er ved at overtage magten i Israel. Det er imidlertid ikke muligt at vente med at genopbygge den menneskelige infrastruktur. Vi skal hente forsyninger ind. Jeg vil navnlig understrege, at mange mennesker har mistet lemmer og er blevet frygteligt forbrændt på grund af de meget modbydelige våben, der blev anvendt i januar. Jeg er helt klar over, hvordan det er at have et sundt barn, der bliver invalid.

Vi skal sikre, at hjælpen – lægehjælp og uddannelsesmæssige foranstaltninger – når frem til de tusindvis af mennesker, navnlig børn, der siden nytår er blevet invalideret for livet. Når vi hjælper dem, skal vi nedskrive deres historier og således påbegynde indsamlingen af dokumentation om målrettede angreb og mulige krigsforbrydelser.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! EU, og i endnu mindre grad Europas højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, Javier Solana, NATO's tidligere generalsekretær, kan helt sikkert ikke fungere som mægler mellem Israel og Palæstina. De vil højst blive opfordret til at finansiere genopbygningen af Gazastriben, hvilket de gør i dag i Kosovo, Libanon og Afghanistan.

USA og Israel står for bombningen, og Europa finansierer genopbygningen. Det er opgavefordelingen mellem de allierede. Det bør imidlertid være dem, der forvolder skaden, der betaler. Egypten spiller en central rolle

i fredsforhandlingerne med Hamas om en udvidet våbenhvile. Det er imidlertid en kæmpe udfordring, da den nye israelske regering, der er under pres fra den tredje mand, hr. Liebermann, den demokratisk valgte højreekstremistiske leder i Israel, risikerer at få en langt vanskeligere opgave som følge af disse forhandlinger. Hr. Netanyahu, der præsenteres som den kommende premierminister, har rent faktisk altid været imod en våbenhvile med Hamas.

Et yderligere problem er, at Mahmoud Abbas' Palæstinensiske Myndighed er blevet en form for internationalt protektorat på Vestbredden, som befolkningen tillægger en stærkt forringet legitimitet.

Den sidste faktor, som vi er nødt til at tage hensyn til, er, at udvidelsen af de israelske kolonier, der har været i gang siden 1967, gør det særlig vanskeligt at oprette en palæstinensisk stat på Vestbredden. Bolden er i dag ovre på den israelske banehalvdel, men vil høgene i de to lejre acceptere denne uafvendelige våbenhvile, som begge parter kræver uden at sikre sig de nødvendige ressourcer?

Jeg vil gerne tilføje en bemærkning om Frankrigs genindtræden i NATO's integrerede militærstruktur, der vil blive drøftet i forbindelse med Vatanen-betænkningen. Med denne genindtræden påtager Frankrig sig tunge forpligtelser. Vi genindtræder i NATO, selv om den kolde krig sluttede i 1990. Hr. Sarkozy har tilsyneladende glemt Berlinmurens fald og Ruslands tilbagevenden til rækken af frie nationer. Er det nødvendigt at styrke blokpolitikken i en tid præget af multipolaritet og nye vækstlande med voksende magt, herunder på militært plan?

Frankrigs indtræden i den integrerede struktur vil desuden forpligte Frankrig til at styrke landets troppekontingent i Afghanistan, selv om Frankrig allerede har 3 300 tropper på stedet. Hvilke midler vil Frankrig bruge til at finansiere denne operation, henset til at landets forsvarsbudget snart reduceres til under 2 % af BNP, og at over 30 regimenter skal nedlægges?

Paradoksalt nok øger vi vores finansielle bidrag i forbindelse med vores genindtræden i NATO og reducerer samtidig vores militære tilstedeværelse i Afrika. Det europæiske forsvar, som præsident Sarkozy er en meget stor tilhænger af, vil således være en grundpille i Den Atlantiske Alliance. Man behøver blot at læse Lissabontraktaten og dens tillægsprotokoller for at blive overbevist herom.

Uanset om der er tale om udenrigspolitik eller fælles sikkerhed, er den europæiske vej en blindgyde, der kun kan betyde, at vi skal rette os ind efter USA og dets allierede. Vi forkaster denne tilbagetrækningslogik under henvisning til vores nationale suverænitet og uafhængighed, der navnlig er baseret på vores uafhængige kernevåbenafskrækkelsesstyrke.

Formanden. – Andre medlemmer har også overskredet taletiden en smule, og alle skal behandles ens.

Javier Solana, *højststående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.* – (ES) Hr. formand! Jeg kan ikke svare alle de medlemmer, der har talt under denne forhandling, inden for den korte tid, jeg har til rådighed. Jeg vil gerne give udtryk for min dybtfølte tak for Deres udtalelser om min person og om min indsats. Jeg vil blot sige, at De kan være sikker på, at jeg vil fortsætte mit arbejde med samme beslutsomhed – endog med større beslutsomhed om muligt – idet situationen bliver stadig vanskeligere dag for dag.

Jeg mener, at alle de tidligere talere i dag var enige om fem spørgsmål.

For det første er der det humanitære spørgsmål. Der er ingen tvivl om, at det mest presserende og vigtigste spørgsmål er det humanitære spørgsmål. Den vold, som vi har været vidne til igennem de sidste par dage og uger, har sat den helt utilstrækkelige afhjælpning af befolkningens, herunder navnlig befolkningen i Gazas, lidelser i skarpt relief. Vi vil derfor gøre alt, hvad vi kan, for at afhjælpe de store afsavn i dagligdagen i Gaza. Det er Kommissionens, medlemsstaterne i Rådets og hele det internationale samfunds hensigt – og det vil blive gjort uden den mindste tøven.

For det andet er det af helt afgørende betydning, at grænseovergangene mellem Gaza og Israel og mellem Gaza og Egypten åbnes. Disse overgange skal desuden åbnes hurtigt og ufortøvet. Vi vil levere enhver bistand, hvor der er behov herfor, og navnlig med hensyn til Rafah vil vi være rede til at udsende missioner hurtigst muligt. Der er allerede EU-observatører i området, og så snart grænseovergangen ved Rafah er blevet åbnet, vil vi være rede til at udsende missioner.

For det tredje er der det meget vigtige spørgsmål om palæstinensisk enhed. Det er efter min opfattelse klart, at der ikke vil kunne skabes en løsning i øjeblikket, medmindre der indledes en forsoningsproces mellem palæstinenserne. Som anført i beslutningen fra det seneste møde i Rådet (almindelige anliggender) støtter

EU, og vil fortsat støtte, præsident Abbas' og præsident Mubaraks bestræbelser på at fremme forsoningen mellem palæstinenserne.

Mange talere var inde på de forpligtelser, som vi evt. kunne påtage os, såfremt der dannes en ny palæstinensisk konsensusregering. Det forekommer mig – og dette er min personlige mening – at hvis der dannes en palæstinensisk konsensusregering, en regering, hvis mål er en tostatsløsning, en regering, hvis mål er at opbygge disse to stater med fredelige midler, en regering, som har et genopretningsprogram for Gaza, og en regering, der forsøger at opbygge en valgproces i 2009, mener jeg, at EU bør støtte en sådan regering.

For det fjerde er der spørgsmålet om Israel. Der er to vigtige spørgsmål efter valget. For det første vil den regering, der bliver resultatet af valget, eller som vil blive dannet på grundlag af det flertal, der bliver resultatet af valget, så vidt vi kan se, være forpligtet til at fortsætte fredsprocessen. Uanset hvilket regering, der bliver resultatet af valget, vil vi således fortsat arbejde for og gøre vores yderste for at sikre, at den bliver dannet, og at den arbejder for og bidrager til gennemførelsen af en fredsproces og gør sit yderste for at afslutte denne proces i 2009, i det omfang det er muligt.

For det femte er spørgsmålet om bosættelser efter vores opfattelse af afgørende betydning. De seneste tal vedrørende status for bosættelser i 2008 offentliggjort af den israelske regering bør efter min opfattelse få os alle til at føle os ansvarlige.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på, at jeg i 2001 arbejdede sammen med den daværende senator Mitchell omkring udarbejdelsen af den famøse rapport, der bærer hans navn. Jeg var en af de fire personer, der arbejdede med dette program. Jeg vil bede Dem genlæse denne rapport, der blev offentliggjort i 2001, hvori der blev påpeget en række forhold, der desværre stadig er relevante at påpege i dag, f.eks. vedrørende bosættelserne. Hvis vi i EU ikke har mulighed for at påvirke udviklingen af bosættelserne, er der ikke store chancer for at skabe troværdighed omkring et fredsinitiativ. Dette spørgsmål skal derfor tages alvorligt. Vi skal tale alvorligt med alle vores venner i Israel for at sikre, at der anvendes en helt anden tilgang til løsningen af spørgsmålet om bosættelserne.

Endelig er der spørgsmålet om Den Arabiske Liga. Enhed blandt de arabiske stater er af afgørende betydning. Det er meget vigtigt, at vi samarbejder med alle landene i Den Arabiske Liga for at sikre, at fredsinitiativet undertegnet af Den Arabiske Liga fortsat er gældende. Det er af afgørende betydning, at denne fredsproces skaber forsoning mellem palæstinensere og israelere, men også mellem araberne og israelerne. Vi støtter derfor fuldt ud de kræfter, der arbejder på at føre fredsinitiativet ud i livet.

Der er dybe splittelser i Den Arabiske Liga. Vi er nødt til at gøre alt, hvad vi kan ad diplomatisk vej for at hindre en uddybning af disse splittelser og i stedet tilskynde til genopbygningen af en proces præget af harmoni og samarbejde inden for den store arabiske familie.

Som sagt vil 2009 blive et meget vigtigt år. Vi skal fortsat håndtere krisen, yde humanitær bistand, gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at der indgås våbenhvile, og gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at der finder forhandlinger sted mellem Israel og Gaza og mellem Egypten og Gaza. Hvis vi ikke ændrer tankegang og bevæger os væk fra krisestyring og i stedet fokuserer fuldt ud på konfliktløsning, vil vi imidlertid komme til at stå i den samme situation, som vi desværre er vendt tilbage til ved starten af 2009.

Jeg håber, at vi i fællesskab rent faktisk finder en løsning på denne meget alvorlige konflikt, som desværre har tyngt os i for lang tid, i 2009.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker blot at gentage, at vi sidste år gav klart udtryk for, at det ikke må slå fejl. Vi nærer alle forhåbninger til Annapolisprocessen, og vi nærer alle forhåbninger til fredsprocessen. Den militære indtrængen i Gaza efter raketangrebene fra Gaza ind i Israel har desværre ændret billedet. Nu er vi alle klar over, at der er en række elementer, der er absolut nødvendige, hvis der skal indgås nye fredsaftaler. En ting er under alle omstændigheder sikkert, nemlig at en militær løsning ikke er en løsning. Jeg er helt enig med alle medlemmerne på dette punkt. Uanset omkostningerne bliver vi alle nødt til at gøre en indsats for at skabe fred.

Der er mange berørte aktører i EU, i det internationale samfund – f.eks. USA, FN og Rusland – men der er også mange arabiske venner og kolleger. Jeg håber blot, at alle disse aktører vil samarbejde om at skabe fred, når den nye israelske regering er blevet indsat. Vores holdning er klar, men vi må se, om stemningen vil bringe os på rette kurs. Jeg kan forsikre Dem, at vi vil arbejde hen imod dette mål.

(Bifald)

Formanden. – Der er blevet fremsat et beslutningsforslag⁽²⁾ som afslutning på forhandlingen, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Den humanitære situation i Gaza er uacceptabel. 88 % af befolkningen har behov for fødevarehjælp, der er mangel på basale lægemidler på hospitalerne, og flere tusinde tons nødhjælp kan ikke bringes ind i Gaza, da for få lastbiler får lov til at komme ind.

Folk verden over var forfærdede over den begrænsede internationale reaktion, da over 1 000 palæstinensere, herunder over 300 børn, blev dræbt under det nylige israelske angreb på Gaza.

En proaktiv, langsigtet strategi fra Europa og fra den nye amerikanske regering skal omfatte palæstinenserne ret til en levedygtig stat – baseret på grænserne før 1967. Bosættelserne i de besatte områder skal bringes til ophør, og apartheidmuren skal nedbrydes.

Israels sikkerhed skal garanteres, og der skal oprettes en fri palæstinensisk stat, men der skal sættes en stopper for Israels brug af sikkerhed som et påskud for at smadre uskyldige palæstinenserers liv. Der skal indledes en reel fredsproces.

EU skal ophæve associeringsaftalen mellem EU og Israel, så længe Israel ikke overholder international ret og humanitær folkeret.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Hvad bør "Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten" være (eller ikke være)? Hvilke principper bør den baseres på?

EU skal stille krav om, at angrebet og den umenneskelige blokade rettet mod det palæstinensiske folk i Gazastriben bringes til ophør, og EU skal sikre, at de får humanitær katastrofebistand.

EU skal fordømme det brutale angreb, forbrydelser, krænkelser af de mest grundlæggende menneskerettigheder og Israels statsterrorisme rettet mod det palæstinensiske folk, som intet kan retfærdiggøre.

EU skal utvetydigt fordømme det forhold, at der i Palæstina er koloniherrer og koloniserede, angribere og ofre, undertrykkere og undertrykte og udbyttede.

EU skal suspendere associeringsaftalen og enhver styrkelse af bilaterale forbindelser med Israel, jf. konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 8.–9. december.

EU skal stille krav til Israel om at overholde international ret og FN-resolutionerne og stille krav om, at der sættes en stopper for besættelsen, bosættelser, sikkerhedshegn, drab, tilbageholdelser og de utallige ydmygelser, som det palæstinensiske folk udsættes for.

EU skal stille krav om og kæmpe for respekt for det palæstinensiske folks umistelige ret til en uafhængig og suveræn stat baseret på grænserne fra 1967 og med Østjerusalem som hovedstad.

EU skal kort sagt ikke længere være meddelagtig i straffrihed for israelsk kolonialisme.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det nylige valg i Israel og den nye amerikanske regering skaber mulighed for en ny start på fredsprocessen i Mellemøsten. EU bør efter min opfattelse sende et klart budskab om støtte til det nye kabinet i Tel Aviv og samtidig give udtryk for sine forventninger til de israelske partnere, der skal træffe foranstaltninger, der fremmer en varig fred, herunder nedlægning af bosættelserne på Vestbredden og stærk støtte til en tostatsløsning, og medvirker til at forhindre militære overgreb og de alvorlige menneskelige følger heraf.

EU's tilgang til Mellemøsten skal være baseret på en række stærke principper. Det første princip er tæt samarbejde med USA, der er en forudsætning for skabelse af en langsigtet løsning i regionen. For det andet skal vores tilgang have til formål at forhindre vold fra begge sider i muligt omfang, og vi skal fordømme

(2) Se protokollen.

palæstinensisk ekstremisme og overdrevne foranstaltninger fra Israels side og støtte begge parter moderate forslag til styreform, der kan fremme fredsprocessen.

Jeg vil gerne give udtryk for min støtte til den beslutning, som Europa-Parlamentet har stemt om i dag, der bekræfter EU's engagement i genopbygningen af Gaza og skaber grundlag for drøftelserne i Kairo i marts i forbindelse med den internationale donorkonference.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Demokrati, fred og respekt for menneskerettighederne er grundlæggende værdier for EU, der har pligt til at forsvare og fremme disse rettigheder i og uden for EU samt i EU's forbindelser med andre stater.

Den situation, som Gazas befolkning står i, er tragisk, og den skal løses omgående. Den åbenbare krænkelse af menneskerettigheder og frihedsrettigheder i denne region giver anledning til bekymring i EU både med hensyn til EU's forbindelser med Israel og sikkerheden og stabiliteten i Mellemøsten.

EU skal træffe hasteforanstaltninger vedrørende humanitær bistand til befolkningen i Gaza og overveje mellem- og langsigtede foranstaltninger til fremme af fred, sikkerhed og stabilitet i regionen.

I lyset heraf skal EU intensivere sine diplomatiske bestræbelser på at løse konflikterne og tilskynde til dialog og forsoning i regionen. EU skal samtidig uden tøven indføre hårde sanktioner for enhver antidemokratisk holdning eller krænkelse af menneskerettigheder og frihedsrettigheder.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE) skriftlig. – (PL) Bestræbelserne på at genoprette stabiliteten og bidrage til gennemførelsen af fredsprogrammet i Gazastriben bør for indeværende fortsat være en prioritet med det formål at sikre en aftale mellem EU og Mellemøsten.

EU bør også gøre sit yderste for at sætte en stopper for denne konflikt, hvor uskyldige borgere mister livet. Der bør desuden fokuseres på at yde bistand til befolkningen og sikre, at deres basale behov dækkes. Befolkningen i Gazastriben får kun dækket 60 % af deres daglige fødevarebehov, og de er således mere udsat for sygdom og lever under vanskelige forhold. Manglen på drikkevand udgør en lige så stor trussel som manglen på fødevarer. Jeg tror ikke, at jeg behøver at nævne manglen på lægehjælp eller ødelæggelsen af skoler og offentlige institutioner, der udgør en væsentlig hindring for genoprettelsen af orden og en tilbagevenden til normale tilstande.

Vi må ikke glemme, at vi først vil kunne fokusere på den økonomiske udvikling i Mellemøsten og på tætte handelsforbindelser med regionen, når en række basale problemer i hverdagen er blevet løst. EU har mulighed for at hjælpe den arabiske verden og alle landene i Mellemøsten med at blive en region præget af velstand, hvilket vil skabe grundlag for et tættere samarbejde mellem Mellemøsten og EU.

15. Afstemningstid

15.1. Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten (afstemning)

– Før afstemningen om punkt 5

Pasqualina Napolitano (PSE). – (IT) Hr. formand! I starten af punkt 5 efter ordet "mener", tilføjes følgende sætning:

"bl.a. i lyset af den internationale konference til støtte for den palæstinensiske økonomi til genopbygningen af Gaza, som afholdes den 2. marts 2009 i Sharm El Sheikh".

(Det mundtlige ændringsforslag blev godkendt)

– Før afstemningen om betragtning F

Pasqualina Napolitano (PSE). – (IT) Hr. formand! Ændringsforslaget er det samme. Det vedrører den internationale konference til støtte for den palæstinensiske økonomi, som afholdes den 2. marts 2009 i Sharm El Sheikh.

(Det mundtlige ændringsforslag blev godkendt)

16. Velkomstord

Formanden. – Jeg er blevet bedt om at byde velkommen til en delegation fra Piemonte-regionen, som har taget plads i den officielle loge. Normalt byder vi kun velkommen til delegationer fra nationalstater, men da vi ønsker at styrke regionerne, vil jeg gøre en undtagelse og byde delegationen fra Piemonte varmt velkommen.

17. Stemmeforklaringer

Skriftlige stemmeforklaringer

– Beslutningsforslag B6-0100/2009 (Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om Den Europæiske Unions rolle i Mellemøsten, da jeg er enig i, at vi er nødt til at støtte genopbygningsplanerne for Gazastriben.

Formålet med denne beslutning er at yde øjeblikkelig og ubegrænset humanitær bistand, hvilket er en moralsk forpligtelse. Denne bistand skal ydes uden betingelser og begrænsninger. De israelske myndigheder opfordres til at tillade en løbende og tilstrækkelig strøm af humanitær bistand, herunder alt materiale og udstyr, der er nødvendigt for, at FN-agenturer som f.eks. UNRWA (De Forenede Nationers Hjælpeorganisation) og andre internationale organisationer kan udføre deres opgaver og opfylde befolkningens behov.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med Europa-Parlamentets beslutning om humanitær bistand til Gaza forsøger EU ud fra det princip, at Israels nedslagtning kan sidestilles med palæstinenserens oprør, at skjule sit meget store ansvar for nedslagtningen af det palæstinensiske folk under Israels morderiske invasion i Gazastriben, der krævede over 1 300 dødsopfre, hvoraf de fleste var børn, kvinder og ældre, og over 5 000 sårede. Som følge af den totale ødelæggelse af tusindvis af hjem og alle sociale infrastrukturer og den totale økonomiske isolation, som Israel har påtvunget, lever det palæstinensiske folk under tragiske og umenneskelige forhold.

Det forhold, at der overhovedet ikke henvises til og gives udtryk for fordømmelse af Israel og årsagerne til det palæstinensiske folks tragiske situation, bekræfter endnu engang EU's støtte til Israels kriminelle handlinger som led i styrkelsen af EU's rolle i de eskalerende interne magtkampe mellem imperialisterne i Mellemøsten.

Det heroiske palæstinensiske folk har ikke brug for velgørenhed fra imperialisterne, men mere end noget andet for, at der oprettes en uafhængig og suveræn palæstinensisk stat med hovedstad i Østjerusalem og baseret på grænserne fra 1967 i overensstemmelse med FN's resolutioner, og at andre folk udviser fuld solidaritet med det palæstinensiske folks kamp.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Situationen i Gazastriben er yderst alvorlig, da civilbefolkningen som følge af den nuværende konflikt ikke har adgang til fødevarer, medicin og brændsel. Situationen er så alvorlig, at der er behov for øjeblikkelig ekstern bistand. Vi har derfor stemt for beslutningen.

Vi mener imidlertid, at det er meget beklageligt – om end ikke særligt overraskende – at Europa-Parlamentet endnu engang bruger en katastrofe til langsomt, men sikkert, at fremme sin egen stilling.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Efter en over 18 måneder lang umenneskelig blokade har det 22 dage lange brutale israelske angreb på det palæstinensiske folk i Gazastriben kostet mindst 1 324 dødsopfre og over 5 000 sårede, hvoraf de fleste var børn. Over 100 000 mennesker er blevet tvangsforflyttet, og over 15 000 hjem er blevet ødelagt. Grundlæggende infrastrukturer og centrale offentlige tjenester er blevet ødelagt eller nedlagt, hvilket bringer opfyldelsen af det palæstinensiske folks mest grundlæggende behov i fare.

Europa-Parlamentet fordømmer ikke med et eneste ord Israels chokerende forbrydelse.

Det palæstinensiske folk har uden tvivl behov for øjeblikkelig bistand. Vi skal uden tvivl anerkende det palæstinensiske folks lidelser. Det er imidlertid også af afgørende betydning at fordømme aggressorerne og drage dem til ansvar. I stedet insisteres der i beslutningen på at hvidvaske det israelske angreb i Gazastriben ved at skjule det under betegnelsen "konflikt". Angrebet er et led i en strategi, der har til formål at overvinde det palæstinensiske folks legitime modstand mod besættelsen og underminere de nødvendige forudsætninger for oprettelsen af en palæstinensisk stat.

EU, der altid er hurtig ude, når det gælder om at gøre opmærksom på menneskerettighederne, "glemmer" disse i forhold til Israel, der i over 40 år har koloniseret de palæstinensiske områder Vestbredden, Gazastriben og Østjerusalem.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning af 18. februar 2009 om humanitær bistand til Gazastriben (B6-0100/2009), da civilbefolkningen har hårdt brug for bistand som følge af den situation, der er blevet skabt i dette område.

Der bør efter min opfattelse foretages en vurdering af befolknings behov i Gazastriben, og der skal iværksættes planer for genopbygning af området.

18. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

FORSÆDE: Gérard ONESTA

næstformand

19. Årsrapport (2007) om de vigtigste aspekter og grundlæggende valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) – Den europæiske sikkerhedsstrategi og ESFP – NATO's rolle i EU's sikkerhedsstruktur (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A6-0019/2009 af Saryusz-Wolski, for Udenrigsudvalget om årsrapporten om de vigtigste aspekter og de grundlæggende valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) forelagt Europa-Parlamentet i medfør af afsnit G, punkt 43, i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 – 2007 (2008/2241(INI)),

– A6-0032/2009) af von Wogau, for Udenrigsudvalget om den europæiske sikkerhedsstrategi og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP) (2008/2202(INI)), og

– A6-0033/2009) af Vatanen, for Udenrigsudvalget om NATO's rolle i EU's sikkerhedsstruktur (2008/2197(INI)).

Hvis De ikke ønsker at følge forhandlingerne, anmoder ordføreren Dem med rette om at forlade mødesalen i stilhed af hensyn til vores arbejde.

Jacek Saryusz-Wolski, ordfører. – (FR) Hr. formand! Jeg mener ganske rigtigt, at Unionens udenrigspolitik fortjener opmærksomhed.

– (FR) Hr. formand! Vi har en særlig forhandling i dag om tre større betænkninger om udenrigspolitik, om sikkerhed og forsvar og om forbindelserne mellem EU og NATO.

Vores årlige betænkning om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) er blevet et vigtigt instrument, som Parlamentet bruger til at give udtryk for sin strategiske holdning til EU's udenrigspolitik. I år har vi besluttet at fokusere på beslutningstagnning og politikudformning i betænkningen. Vi har fokuseret på behovet for at etablere en reel dialog med Rådet om de vigtigste mål for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi har anerkendt, at der sker fremskridt, idet Rådet i sin rapport for første gang henviser til de beslutninger, som Europa-Parlamentet har vedtaget. Det glæder os. Det er en virkelig bedrift. Vi har imidlertid også udtrykt beklagelse over, at Rådet ikke engagerer sig i en virkelig dialog om Parlamentets synspunkter, og at det heller ikke henviser til disse beslutninger i operationelle dokumenter såsom fælles aktioner eller fælles holdninger.

Vi forventer, at Rådets årsrapport vil skabe mulighed for at etablere en dialog med Europa-Parlamentet, der tager sigte på at udvikle en mere strategisk tilgang til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi har i vores betænkning understreget de vigtigste principper, der bør danne udgangspunkt for vores udenrigspolitik. FUSP skal efter vores opfattelse baseres på de værdier, som EU og dens medlemsstater værner om, især demokrati, retsstatsprincippet og respekten for menneskets værdighed, for menneskerettigheder og for grundlæggende frihedsrettigheder samt fremme af fred og effektiv multilateralisme.

Vi mener, at EU kun kan gøre en forskel, hvis Unionen taler med én stemme, og hvis den udstyres med de fornødne instrumenter såsom de instrumenter, der er fastlagt i Lissabontraktaten, og et større budget. Vi kan kun træffe effektive foranstaltninger, når de legitimeres af både Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter på deres respektive niveauer og i overensstemmelse med deres egne mandater.

FUSP skal, hvis den skal være troværdig og opfylde EU-borgernes forventninger, have tilført midler, der svarer til dens målsætninger og særlige mål – og jeg siger dette lige før det kommende valg til Europa-Parlamentet. Vi beklager således, at FUSP-budgettet er alvorligt underfinansieret som i de foregående år.

Vi behandler horisontale og geografiske spørgsmål i vores betænkning. Med hensyn til de horisontale spørgsmål vil jeg blot nævne de vigtigste spørgsmål, som vi kommer ind på. For det første håndhævelse af menneskerettigheder og fremme af fred og sikkerhed i Europas naboområder og på globalt plan. For det andet støtte til effektiv multilateralisme og overholdelse af international lovgivning. For det tredje bekæmpelse af terrorisme. For det fjerde ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben og nedrustning og for det femte klimaændringer og energiforsyningsikkerhed og spørgsmål som f.eks. cybersikkerhed.

Vi er helt bevidst selektive i denne betænkning. Vi fokuserer således på en række strategiske og geografiske prioriteter som f.eks. Vestbalkan, Mellemøsten og det bredere Mellemøsten, Sydkaukasus, Afrika og Asien og naturligvis forbindelserne med vores strategiske partner, USA, samt med Rusland.

Denne betænkning skal ses i sammenhæng med og som et supplement til Parlamentets mere detaljerede betænkninger. Den bør ikke være en gentagelse.

Jeg vil gerne takke mine kolleger i Parlamentet fra de forskellige politiske grupper for deres forståelse og fremragende samarbejde. Vi har forsøgt at tage hensyn til de fleste synspunkter, og jeg håber, at betænkningen vil blive støttet af et stort flertal i Parlamentet.

Til vores partnere i Rådet og Kommissionen vil jeg endelig sige, at vi håber, at vi ved denne lejlighed får mulighed for at indlede en dybere strategisk dialog mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen, der vil give hr. Solanas og kommissær Ferrero-Waldners store indsats for at styrke samarbejdet mellem de tre institutioner større demokratisk legitimitet.

Jeg håber, at De vil betragte dette som en mulighed for at udvikle større synergi, styrke vores fælles stemme – alle tre aktørers stemme – og skabe større demokratisk og parlamentarisk legitimitet omkring vores fælles mål: udenrigspolitik, én stemme, EU.

Karl von Wogau, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. højtstående repræsentant, fru kommissær! Denne betænkning bør være en anledning til at overveje, hvor langt vi er kommet med EU's sikkerheds- og forsvarspolitik, hvor vi står nu, og hvilken rolle EU skal spille på dette område.

Vi skal i denne forbindelse bemærke, at der indtil videre er blevet gennemført 22 missioner inden for rammerne af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, herunder 16 civile missioner og seks militære missioner. Der har således været stor fokus på det civile aspekt. Dette civile aspekt er naturligvis underlagt fuld funktionel demokratisk kontrol, idet de civile operationer under ESFP finansieres via EU-budgettet og derfor kontrolleres af Europa-Parlamentet. En række andre foranstaltninger, der finansieres via EU-budgettet, er direkte forbundet med sikkerhedspolitikken, f.eks. sikkerhedsforskning – 1,3 mia. EUR over syv år, Galileo, der har en række sikkerhedsaspekter – 3,4 mia. EUR, og GMES/Kopernikus-projektet, der har et budget på 1 mia. EUR. Nu har vi også, hvilket er en ny udvikling, lovgivning i Europa-Parlamentet på sikkerheds- og forsvarsområdet. Vi har vedtaget Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet og om indkøbsprocedurer på sikkerheds- og forsvarsområdet. Dette er det første vigtige skridt på vejen.

Underretning af Europa-Parlamentet er imidlertid af særlig vigtighed. I denne forbindelse er vores særlige udvalg, der også har adgang til hemmelige oplysninger, og de jævnlige drøftelser, som vi fører i dette udvalg med den særlige repræsentant om disse spørgsmål, af særlig vigtighed. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke den højtstående repræsentant og hans kolleger for det konstruktive samarbejde, der er blevet etableret.

Jeg vil nu vende tilbage til de individuelle punkter i denne betænkning. I denne betænkning opfordres EU til at definere sine egne sikkerhedsinteresser mere klart. Vi taler altid om de enkelte landes sikkerhedsinteresser, men vi har også fælles sikkerhedsinteresser. Beskyttelsen af vores borgere i og uden for Unionen, fred i vores nabolande, beskyttelsen af vores ydre grænser, beskyttelsen af vores kritiske infrastrukturer, energisikkerhed, sikre handelsveje, sikkerhed for vores værdier på globalt plan og meget andet er i virkeligheden EU's individuelle og fælles sikkerhedsinteresser.

Vi er også nødt til at overveje EU's reelle sikkerheds- og forsvarsmæssige ambitioner. Det fastslås meget klart i udkastet til betænkning, at vi ikke har ambitioner om at blive en supermagt som USA. Det fastslås endvidere klart, at vi skal fokusere på EU's geografiske nærområde. Vores prioriteter er Balkanlandene – EU's

hovedopgave – Nordafrika, de frosne konflikter i Østen og vores bidrag til en løsning af konflikten i Palæstina. Vi må fokusere meget klart på disse områder.

Jeg føler mig nødsaget til at påpege, at Rådet ved udgangen af det franske formandskab fastsatte et meget ambitiøst mål, nemlig at vi skal være i stand til at foretage visse operationer parallelt. Hvis dette er vores mål, har vi brug for midler til at nå dette mål. Dette vil indebære oprettelsen af et selvstændigt og permanent hovedkvarter i Bruxelles. Dette er det første meget klare krav fra Parlamentet. Der var et meget stort flertal for dette i udvalget. For det andet skal vi huske på, at de 27 medlemsstater råder over 2 mio. soldater. 3 % af disse soldater bør stilles permanent til rådighed for EU, dvs. 60 000 soldater. Dette er baggrunden for, at der i betænkningen også stilles forslag om, at Eurocorps underlægges EU permanent. Denne opfordring er stilet til de seks medlemsstater, der står bag Eurocorps.

Vi fastslår desuden klart, hvilke kapaciteter, der skal udvikles. De 27 EU-medlemsstater bruger tilsammen 200 mia. EUR på forsvar om året, og disse 200 mia. EUR skal anvendes mere hensigtsmæssigt end hidtil. Vi har ikke råd til at genopfinde hjulet 27 gange, og vi anmoder Dem derfor i dag om at sikre, at fremover, når EU's og skatteydernes penge anvendes på forsvar, anvendes de mere hensigtsmæssigt end hidtil.

Ari Vatanen, ordfører. – (EN) Hr. formand! For 70 år siden kom hr. Chamberlain tilbage fra München og viftede med et stykke papir, mens han sagde: "Jeg tror, at det betyder fred i vor tid". Vi ved nu alle, at han tog helt fejl, og vi ved også, at ønsketænkning er en dødbringende erstatning for realisme. I dag er vi nødt til at være hudløst ærlige omkring dette spørgsmål. EU har været en utrolig succes med hensyn til at skabe fred. EU blev dannet på baggrund af begivenhederne under Anden Verdenskrig.

Det glæder mig meget, at hr. Solana er til stede i dag, således at vi endelig har dette telefonnummer til EU. Hr. Solana har dette nummer, som hr. Kissinger bad om at få for mange år siden.

Men hvilke former for instrumenter giver vi – medlemsstaterne og politikerne – hr. Solana? Det er spørgsmålet.

Vi har en finanskrisen i dag, som ikke faldt ned fra himlen. Der er i høj grad tale om en selvforskyldt krise. Vi taler om bankernes giftige aktiver og om, hvordan vi skal opkøbe dem. Måske er tiden også inde til at stille spørgsmålet: Hvad er giftige aktiver, og hvad er til hinder for fredsskabelse, vores eksistensberettigelse?

Vi er nødt til at komme videre – EU er nødt til at komme videre i fredsskabelsesprocessen. Verden er i hastig forandring. Den største hindring er, at vi ganske enkelt ikke har en vision. Vores politikere er kortsigtede hverdagspolitikere. Vores store problem er immobilitet. Verden omkring os ændrer sig hurtigere, end vi kan nå at reagere. Hvad er følgen af ineffektive og svigtende sikkerhedspolitikker? Menneskelig lidelse, dødsopfre, lemlæstede mennesker og uhyrligheder. Selv om disse mennesker ikke stemmer på os, er vi nødt til at tage os af dem, da de er vores brødre og søstre.

Den 2. april 1917 udtalte præsident Wilson, at det kun er muligt at stå sammen om fred for et partnerskab af demokratiske nationer. Præsident Wilson blev tildelt Nobels fredspris – som han fortjente langt mere end Al Gore.

I EU er vi ikke klar over, hvilke redskaber vi råder over, som følge af EU's brogede sammensætning med 27 lande. Denne sammensætning giver os en unik mulighed for fredsopbygning. Det er muligt, at nogle ikke kan lide franskmændene, og at andre ikke kan lide tyskerne, og det er muligt, at nogle ikke kan lide finnerne – men jeg tror, at alle kan lide finnerne! Vi er imidlertid 27 lande i forening, og ingen kan sige, at de hader EU. Denne enestående mulighed sætter os således i stand til at agere læge eller dommer i krisesituationer, men uden den militære kapacitet, uden den militære troværdighed er vi som en gøende hund uden tænder. Vi har idealisme, men vi sikrer os ikke de redskaber, der sætter os i stand til at opfylde disse mål.

Tiden er nu inde til at smede, mens jernet er varmt. "Il faut battre le fer tant qu'il est chaud", som franskmændene siger. Hr. Obama er nu den nye præsident i USA, og han værdsætter Europa – han siger, at vi er vigtige allierede. Hvad skal vi gøre? Vi er nødt til at tage os sammen.

94 % af EU's borgere er borgere i NATO-lande, og blot 6 % står uden for. Hvorfor bruger vi ikke NATO mere effektivt? Det skyldes vi befolkningen, da det er vores pligt at afhjælpe menneskelig lidelse. Det er vores etiske pligt, og det er vores langsigtede interesse. Vi kan kun være tro mod EU's arv og gøre det uundgåelige utænkeligt, hvis vi følger i vores forfædres fodspor – og det er det, som fredsskabelse handler om.

Javier Solana, højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke, fordi jeg endnu engang er blevet indbudt til denne vigtige forhandling om FUSP. Jeg tror, at det er blevet en tradition at drøfte dette spørgsmål én gang om året, og det glæder mig at deltage. Jeg vil gerne

takke de tre ordførere, hr. Saryusz-Wolski, hr. von Wogau og hr. Vatanen for deres betænkninger. Der var mange betragtninger i betænkningerne, der er i overensstemmelse med vores tankegang og handlinger. Jeg har taget mange af de ting, der siges i betænkningerne, til efterretning, og jeg håber meget, at de vil medvirke til at ændre vores tankegang i samarbejde med Parlamentet.

Når jeg står her i Europa-Parlamentet og taler i dag i starten af 2009, kommer jeg til at tænke på, hvor vi stod for 10 år siden i 1999, hvor vi for alvor begyndte at arbejde med ESFP. Når jeg ser på, hvor vi står i dag, i forhold til hvor vi stod, da vi begyndte at arbejde med ESFP, er der virkelig sket store fremskridt. Ingen kan undgå at se, hvad vi har opnået.

Som nævnt er der blevet iværksat eller gennemført over 20 civile og militære operationer på næsten alle kontinenter, fra Europa til Asien og fra Mellemøsten til Afrika. Tusindvis af europæiske mænd og kvinder er involveret i disse operationer lige fra militær til politi, fra grænsevagter til observatører, fra dommere til anklagere, mange forskellige mennesker, der yder et bidrag til den globale stabilitet.

Jeg tror, at dette er den europæiske tilgang, en samlet tilgang til kriseforebyggelse og krisestyring; en stor og mangfoldig værktøjskasse med de nødvendige værktøjer; en hurtig reaktionskapacitet; at forsøge at være, hvad vi bør være, en global aktør, hvilket tredjelande forventer af os. Hvis Lissabontraktaten blev ratificeret, og det håber jeg, at den bliver, ville vi uden tvivl være langt mere effektive.

Jeg vil gerne takke Parlamentet for den støtte, som vi har fået igennem de senere år, for det samarbejde, som jeg altid har haft med Dem, repræsentanterne for EU's borgere. Uden engagement, forståelse og støtte fra medlemmerne af Europa-Parlamentet og fra EU-borgerne gennem andre mekanismer – deres egne parlamenter – ville det være meget vanskeligt at spille den rolle, som vi forsøger at spille med vores mange operationer og med de mange EU-borgere, der er involveret i disse operationer.

FUSP er ikke blot et instrument. FUSP handler også om vores værdier, Deres værdier og borgernes værdier. Jeg føler mig virkelig knyttet til disse værdier, der er grundlæggende værdier i alle 27 EU-medlemsstater, nemlig menneskerettighederne, retsstatsprincippet, international lovgivning og effektiv multilateralisme. Alle disse ord og begreber udtrykker formodentlig meget godt, hvad vi er. FUSP medvirker imidlertid også til at forme EU-medlemsstaternes indbyrdes samarbejde. Vi definerer os selv gennem samarbejde og en fælles indsats. Gennem FUSP definerer EU således sig selv hver dag.

Jeg tror, at formanden for Udenrigsudvalget er enig med mig. Det er i realiteten det, vi gør, og det, som EU handler om, nemlig værdier og handling og opbygning af EU. Vi handler, fordi vi er, som vi er, og vi er, hvad vi gør. Det er efter min mening vigtigt at huske på.

Sikkerhedsstrategien fra 2003 var et grundlæggende dokument, der gav os mulighed for at afstikke den fremtidige kurs. Der blev henvist til dette dokument i de tre betænkninger. Som De ved, opdaterede vi dokumentet i samarbejde med Kommissionen og Parlamentet i 2008. Dette dokument erstatter ikke dokumentet fra 2003, men det styrker og opdaterer helt sikkert dokumentet, idet de trusler og udfordringer, som vi står over for i dag, lige fra klimaændringer til terrorisme, fra energisikkerhed til piratvirksomhed, er blevet indarbejdet.

Jeg vil gerne sige et par ord om piratvirksomhed, fordi det vedrører den seneste operation, Atalanta. Jeg vil gerne understrege, at det er første gang, at der er blevet iværksat en maritim operation under ESFP. Det er et stort fremskridt, et stort skridt i den rigtige retning at iværksætte denne form for operation. Denne maritime operation til bekæmpelse af piratvirksomhed ledes fra et europæisk operativt hovedkvarter i Det Forenede Kongerige. En lang række lande er inddraget i operationen, og en lang række tredjelande ønsker at blive inddraget. Jeg spiste frokost med den schweiziske udenrigsminister i dag, og Schweiz ønsker at deltage i denne operation, da schweizerne også er bekymret over piratvirksomhed. Denne operation er meget vigtig. De synes formodentlig, og jeg er enig med Dem, at denne maritime operation er meget vigtig, men at det også er nødvendigt at løse problemerne på land.

Jeg vil gerne sige et par ord om strukturer – interne ESFP-strukturer. Som De ved, arbejdede vi i den sidste måned under det franske formandskab på et dokument om reorganisering og udvikling af en kapacitet, som jeg lægger stor vægt på. Jeg forsøgte at få dette tiltag igennem, da jeg tiltrådte, og nu har vi opbakningen til at gøre det, nemlig at udvikle en strategisk civil-militær planlægningskapacitet. Dette er den moderne tilgang til krisestyring. Jeg tror, at vi har forholdsvis begrænset erfaring med sådanne tiltag, og derfor kan vi være endnu mere effektive og fleksible og bedre i stand til at tilpasse os nye realiteter end andre. Jeg mener derfor, at dette tiltag vedrørende militært og civilt samarbejde på det strategiske planlægningsniveau er meget vigtigt.

Jeg er nødt til at sige, og jeg håber, at De er enig med mig, at de konflikter, som vi står over for i dag, ikke kan løses alene gennem militære aktioner. Det er ikke muligt at gennemføre civile aktioner uden et sikkert miljø. Det er den balance, som vi skal finde, og det ser vi alle vegne – i Mellemøsten, i Afghanistan og alle andre steder. Der er en meget vigtig symbiose mellem de politiske, civile og sikkerhedsmæssige aspekter i vores liv.

Som understreget meget klart af alle tre ordførere har vi brug for kapaciteter. Uden kapaciteter har vi kun dokumenter, og vi kan ikke løse konflikter med dokumenter alene.

Det blev klart understreget på Det Europæiske Råds møde i december, og jeg vil gerne takke de tre ordførere, fordi de har gjort dette meget klart. Vi har problemer med styrkeopbygning, og det er meget vigtigt, at De er klar over dette. Uden en hurtigere styrkeopbygning, hvad enten der er tale om politistyrker, anklagere eller militærstyrker, vil det blive meget vanskeligt at sætte ind med krisestyring med den nødvendige hurtighed.

Jeg vil gerne sige et par ord om forbindelserne mellem NATO og EU, da der henvises til disse forbindelser i hr. Vatanens betænkning. Som De ved, har vi et samarbejdsgrundlag, den såkaldte Berlin Plus-ordning. Det er dog ikke alle de operationer, som vi gennemfører på vegne af EU, der falder inden for rammerne af denne ordning for samarbejde med Den Nordatlantiske Alliance. Som De ved, er der stadig problemer, idet denne ordning ikke har gjort det muligt at overvinde nogle af de reelle samarbejdsproblemer med NATO omkring operationer, der falder uden for Berlin Plus-ordningen. Vi har problemer i Kosovo, der stadig ikke er blevet løst, og vi har problemer i Afghanistan. Jeg håber meget, at vi vil være i stand til at løse disse problemer forud for NATO-topmødet.

Jeg vil gerne sige et par ord om Afghanistan. Det bliver uden tvivl et af de vigtigste spørgsmål i 2009. De har hørt præsident Obamas holdning til denne krigsskueplads – Afghanistan og Pakistan – og der er blevet udpeget en særlig repræsentant. Vi bliver nødt til at yde en indsats, og det skal ske på en fornuftig måde. Vi skal engagere os yderligere. Dette indebærer ikke nødvendigvis en militær indsats, men vi bliver nødt til at engagere os på en mere effektiv måde, og der skal ske en større samordning mellem EU-medlemsstaterne indbyrdes og mellem EU og tredjelande – USA, hele det internationale samfund og FN. Jeg har allerede haft lejlighed til at møde Richard Holbrooke et par gange samt general Petraeus. Vi skal drøfte dette spørgsmål på ny i de kommende uger, og det vil være meget fint, hvis vi herefter er i stand til konstruktivt at imødegå et meget vigtigt problem, som vi er engageret i, som EU er engageret i, som medlemsstaterne er engageret i, og vi bør efter min opfattelse fastholde dette engagement.

Vi kunne tale i timevis om mange andre spørgsmål – energi, ikkespredning osv., men det er efter min opfattelse vigtigt, at der i alle de tre betænkninger, som vi har fået forelagt i dag, gives udtryk for en grundlæggende enighed omkring vores indsats gennem den seneste tid. Jeg vil gerne slutte her og takke Dem for Deres samarbejde. Jeg vil også gerne takke de medlemmer, der har arbejdet mere intenst sammen med mig i forbindelse med nogle af de specifikke opgaver, som vi er involveret i. Som sagt mener jeg, at vores indsats på den internationale arena på vegne af EU også vil definere, hvem vi er. Det er meget vigtigt, at vi forbedrer vores indsats, da vi ønsker at forbedre os.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at jeg endnu engang har mulighed for at deltage i denne omfattende debat om udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål.

Jeg vil gerne takke ordførerne for de tre betænkninger, der danner grundlag for forhandlingen i dag. Jeg vil gerne påpege, at der var et meget fint samarbejde mellem Javier Solanas stab og min egen omkring rapporten om den europæiske sikkerhedsstrategi (ESS), hvilket resultatet efter min opfattelse vidner om. Rapporten afspejler på passende vis de nye sikkerhedsudfordringer, som vi står over for, og der tilvejebringes en bred definition af begrebet sikkerhed.

Jeg vil gerne indledningsvis sige et par ord om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP). Det konkluderes i de betænkninger, som vi drøfter i dag, og i rapporten om den europæiske sikkerhedsstrategi, at EU kan gøre en forskel, hvis alle samarbejder om at sikre, at vi har en fuldt ud sammenhængende politik, en politik der omfatter FUSP, fællesskabsdimensionen og naturligvis medlemsstaternes tiltag. Vi skal ikke blot tale med én stemme, men også handle i fællesskab på en sammenhængende og samordnet måde.

Dette kræver en optimal sammensætning af EU's politiske instrumenter, fra EPSF-operationer til konfliktforebyggelse og kriseforanstaltninger gennem stabilitetsinstrumentet, udviklingsbistand, humanitær bistand og demokrati- og menneskerettighedsredskaber. Lad mig blot nævne nogle få eksempler, nemlig Afghanistan, Georgien, Kosovo og Tchad for at vise, hvordan dette kan gennemføres i praksis.

I Afghanistan har vi lagt stor vægt på reformen af sikkerhedssektoren og forvaltning i vores overordnede bistandsstrategi. I 2007 iværksatte Kommissionen et nyt program vedrørende reform af retssystemet. På politiområdet varetager Rådets EUPOL-mission mentor- og uddannelsesopgaver i Afghanistan, og Kommissionen støtter det afghanske nationale politi gennem LOTFA (Law and Order Trust Fund). Kommissionen dækker ligeledes de fleste driftsomkostninger for det afghanske politi og har således udbetalt over 200 mio. EUR til dato siden 2002.

I Georgien yder EU supplerende postkonfliktstøtte. Indtil dato har regeringen modtaget i alt 120 mio. EUR – af en pakke på 500 mio. EUR fra 2008 til 2010. Denne ekstraordinære fællesskabsbistand har medvirket til at forhindre en større humanitær krise.

I Kosovo har Kommissionen spillet en rolle ved at sikre, at EULEX-missionen i Kosovo blev bemannet og udstyret i tide. Ud over den nuværende støtte vil vi i år udarbejde en undersøgelse med henblik på at fastslå, hvorledes vi fremmer Kosovos politiske og socioøkonomiske udvikling og integration i EU.

I Tchad har vi afsat i alt 311 mio. EUR under den 10. Europæiske Udviklingsfond. Det er vores mål at medvirke til at mindske fattigdommen og fremme den økonomiske vækst. Vi prioriterer god forvaltningsskik, herunder inden for retsvæsenet og politiet, infrastruktur og udvikling af landdistrikter. Vi har endvidere afsat 10 mio. EUR under stabilitetsinstrumentet til træningen af 850 tchadiske politifolk, der varetages af FN-missionen MINURCAT. Vi fremmer ligeledes den frivillige tilbagevenden af tchadiske internt fordrevne personer og flygtninge og yder 30 mio. EUR i humanitær støtte.

Jeg mener, at dette er den rette tilgang, og den skal anvendes systematisk, hver gang EU står over for en ny krise.

Denne fleksibilitet i sammensætningen af vores politiske virkemidler understreges i rapporten om den europæiske sikkerhedsstrategi fra december, og der henvises hertil i alle de tre betænkninger, som vi har fået forelagt. Det påpeges med rette i ESS-rapporten, at sammenhængen mellem interne og eksterne politikker er blevet mere udtalt, hvilket er af afgørende betydning for vores tilgang til energisikkerhed og klimaændringer og til samspillet mellem sikkerhed og udvikling og anerkendelse af betydningen af mindskelsen af fattigdommen på lang sigt som et middel til at mindske sikkerhedstrusler.

Det anerkendes i rapporten, at vi er nødt til at kommunikere bedre med vores borgere omkring alle de sikkerhedsaspekter, som de lægger særlig vægt på, således at vi kan fastholde støtten til vores globale engagement, og det understreges, at alle EU's tiltag på sikkerhedsområdet er baseret på vores værdier og principper, og at de er i overensstemmelse med FN's målsætninger. Det er dette budskab, som vi til stadighed skal sende til borgerne, også når det handler om terrorisme, og vi skal understrege, at det er fast forankret i respekten for menneskerettighederne og international ret.

Vi anerkender endvidere civilsamfundets, ngo'ers og kvinders rolle i forbindelse med fredsskabelse, hvilket således afspejler en ægte europæisk tilgang.

Det glædede mig, at det i Parlamentets betænkning om ESS blev understreget, at der er behov for en videre gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 og resolution 1820 om kvinder og konflikter.

Med hensyn til energi fik den gaskrise, der ramte EU i år, hidtil usete følger. Med hensyn til energisikkerhed skal vi helt klart drage en række erfaringer. Det står f.eks. nu klart, at vi skal skabe et velfungerende indre energimarked i EU, iværksætte sammenkoblings- og infrastrukturprojekter, udvikle mekanismer til håndtering af forsyningskriser og udforme en stærk ekstern energipolitik, og vi støtter denne brede tilgang.

Det understreges i betænkningen, at EU bør spille en større rolle i nabolandene, men jeg vil ikke komme ind på dette spørgsmål nu.

Vores forbindelser med Rusland, der er blevet sat på prøve i den seneste tid, spiller en vigtig rolle og er af stor sikkerhedsmæssig betydning.

De transatlantiske forbindelser er fortsat af grundlæggende betydning for vores fælles sikkerhed, og vi vil i denne forbindelse snart indlede et samarbejde med præsident Obama omkring højt prioriterede spørgsmål.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige et par ord om et særligt element i Kommissionens bidrag til EU's kriseindsats, nemlig stabilitetsinstrumentet. Dette nye instrument har været en succes i de første to år siden lanceringen både med hensyn til budgetgennemførelse, operationel kvalitet og politisk koordinering med Rådet og Parlamentet. Der er til dato blevet bevilget 220 mio. EUR til 59 aktioner verden over i 2007 og 2008, navnlig

i Afrika efterfulgt af Asien, Mellemøsten, Kosovo og Georgien. Som allerede påpeget af Javier Solana vil vi i 2009 helt sikkert også prioritere Afghanistan, Pakistan og Mellemøsten.

Jeg vil gerne understrege, at vi gennem stabilitetsinstrumentet er involveret i en række aktiviteter i tæt samarbejde med Rådets sekretariat, og at vi spiller en stadig vigtigere rolle i forbindelse med uddannelse af missionspersonale i indkøb og finansiell forvaltning og i ESFP-relateret træning af civile reaktionshold. Vi har uddannet 600 politiekspertter i civil krisestyring i overensstemmelse med FN's uddannelsesstandards, og EU-politielementerne er således blevet mere robuste, fleksible og interoperable.

Jeg vil gerne tilføje – og jeg mener, at dette punkt er meget vigtigt, f.eks. i Afghanistan – at vi også skal sikre, at ansættelsesvilkårene for udstationeret personale fra medlemsstaterne og for kontraktansatte er tilstrækkeligt attraktive til at sikre, at der er et tilstrækkeligt antal kvalificerede kandidater at vælge blandt til bemanding af vores missioner. Jeg tror, at vi bliver nødt til at arbejde i denne retning. Der er således stigende efterspørgsel efter vores bidrag til kriseforvaltning, og der er store forventninger til EU's indsats. Vi vil imidlertid forsøge at leve op til disse forventninger.

Valdis Dombrovskis, *ordfører for udtalelse fra Budgetudvalget*. – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Med hensyn til årsrapporten (2007) om de vigtigste aspekter og de grundlæggende valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik vil jeg gerne understrege nogle af de aspekter, som Budgetudvalget lægger vægt på. For det første vil jeg gerne tale om gennemskueligheden i anvendelsen af budgetmidlerne til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Kommissionens praksis, som indebærer fremførsel af uudnyttede bevillinger, der er afsat under budgetkapitlet vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og som af Kommissionen anses for at være formålsbestemte indtægter, til det efterfølgende regnskabsår giver anledning til en vis bekymring. Budgetudvalget har anmodet Kommissionen om at give Parlamentet oplysninger om denne finansielle praksis og foreslået, at dette emne tages op til videre behandling på de regelmæssige konsultationsmøder om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. For det andet vil jeg gerne drøfte overførslen af bevillinger mellem forskellige artikler inden for FUSP-budgetkapitlet. Vi har helt sikkert brug for en vis fleksibilitet på dette område, således at vi kan reagere hurtigt på krisesituationer i tredjelande. Kommissionen kunne imidlertid forbedre gennemskueligheden og således den demokratiske kontrol i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ved i god tid at underrette Parlamentet om interne overførsler. Dette er navnlig vigtigt, eftersom hovedparten af FUSP-missionerne, og ikke mindst EUMM Georgien eller EULEX Kosovo, er følsomme politiske emner. Med hensyn til afholdelsen af de regelmæssige konsultationsmøder om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, jf. den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning, mener Budgetudvalget for det tredje, at disse møder kunne udnyttes langt mere effektivt, hvis de også blev brugt til at vurdere planlagte tiltag inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og EU's strategier på mellem- og lang sigt over for tredjelande og til at fastlægge budgetmyndighedens holdning forud for forligsmødet.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *for PPE-DE-Gruppen*. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentets tre ordførere – hr. Saryusz-Wolski, hr. von Wogau og hr. Vatanen – for deres betænkninger og i lighed med kommissær Ferrero-Waldner og hr. Solana understrege, at de udgør et væsentligt bidrag fra Parlamentet til udformningen af en stærk, synlig og effektiv udenrigs- og forsvarspolitik. Denne politik skal sikre forsvaret af vores interesser globalt og beskytte og skabe sikkerhed for vores borgere. Den skal medvirke til at skabe et EU, der spiller sin rolle i et effektivt multilateralt system, og den skal frem for alt medvirke til at sikre, at menneskerettighederne og de demokratiske værdier har forrang i hele verden.

Det fremgår efter min opfattelse af Lissabontraktaten og af nyhederne i dag fra Irland – hvor 60 % af befolkningen ifølge meningsmålinger er for traktaten – og fra Den Tjekkiske Republik – hvor det tjekkiske parlament har ratificeret traktaten – at EU er ved at blive myndig på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Det må frem for alt også tilskynde vores regeringer til at tænke i mere europæiske baner i en krisesituation.

EU bør efter min opfattelse udvikle sine egne strategiske overvejelser – det er åbenlyst, og det sker også i den nye sikkerhedsstrategi – men EU må ikke se bort fra de transatlantiske forbindelser, der er af grundlæggende betydning for EU. USA har gennem Den Nordatlantiske Traktats Organisation været garant for Europas sikkerhed, og der er for indeværende stadig intet alternativ til disse forbindelser.

Jeg mener endvidere, at det kun vil være muligt at gøre Europa til en "magt", hvis Europa gør sin indflydelse gældende, ikke på bekostning af USA, men sammen med USA som to partnere, der har det samme syn på verden, og som respekterer hinanden. Dette betyder naturligvis ikke, at EU skal give USA carte blanche. Vi skal altid forsvare vores interesser og vores værdier, når vi skønner det hensigtsmæssigt. USA skal også lære

at respektere EU's holdninger, da vi er en institution, der kan respekteres internationalt, og som har et betydeligt potentiale som samtalepartner i alle verdens regioner, hvilket også er forudsætningen for kommissær Ferrero-Waldners og hr. Solanas arbejde.

Helmut Kuhne, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det gælder ikke for Rådet, men Parlamentets og således også Kommissionens valgperiode er ved at udløbe. Jeg mener derfor, at det er fornuftigt, at vi ikke blot agerer bogholdere og kontrollerer udviklingen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, men at vi i stedet spiller en langt mere afgørende rolle.

Jeg må indrømme, at jeg er fuldstændig splittet mellem to holdninger til dette spørgsmål. Jeg river mig i håret, når vi skal klare de daglige fornødenheder, når en mission er truet, fordi der mangler seks helikoptere, når der ikke er politisk vilje i de forskellige hovedstæder, eller når der er delte holdninger til teknologiprojekter.

Når jeg anskuer situationen i et historisk perspektiv, ser situationen imidlertid anderledes ud, og det skyldes i høj grad hr. Solana. Vi bør huske på, at den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik kun har eksisteret i omkring 10 år, og dokumentet om sikkerhedsstrategien blev først udarbejdet i 2003. I lyset heraf er der virkelig sket meget store fremskridt set ud fra et historisk synspunkt. Som historisk optimist vælger jeg det sidste synspunkt i tvivlstilfælde.

Det andet punkt, som jeg som socialdemokrat ønsker at fremdrage, vedrører et aspekt, som hverken EU eller NATO er ansvarlig for, men som berører alle os europæere, nemlig udviklingen i forbindelse med missilforsvarssystemet i Polen og Den Tjekkiske Republik. Som socialdemokrater glæder vi os meget over, at nogle af de ting, som vi har sagt, nu gennemføres i USA i forbindelse med den ændrede politik.

Vi har altid sagt, at det ikke giver nogen mening at træffe en forhastet afgørelse om placering af missiler, da der ikke for indeværende er nogen trussel fra f.eks. Iran. Hillary Clinton meddelte i sidste uge, at USA fremover vil træffe beslutninger på dette område på grundlag af udviklingen i Iran. Joe Biden har sagt, at det afhænger af den tekniske formåen og finansielle hensyn. Vi bifalder alt dette. Vi vil i det mindste ikke blive den sidste fortabte brigade, der står tilbage viftende med dette flag – dette missilforsvarssystem.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Det fremgår af dagens forhandling om de tre betænkninger, at i modsætning til hvad mange europessimister og euroskeptikere påstår, tager den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik og den europæiske udenrigspolitik mere og mere form og bliver mere og mere sammenhængende. Det er blevet demonstreret til overflod af de tidligere talere i dag.

Jeg vil først og fremmest gerne takke de tre ordførere for den måde, hvorpå de har taget hensyn til de liberale skyggeordføreres holdninger under udarbejdelsen af deres betænkninger. Vi glæder os over, at mange af vores holdninger er afspejlet i disse betænkninger. Det er efter min opfattelse lidt uheldigt, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, muligvis i et forsøg på at sætte deres eget præg på betænkningen, i sidste øjeblik stillede en række ændringsforslag til betænkningen om NATO udarbejdet af hr. Vatanen, der havde lagt meget stor vægt på at tage hensyn til så mange holdninger og tilgange som muligt.

Vi vil ikke desto mindre støtte betænkningen, da vi mener, at der fokuseres på de rette aspekter i betænkningen, og da den også er tilstrækkelig realistisk. Det anerkendes f.eks., om end på elegant vis, at der helt klart er konkurrence mellem EU og NATO. Dette ignoreres normalt fuldstændigt, selv om det er sådan, det forholder sig.

For det andet er hr. Duffs og mit ændringsforslag, hvori vi redegør klart for de problemer, som Tyrkiets, Grækenlands og Cyperns holdninger skaber i NATO og EU, blevet vedtaget. Normalt bliver det ikke til meget mere end diskrete hentydninger.

Endelig understreges betydningen af at sikre komplementaritet mellem EU's og NATO's strategier på forsvars- og sikkerhedsområdet, hvilket er af absolut afgørende betydning.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den liberale udgang på historien, der blev forudsagt i 1990'erne, har vist sig at være et fantasibillede. Vi føler os med god grund mere og mere isolerede. Der er derfor ikke noget alternativ til et samarbejde mellem EU og NATO. Der er ikke noget alternativ til et større engagement i Europa og USA i internationale sikkerhedsspørgsmål. I modsat fald vil principperne for den internationale orden de facto blive fastlagt af Korea, Iran eller terroristerne i Hamas.

Der skal navnlig fokuseres på energi, råmaterialer, piratvirksomhed og internetsikkerhed. I Polen erkendte vi for nylig, at bedre samordning af redningen af gidsler også er et enormt problem. Det forhold, at der træffes

beslutninger i fællesskab, betyder imidlertid ikke, at disse beslutninger er gode. Jeg mener derfor ikke, at Lissabontraktatens rolle bør overvurderes. Vores effektivitet begrænses af politikerne i de europæiske hovedstæder. Det er der, vi bør søge den politiske vilje til at gennemføre en fælles global politik, og ikke i procedurer.

Angelika Beer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er sket en hurtig udvikling på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område gennem de senere år. Vi skal imidlertid sikre, at der sker en lignende hurtig udvikling med hensyn til trusler og kriser af enhver art.

Min gruppe ønsker ikke at udbrede sig om vores eget arbejde. Derfor ønsker jeg ligeledes heller ikke at udbrede mig om de betænkninger, som vi har fået forelagt i dag. Hr. Saryusz-Wolski har udarbejdet en fornuftig betænkning, som vi vil støtte. Når det er sagt, er der et klart strategisk dilemma. De har helt ret, hr. Solana! De har netop påpeget, at det europæiske samarbejde skal styrkes på strategisk plan. Vi er dog først og fremmest nødt til at tilstræbe og udforme en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitisk strategi – hvilket vi endnu ikke har.

Det siger jeg, fordi vi befinder os i et historisk øjeblik. Med disse betænkninger – navnlig Vatanen-betænkningen – om NATO stiller vi os i skyggen af den nye amerikanske regering. Hr. Vatanen nægtede at behandle spørgsmålet om kernevåbennedrustning – som vi vil stemme om på ny i morgen – i sin betænkning. Hvad er det så, vi skal drøfte?

Jeg vil nu kommentere hr. von Wogaus betænkning. I denne betænkning introduceres et nyt begreb, nemlig SAFE. Det er et nydeligt ordspil – Synchronised Armed Forces Europe – men dette begreb eksisterer ganske enkelt ikke. Vi kan desuden ikke se, hvorfor vi skulle støtte det, når dette begreb ganske enkelt ikke eksisterer. Hr. von Wogau kommer ikke ind på menneskers sikkerhed i sin betænkning. Min gruppe insisterer på, at EU skal fastlægge dette som et klart mål i international politik. Han har ikke sikret, at vi taler om det fredsskabende partnerskab og udviklingen af et civilt fredskorps. På denne baggrund mener jeg mig berettiget til at sige, at denne betænkning er helt utilstrækkelig, hvis vi mener, at Europa skal skride til handling nu, i de kommende måneder, fra i dag – hvilket blev klart understreget under sikkerhedskonferencen i München.

Der er et vindue af muligheder efter valget i USA. Jeg ved ikke, hvor længe dette vindue vil stå åbent. Vi europæerne skal nu formulere vores strategiske interesser og gøre dem gældende i alliancen – NATO – og som påpeget af kommissær Ferrero-Waldner skal vi også definere vores sikkerhed i forhold til Rusland. I modsat fald vil der ske det, at den amerikanske regering om et par måneder vil være mere fremsynet end os i EU og således – under bilaterale forhandlinger med Rusland – træffe afgørende sikkerhedsstrategiske beslutninger, og EU vil ikke få nogen indflydelse – politisk eller med hensyn til konfliktforebyggelse – på denne stabilisering af den transatlantiske sikkerhedspolitik.

På denne baggrund bør vi alle helt opgive den gamle koldkrigstankegang og idéen om at vælge side én gang for alle og komme videre. Europa har i dag en forpligtelse over for borgerne til at opbygge et sikkerhedsmæssigt partnerskab, der skaber fred og ikke det modsatte.

Tobias Pflüger, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. von Wogaus og hr. Vatanens betænkninger er tydelige og klare, og der tilskyndes til en yderligere militarisering af Europa. Der stilles i betænkningerne krav om, at EU reelt omdannes til en militærmagt. I hr. Wogaus betænkning om den europæiske sikkerhedsstrategi understreges nødvendigheden af "en integreret europæisk væbnet styrke". Jeg er ikke enig i, at dette er vejen frem. Derudover slås der i betænkningen bl.a. til lyd for et operativt EU-hovedkvarter og et europæisk marked for forsvarsmateriel.

I von Wogau-betænkningen udtrykkes der endog med tilbagevirkende kraft støtte til det frygteligt dyre Eurofighter-program. Det understreges i betænkningen, at der med Lissabontraktaten "indføres væsentlige fornyelser inden for ESFP", og at denne traktat er af afgørende betydning. Det er hovedårsagen til vores modstand mod Lissabontraktaten.

I Vatanen-betænkningen slås der til lyd for permanente samarbejdsstrukturer mellem EU og NATO. Det er efter vores opfattelse forkert. Enhver ny EU-militærmission er problematisk. NATO er ikke en alliance for fred, men for krige, i Jugoslavien og nu i Afghanistan. Hvilke krige vil vi se næste gang? NATO fører en krigsstrategi. Det understreges i betænkningen, at NATO udgør "grundlaget for EU's sikkerhed". Nej! NATO skaber usikkerhed! En tæt tilknytning mellem NATO og EU vil være yderst problematisk, navnlig henset til de to strategier.

Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre ønsker et civilt EU og er imod NATO. NATO skal opløses. NATO ønsker at fejre sin 60-årsdag i Strasbourg, Baden-Baden og Kehl. Jeg vil gerne her i Europa-Parlamentet i dag opfordre til protest mod dette NATO-topmøde! NATO har eksisteret i 60 år, og det er 60 år for mange.

Min gruppe har afgivet mindretalsudtalelser om hr. von Wogaus og hr. Vatanens betænkninger, og mine kolleger vil redegøre nærmere for de specifikke problemer i forhold til Rusland. Som hidtil forkaster vi missilforsvarssystemet, og vi forkaster ordlyden i denne betænkning, hvor der henvises til Cypern. Vi vil derfor stemme imod de to betænkninger.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Da jeg for mindre end et år siden som deltager i en EP-delegation fik indblik i det arbejde, der blev udført af EU's politimission på Vestbredden, skimtede jeg et glimt af håb om, at Den Palæstinensiske Myndighed rent faktisk var i gang med at sætte sin myndighed igennem ved hjælp af et effektivt politi- og sikkerhedssystem. Derfor bifaldes fornyelsen af mandatet til EU's politimission i de palæstinensiske territorier i punkt 25 i Saryusz-Wolski-betænkningen.

Jeg har imidlertid for ganske nylig set et par meget negative rapporter om den offentlige sikkerhed på Vestbredden, hvoraf det bl.a. fremgik, at en række personer inden for det palæstinensiske sikkerhedssystem benytter sig af afpresning og opererer som mafialedere om natten, og at navne på medlemmer af terrorgrupper endog står opført på Den Palæstinensiske Myndigheds lønningsliste.

Jeg vil gerne spørge Rådet og Kommissionen, om disse rapporter er korrekte. Er det ren opdigtning? Kort sagt, hvad er seneste status for EU's politimission i de palæstinensiske territorier? Det er trods alt af afgørende betydning. Hvis de forsøger at skabe en levedygtig palæstinensisk stat, skal lov og orden først genoprettes på Vestbredden.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at Den Atlantiske Alliance er et forældet forsvarsinstrument, og at den på det seneste i en række situationer rent faktisk ikke har styrket forbindelserne, f.eks. med Rusland. Vi bør efter min opfattelse opretholde vores forbindelser med Rusland og bruge dem til at bane vej for et privilegeret partnerskab.

Jeg er enig med kommissær Ferrero-Waldner i, at vi i forbindelse med vores fælles sikkerhedspolitikker ikke bør se bort fra, at NATO inden for de senere år ikke har været det mest nyttige afskrækkende og fredsskabende instrument.

Jeg mener, at Europa nu er parat til og har behov for at udforme sin egen uafhængige sikkerhedsstrategi. Det betyder ikke, at vi skal indtage en modsat holdning. Som påpeget af andre medlemmer kan vi arbejde ved siden af hinanden uden fortsat at være underlagt interesser, der ofte ikke er europæiske. Jeg kan derfor ikke støtte betænkningerne.

Javier Solana, højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. – (ES) Hr. formand! Da de forskellige talere i deres bidrag generelt har fokuseret på det samme, vil jeg gerne kort nævne tre eller fire aspekter, som jeg kom til at tænke på efter at have hørt indlæggene.

For det første ressourcer og midler. Ordførerne for de forskellige betænkninger påpegede, at vi ganske rigtigt har problemer med ressourcer og midler, og at det ville være hensigtsmæssigt at udnytte de nationale ressourcer bedre. Jeg ønsker imidlertid at påpege, at vi også råder over en række midler, som vi ikke udnytter optimalt, hvilket jeg gerne vil understrege.

Jeg mener, at det var en god idé at oprette Det Europæiske Forsvarsagentur på grundlag af en aftale i Det Europæiske Råd, uden at det blev nødvendigt at anvende eller vedtage Lissabontraktaten. Agenturet har efter min opfattelse en vigtig opgave i at sikre samordningen af nationale politikker med henblik på at tilføre alle indførte politikker større merværdi.

En af talerne kom ind på helikoptere. Der er brug for helikoptere i forbindelse med alle former for missioner – civile missioner, militære missioner, alle former for missioner – til transport. Helikopteren er i dag blevet et meget vigtigt krisestyringsredskab.

En bedre samordning af tilgængelige ressourcer, både med hensyn til hardware og med hensyn til en bedre udnyttelse af vores software til helikoptere, ville give os mulighed for at udnytte disse ressourcer bedre og ville rent faktisk øge de tilgængelige ressourcer i dagligdagen.

Jeg vil også gerne påpege, at der i de seneste uger er sket store fremskridt med hensyn til vores strategiske forbindelser med USA og Den Russiske Føderation.

Fru Beer kom ind på sikkerhedskonferencen i München. Det var efter min opfattelse en vigtig begivenhed, hvor der skete fremskridt i de uformelle drøftelser. Konferencen var ikke et politisk beslutningstagende forum, men et meget vigtigt forum for overvejelser. Jeg tror, at vi i de kommende år og måneder vil komme til at drøfte vores strategiske forbindelser med USA for de kommende år, og vores forbindelser med Rusland. Det gjorde vi i München og efterfølgende, da kommissær Ferrero-Waldner og jeg var i Moskva, hvor vi drøftede et fundamentalt spørgsmål, nemlig de nye idéer vedrørende europæisk sikkerhed, med lederne af Den Russiske Føderation.

Europa ønsker ikke at være en militærmagt. Jeg mener, at Europa – Den Europæiske Union – er en civil magt med militære midler, hvilket er noget helt andet end en militærmagt, og jeg mener, at det fortsat bør være sådan. Dette arbejde og alle de dokumenter, som vi udarbejder, som både Parlamentet og Kommissionen – eller jeg selv – udarbejder, er rettet mod dette mål.

Jeg vil gerne sige et par ord om politiet i de palæstinensiske områder, som vi drøftede under den tidligere samling. EUPOL er et af vores vigtigste troværdighedsskabende aktiver i forbindelse med vores sikkerhedssamarbejde med palæstinenserne i de besatte områder, og missionen vil fortsat være et vigtigt aktiv for EU, der vinder gradvis anerkendelse blandt palæstinenserne og israelerne og i nabolandene. De kan derfor være forvisset om, at vi vil gøre vores yderste for at fortsætte arbejdet hen imod dette mål.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. Solana! Jeg vil gerne takke de tre ordførere og ønsker blot at kommentere nogle få delasppekter. Jeg vil imidlertid navnlig gerne påpege, at 60 år med NATO har betydet 60 år med fred og frihed for min generation. Det er værd at bemærke.

Hvis det nu lykkes os at styrke EU's udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik på et tidspunkt, hvor multilateralisme på ny vinder indpas – som den højtstående repræsentant, hr. Solana, netop har påpeget – dvs. hvis det lykkes os i højere grad at integrere vores idéer om forebyggende foranstaltninger og blød magt i en fælles transatlantisk strategi i denne multilateralistiske fase, går vi en lys fremtid i møde.

Frankrigs genindtræden i den integrerede militærstruktur styrker samtidig Europas stilling. Sikkerhedskonferencen i München var meget sigende. Premierminister Tusk, kansler Merkel og præsident Sarkozy redegjorde – i nærværelse af den amerikanske vicepræsident Joe Biden – for forslaget om et europæisk korps inden for rammerne af NATO, og det blev stort set ikke anfægtet. Det var i hvert fald i mine øjne sensationelt, at der ikke var nogen protester fra amerikanerne. Med hensyn til vores transatlantiske forbindelser kan vi også fremskynde udviklingen af fælles holdninger på det militære område, således at forbindelserne afspejler troværdigt i NATO. Vi bør derfor sætte vores holdninger til militære kapaciteter med vægt på blød magt og forebyggelse igennem, når vi skal tackle den nye dagsorden, en dagsorden, der allerede eksisterede, men som blev åbenlys i München, idet præsident Obamas politikker giver os mulighed for at indlede en ny æra med nedrustningsforhandlinger. Vi europæere kan spille en rolle på dette område med START, med NPT, der skal anerkendes, og navnlig med CFE-traktaten, der er af særlig betydning for Europa, og vi har også en række problemer i forhold til Rusland.

Hvis alle disse aspekter integreres, herunder missilskjoldet, vil vi få nye – bedre – muligheder for at føre en fælles transatlantisk politik med USA som vores allierede og Rusland som vores strategiske partner, en politik, der fremmer Europas interesse i fred. Vi kan kun gøre brug af denne mulighed, hvis vi selv bliver stærkere og får større indflydelse, og denne politik peger derfor i den rigtige retning.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Hr. formand! Betænkningen om NATO's rolle i EU's sikkerhedsstruktur afspejlede de forskellige holdninger i Europa-Parlamentet mellem medlemmer, der fortsat betragter NATO som den organisation, der tilbyder sine medlemmer den stærkeste sikkerhedsgaranti, og medlemmer, der derimod ser et mindre og mindre behov for NATO i en verden, hvor der tilsyneladende ikke er nogen større trusler – i det mindste ingen trusler, der kan sammenlignes med den tidligere sovjetiske trussel.

Indtil videre har intet medlem af disse to organisationer imidlertid ønsket at give afkald på NATO's sikkerhedsgaranti, selv om EU styrker sit forsvar og sin sikkerhedsindsats og har indført en pendant til artikel 5 i Washingtontraktaten, nemlig solidaritetsbestemmelsen i Lissabontraktaten.

Forholdet mellem NATO og EU – det vigtigste aspekt i det bredere transatlantiske forhold – bør efter min opfattelse i sagens natur være komplementært og gensidigt fordelagtigt for to partnere, der er nødt til at samarbejde om imødegåelsen af de stadig flere og stadig mere komplekse udfordringer, som vi står over for

i dag. I denne forbindelse kan vi forbedre eksisterende mekanismer, f.eks. Berlin Plus-aftalerne, og der bør indføres nye mekanismer, f.eks. forslaget om et operativt EU-hovedkvarter. Hindringer skal fjernes, f.eks. den negative indvirkning af Cypren-problemet, og parterne bør helt bestemt navnlig ændre opfattelse af hinanden. NATO bør således på den ene side ikke længere betragtes som en modstander, og EU bør på den anden side ikke længere betragtes som et vedhæng til NATO.

Som nævnt er sandheden den, at de to parter udmærket kan samarbejde og supplere hinanden i praksis. Betænkningen er således blevet ændret, og forhåbentlig kan mange af os acceptere det endelige resultat.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! En række talere indtager en positiv holdning i eftermiddag. Kendsgerningen er, at det ikke er alle ESFP-missioner, der er en succes. En række missioner har ikke haft noget klart mål, en række missioner er utilstrækkeligt finansieret, og der er stadig en mulighed for, at missionen i Afghanistan ikke bliver en succes. Det er således positivt, at Parlamentet yder et væsentligt bidrag til fastlæggelsen af den fælles sikkerhedspolitik, og vi skal nu fastsætte langt klarere kriterier for ESFP-missionerne.

Med hensyn til integration af vores styrker sker der kun små fremskridt, og jeg mener ikke, at vi just havde forventet et sammenstød mellem franske og britiske ubåde!

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Hr. formand! Hvis der er for mange ledere, er der i realiteten ingen. Når vi taler om sikkerhed, bør vi tale klart og tydeligt om et meget presserende og vigtigt spørgsmål. Begivenhederne sidste år i Kaukasien meget tæt på EU viser, at vi helt sikkert skal lægge vægt på østpolitikken og betragte den som en specifik investering i Europas og EU's sikkerhed. Derfor er et partnerskab med lande øst for EU efter min opfattelse af afgørende betydning, og selv om jeg glæder mig over, at dette partnerskab eksisterer, er jeg også bekymret, da de budgetmidler, der er afsat til det østlige partnerskab, er blevet reduceret med omkring 300 %. Det er efter min mening et helt afgørende spørgsmål, og jeg tror, at det vil være et særligt EU-banner, ikke kun i EU's nærmeste nabolande, men også i lande et godt stykke på den anden side af Belarus, Ukraine og Georgien.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke de tre ordførere. Jeg er desværre nødt til at sige, at jeg ikke er enig i den ukritiske holdning til NATO, der navnlig gives udtryk for i hr. Vatanens betænkning.

NATO har naturligvis ændret sig siden den kolde krig, og det har Europa også, og et samarbejde mellem NATO og Europa er en udmærket ting. Jeg er imidlertid ikke enig i, at det ville være et problem, hvis nogle af EU-medlemsstaterne ikke var medlem af NATO.

Vi er nødt til at anerkende, at en række lande har været i stand til at yde et værdifuldt bidrag til fredsskabelse, netop fordi de ikke har tilsluttet sig militære alliancer, f.eks. mit land, Finland. Da Finland ikke er tilsluttet nogen militær alliance, betragtes Finland stort set ingen steder som fjendtlig eller som en talsmand for fjenden. Dette har gjort det nemmere for mange finner at spille en fredsskabende rolle, f.eks. vores tidligere premierminister Holkeri i Nordirland, vores tidligere præsident Ahtisaari i Namibia, Indonesien, Aceh og Kosovo, og vores tidligere minister, hr. Haavisto, i Sudan.

Selv om de fleste EU-statsborgere lever i NATO-medlemsstater, er vi imidlertid også nødt til at anerkende, at der er en række alliancefri lande, som er en værdifuld fredsskabende ressource. Vi må ikke se bort herfra ud fra en eller anden målsætning om at harmonisere militærpolitikken i EU.

Vladimír Remek (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand! Jeg ønskede oprindeligt at tale om farerne ved militariseringen af rummet, da jeg som tidligere astronaut føler, at jeg har en særlig forståelse for dette problem. I de forelagte betænkninger understreges det bl.a., at sikkerhedspolitikken skal anvendes til gavn for EU-borgerne. Samtidig ser vi helt bort fra deres holdning, f.eks. til den planlagte etablering af nye udenlandske baser på EU's territorium. Navnlig i Polen og Den Tjekkiske Republik er man fortsat i gang med at forberede installationen af komponenter til det amerikanske missilforsvarssystem. Og navnlig i mit eget land, Den Tjekkiske Republik, ses der helt bort fra borgernes holdninger og interesser. EU har ikke én gang officielt støttet borgernes interesser. EU eksisterer måske ikke for dem på dette område. Samtidig er to tredjedele af befolkningen i Den Tjekkiske Republik konsekvent imod den udenlandske base på trods af de oplysnings- og markedsføringskampagner, der har været ført i over to år. Jeg mener, at der er noget galt med EU, når befolkningens interesser ikke afspejles i vores dokumenter, og når der ses bort fra borgernes holdninger i demokratiets navn. Det er således ikke så underligt, at borgerne vender ryggen til europæisk politik, idet de ikke betragter den som deres, eller at de direkte forkaster den.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Borgerne i Europa har brug for en stærk union med en konkurrencedygtig udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Det vil ikke ske, hvis Unionen står stille det samme sted. Kina og Indien vokser, ikke kun med hensyn til økonomisk magt, men også i militær styrke.

Europas konkurrencefordel skal baseres på viden og innovation. Vi bør således alle fremme og støtte viden og innovation. Det ligger i en effektiv sikkerhedsstrategi, at vores europæiske styrker har adgang til udstyr og ressourcer af højeste kvalitet. Mens USA bruger trillioner af dollars på sikkerhed, går det trægt i Europa med at udvikle vores egen strategi. I krisetid lukker vi våbenfabrikker som fabrikken i Radom i Polen. Vi bør i stedet investere i avanceret teknologi som f.eks. den rekylfri teknologi, der udvikles i Polen i øjeblikket. Innovation skaber nye forretningsmuligheder og arbejdspladser. Vi kan ikke opbygge europæiske kapaciteter ved at lukke vores egne fabrikker.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er i princippet bestemt for idéen om en europæisk hær, men vi må definere, hvilken form for hær, det skal være, og dets begrænsninger.

Det er ganske rigtigt meget selvmodsigende, at vi har to væbnede styrker, der står over for hinanden – den tyrkiske hær og den græske hær – som indgår i den samme alliance. Jeg er sikker på, at Rådet har besøgt Nordcypern og haft mulighed for at vurdere de skader, som de tyrkiske soldater og den tyrkiske besættelse har forvoldt på en ø, der helt sikkert er europæisk.

Det skal også siges, at alliancen med USA helt klart er en alliance, der meget ofte skaber store problemer. USA har trukket os ind i adskillige krige, i adskillige konflikter – jeg tænker på Serbien, Irak og Afghanistan – og de bagvedliggende interesser var helt sikkert ikke europæiske.

Vi bør i stedet alliere os med Rusland og Belarus, der rent faktisk er europæiske i historisk, religiøs, militær og geopolitisk henseende. Den fremtidige europæiske hær er således en hær, der bestemt ikke er i krig med USA, men som holder en respektfuld afstand, en hær uden Tyrkiet, da Tyrkiet, indtil det modsatte er bevist, er en del af Asien og desværre ligger i konflikt med et europæisk land i Middelhavsområdet, og en hær, der er allieret og tæt forbundet med Rusland og Belarus.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det vil ikke overraske Dem, at jeg udtrykker bekymring over grundsigtet i betænkningerne vedrørende ESFP, navnlig i hr. von Wogaus betænkning, der indeholder en lang række falske antagelser vedrørende EU's karakter og ambitionen om at oprette en europæisk hær under EU-kontrol. "Synchronised Armed Forces Europe" betragtes som et skridt hen imod "en integreret europæisk væbnet styrke", altså med andre ord en europæisk hær. Som vi alle ved, tilfører ESFP ingen militær merværdi. Det er et politisk redskab til fremme af et integreret Europa. Det bør ses for, hvad den er.

Jeg har længe slået til lyd for, at EU kunne spille en nyttig rolle i forbindelse med tilvejebringelsen af civile krisestyringsinstrumenter og postkonfliktgenopbygning. Det kunne rent faktisk være nyttigt. Jeg kender for øvrigt ingen officerer, der tror, at konflikter som den i Afghanistan kan løses med militære midler alene. Der er intet nyt i det, der nu med et moderne udtryk kaldes "den brede tilgang". Vi kaldte det tidligere "hjerte og sind". Det er således helt forkert – rent faktisk svingagtigt – når EU forsøger at begrunde sin involvering i militære anliggender ved at gøre den brede tilgang til sin egen – en form for unikt EU-salgsargument. En ærlig og fornuftig tilgang for EU ville være at droppe ESFP's militære dimension og fokusere på dens civile dimension. Europa og Europas allierede ville således måske få mulighed for at fokusere på deres militære bidrag til NATO og give den transatlantiske alliance styrke til at klare de vanskelige år, der ligger forude, uden at blive distraheret af EU's dobbelte dagsorden.

Det overhængende problem er, at EU's ambitioner nu er begyndt at skade NATO, og jeg er alvorlig bekymret over, at det vil berøre fejringen af 60-året. Regeringsministrene i Det Forenede Kongerige nægter imidlertid ethvert kendskab til, at noget sådant skulle foregå.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Hr. formand, fru kommissær, hr. Solana, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke de tre ordførere for deres indsats. Som skyggeordfører for betænkningen om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) vil jeg fokusere specifikt på dette dokument og indledningsvis lykønske hr. Saryusz-Wolski med resultaterne af hans arbejde og hans samarbejde med andre grupper med henblik på at opnå konsensus.

På samme måde som Parlamentet gentagne gange har krævet, at EU får de nødvendige redskaber til at tale med én stemme i verden, er Parlamentet også i stand til at danne fælles front, når det evaluerer og giver impulser til de vigtigste prioriteter for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Bestræbelserne i vores gruppe – De Europæiske Socialdemokraters Gruppe – har haft et dobbeltsigte. For det første ønskede vi at introducere og styrke de store spørgsmål, der efter vores opfattelse berører alle udenrigspolitiske områder, herunder kampen mod klimaændringer, fremme af fred i hele verden og en forpligtelse til at fremme menneskelig udvikling. For det andet ønskede vi at stille forslag til, hvorledes vi kan genskabe balancen mellem de oprindelige geografiske prioriteter i FUSP, i det omfang de var nedfældet i teksten, eller introducere dem som et nyt element, i det omfang de var fraværende.

Dette er baggrunden for, at vi f.eks. har slået til lyd for en større afklaring af forholdet mellem de institutionelle og samarbejdsrammer for den nyligt definerede østlige dimension. Vi har understreget, at der skal ske en større afklaring, og at der skal lægges større vægt på forholdet til Afrika, et kontinent, som vi ofte kun er opmærksomme på, når der udbryder særligt voldelige krige, og meget ofte end ikke da.

Med hensyn til Latinamerika så vi gerne, at der blev fokuseret på de aktuelle forhandlinger om associeringsaftaler – for første gang i sin historie vil EU afslutte biregionale forhandlinger.

Med hensyn til Mellemøsten har vi gjort indsigelse mod en overforenklet tilnærmelse, hvor der udelukkende fokuseres på sikkerhed. Vi ønsker i stedet at inddrage den rige politiske, økonomiske og sociokulturelle arv fra Barcelonaprocessen.

Min gruppe har ikke indgivet ændringsforslag til behandling på plenarmødet, da vi mener, at vi således styrker den balance, der blev skabt med kompromisforslaget. Vi vil derfor forkaste de fleste ændringsforslag for ikke at svække det kompromis, der blev indgået i Udenrigsudvalget.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Hr. formand! Tony Blair sagde engang, at EU ikke skal være en superstat, men en supermagt. Vi kunne tilføje: ikke kun en økonomisk supermagt, for det er EU allerede, men en vigtig global aktør i alle medlemsstaternes interesser, herunder økonomiske interesser.

Henry Kissinger spurgte efter forlydende engang, hvilket telefonnummer, han skulle ringe til for at få kendskab til EU's holdning til vigtige internationale politiske spørgsmål. Det er i dag den højtstående repræsentants telefonnummer. Problemet er imidlertid, at når telefonen ringer, skal hr. Solana vide, hvad han skal sige. Det er derfor af afgørende betydning at opbygge en fælles udenrigspolitik, der også omfatter en sikkerheds- og energipolitik og således også en fælles holdning til Rusland.

Jeg vil gerne vende tilbage til det stadig tilbagevendende spørgsmål vedrørende nødvendigheden af, at alle EU-lande taler med én stemme i dialogen med Rusland. Hvis dette skal ske, skal der hurtigst muligt fastlægges en klar politik i forhold til Rusland, en fælles politik baseret på solidaritet. Dette vil ikke blot skabe klare rammer for drøftelser mellem EU og Rusland, men også for bilaterale drøftelser med individuelle medlemsstater. Europa-Parlamentet skal tildeles en meget vigtig rolle i fastlæggelsen af denne politik i lyset af det mandat, som Parlamentet har fået i demokratiske valg, og som Parlamentet kan være stolt af.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Betænkningen om NATO's rolle i EU er blevet brugt som undskyldning for at indsnævre spørgsmålet om Cyperns deltagelse i partnerskabet for fred og NATO. Republikken Cyperns holdning skal respekteres. Det er ikke legitimt at blande sig i en suveræn medlemsstats indre anliggender med det formål at sikre en integration, der ikke følger af en traktat.

På et tidspunkt hvor Republikken Cypern står midt i forhandlinger om en løsning på Cypern-spørgsmålet, åbnes der op for fronter, der har meget negative virkninger på processen. Det må være alle parter eneste mål at sikre fuld demilitarisering af et hjemland, der er besat af Tyrkiet, og at sikre en holdbar fremtidig løsning. Det er desuden den holdning, som Europa-Parlamentet har givet udtryk for i andre betænkninger.

Vi opfordrer Dem til at støtte ændringsforslag 22, 23 og 24 og til at stemme imod de punkter, der udgør indblanding i en suveræn stats indre anliggender. Vi opfordrer Dem til at bekræfte, at princippet om respekt for medlemsstaternes suveræne rettigheder er ukrænkeligt, uanset Deres generelle holdning til partnerskabet og til NATO. Vi støtter demilitarisering og overholdelse af folkerettens principper.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Hr. formand! I henhold til international ret betyder ”jeg har en stat”, at jeg kontrollerer visse områder, og at jeg indsætter en regering, der fører en udenrigs- og forsvarspolitik. Jeg stiller Dem nu nogle spørgsmål om ”staten Europa”, som der prædikes om fra forskelligt hold. Gad vide, hvor dens grænser går, hvor ligger disse territorier, og hvor er dens forsvar, når dens forsvar ligger i hænderne på en stor – desværre amerikansk – hær, og hvor er dens udenrigspolitik, når vi har et Mellemøsten i flammer, et terroristisk drivhus, der eksporterer terrorisme, flygtninge og ofre, der ikke er på vej til Alabama eller Arizona eller Kentucky, men som desværre er på vej til Grækenland, til Cypern, til Tyskland og til Spanien?

Derfor er jeg nødt til at sige, at jeg er begyndt at tvivle på, om jeg kan støtte holdningen bag de forslag, der er blevet stillet af ordførerne for de forelagte betænkninger, og jeg overvejer at stemme imod betænkningerne i morgen.

FORSÆDE: Martine ROURE

næstformand

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! De, der påstår, at der ikke opbygges en EU-superstat lige for øjnene af os, skylder os en god forklaring på indholdet i disse imperialistiske betænkninger.

Udtalelser om, at en fælles forsvarspolitik – der nu betragtes som en kendsgerning – og EU's "strategiske uafhængighed" nødvendiggør en integreret europæisk væbnet styrke, og krav om et selvstændigt og permanent operativt EU-hovedkvarter – og kravene om sidestilling med NATO – lader ingen tvivl tilbage om, at de grupper, der inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik presser på for at få gennemført det europæiske projekt, ikke kun kræver politisk magt, men også militær magt, hvilket nødvendigvis vil indebære en mindskelse af medlemsstaternes beføjelser, rettigheder og uafhængighed. Jeg forkaster en sådan superstat og en centraliseret europæisk hær og Lissabontraktaten, der danner grundlag herfor.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Budskabet fra vores ordførere i dag kunne være, at et dynamisk euro-atlantisk partnerskab er den bedste garanti for europæisk sikkerhed og stabilitet.

Jeg støtter bestemt vedtagelsen af en ny transatlantisk dagsorden og etableringen af en række nye euro-atlantiske institutioner og et omfattende transatlantisk fælles marked.

Ari Vatanen har opfordret alle landene i EU og NATO til at indlede et tættere samarbejde på tværs af organisationerne. Det er efter min opfattelse et meget praktisk forslag i lighed med hans forslag om et permanent operativt EU-hovedkvarter, der skal være et supplement til NATO's kommandostruktur og naturligvis ikke konkurrere hermed.

Et andet vigtigt aspekt er, at vi trækker på den samme mængde ressourcer. Jacek Saryusz-Wolski påpegede, at FUSP er alvorligt underfinansieret, og det er således af afgørende betydning at undgå overlapninger og øge effektiviteten. Spørgsmålet til medlemsstaterne er: Hvad tilbyder de hr. Solana med henblik på gennemførelse af vores fælles forsvarspolitik?

For det tredje er tiden inde til at tage fat på nye sikkerhedsudfordringer. Fremtidige konflikter vil rent faktisk blive ført og måske endda afgjort i cyberspace, hvor de enkelte stater er nødt til at reagere og forsvare sig selv, til tider inden for et sekund. Europa-Parlamentet skal også tage initiativ til at bidrage til det nye århundredes dramatiske udfordring, en udfordring baseret på demokratiseringen af moderne teknologi.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru formand! De nationalistiske, snæversynede medlemmer af Europa-Parlamentet mener uden tvivl, at de enkelte lande kan imødegå de globale risici og trusler alene.

Hr. Allister er et typisk eksempel. Mener han virkelig, at den globale terrorisme kan bekæmpes alene ved at sætte sin lid til det nationale forsvar i hans land? Mener han virkelig, at problemerne med energisikkerhed kan løses, hvis alle tackler dem alene? Det er en forældet tilgang. Lissabontraktaten, der ofte kritiseres, ville give os en stor fordel, idet den ville give os mulighed for at styrke vores samarbejde, f.eks. omkring energipolitik og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, således at vi effektivt kan imødegå globale risici og trusler.

Den nye amerikanske regering under præsident Obama glæder sig over, at denne fælles europæiske politik eksisterer, da USA således har en partner at samarbejde med omkring løsningen af en række af disse problemer. Derudover har Rusland – hvilket den hyppige tilstedeværelse af russiske repræsentanter i Parlamentet har gjort klart – nu erkendt, at den tidligere strategi, der gik ud på kun at forhandle med de enkelte lande og herefter spille dem ud mod hinanden, ganske enkelt ikke virker længere. Rusland har erkendt, at landet skal samarbejde med EU, hvis der skal findes fælles løsninger, f.eks. inden for energisikkerhed.

Det understreges også gentagne gange i Saryusz-Wolski-betænkningen. Hvordan kan vi løse disse problemer i fællesskab, f.eks. problemet med energisikkerhed? Jeg glæder mig over, at den højtstående repræsentant og hans stab agter at styrke deres indsats på dette område fremover, da det vil give os mulighed for at vise vores borgere, hvorledes der i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik tages hensyn til deres specifikke interesser, og hvorledes vi agter at hindre, at europæerne kommer til at ryste igen i fremtiden. Det er det, det handler om, og det er baggrunden for, at vi foretrækker en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik frem for en nationalistisk udenrigspolitik.

Philippe Morillon (ALDE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne ønske vores tre ordførere tillykke med deres meget bemærkelsesværdige sammenfatning af den aktuelle status for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Hr. Solana, De ved bedre end nogen, at Europa forventes at gøre sig gældende globalt henset til dets økonomiske og demografiske magt og udbredte demokratiske og humanistiske værdier.

Det skal understreges, at på trods af de forventninger, som mere end to tredjedele af vores europæiske medborgere jævnlige giver udtryk for, eksisterer dette Europa endnu ikke, men som De påpegede, er der ganske rigtigt sket visse fremskridt igennem de seneste 10 år.

Hvis der var behov for at anføre et eksempel, ville et nyligt eksempel være Europas tilbageholdenhed med hensyn til at afhjælpe den nye tragedie i Mellemøsten. Europas tilstedeværelse i Gaza var, og er fortsat, nødvendig, og Europa skal spille en aktiv rolle og hjælpe befolkningen med at overleve og genopbygge landet og bidrage til bekæmpelsen af våbensmugling, der har gjort dette område til en base for affyring af små og store raketter.

På trods af verbale udgydelser fra Sharm el-Sheikh og Jerusalem er der endnu ikke sket noget på dette område. Jeg vil gerne på ny stille et spørgsmål til hr. Solana, der allerede blev stillet på tidspunktet for Libanonkrisen: Hvornår kan vi forvente, at der indsættes en europæisk flåde i Middelhavet som den, der er blevet indsat med henblik på at bekæmpe piratvirksomhed? Vi har ressourcerne. Vil vi få viljen en dag?

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru formand! EU skal beskytte borgernes sikkerhed i alle medlemsstaterne. EU bør frem for alt påtage sig et medansvar for bekæmpelsen af terrorisme og reagere skarpt på enhver terrorhandling.

Mordet på en polsk ingeniør – der blev holdt som gidsel i Pakistan – begået af den lokale Taliban-gruppe har haft vidtrækkende konsekvenser i den seneste tid. Det såkaldte europæiske diplomati deltog ikke i de forudgående forhandlinger med henblik på at sikre hans løsladelse. Denne chokerende begivenhed indgår i en bredere sikkerhedsproblematik, og jeg opfordrer til, at vi behandler dette spørgsmål under en særskilt parlamentarisk forhandling, og at der træffes særlige foranstaltninger. Det vigtigste i øjeblikket er at få udleveret liget af den myrdede polak og at hjælpe hans familie. Disse afgørende, men kortsigtede, foranstaltninger, kan imidlertid ikke træde i stedet for en samlet tilgang til terrorisme og en forøgelse af det diplomatiske pres på lande som f.eks. Pakistan.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! I sine internationale forbindelser overholder Portugal principperne om national uafhængighed, respekt for menneskerettigheder og folks rettigheder, lighed mellem stater, fredelig løsning af internationale konflikter, ikkeindblanding i andre staters indre anliggender og samarbejde med alle andre folk med henblik på at sikre menneskehedens frigørelse og fremgang.

Portugal slår til lyd for afskaffelsen af imperialisme, kolonialisme og enhver anden form for vold, kontrol eller udnyttelse mellem folk samt en omfattende, samtidig og kontrolleret nedrustning, opløsning af politiske og militære blokke og etablering af et system for kollektiv sikkerhed, der skal sikre en international orden, der skaber fred og retfærdighed mellem folk.

Jeg henviser til ordlyden i artikel 7 i Den Portugisiske Republiks forfatning for at vise, at EU langt fra overholder disse principper. Ved at påtage sig rollen som NATO's europæiske søjle i partnerskab med USA og ved i stigende grad at fremme militariseringen af internationale forbindelser, våbenkapløbet, indblanding og aggression med det formål at sikre stormagternes kontrol og deling af markedet og naturressourcerne, handler EU i direkte strid med disse principper.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Da der er tale om initiativbetænkninger, kan de affærdiges som det rene sludder. Vi ved imidlertid, at sådanne betænkninger til tider bruges til at introducere EU's politiske målsætninger.

Hr. von Wogau har tidligere været formand for Økonomi- og Valutaudvalget og medvirkede til indførelsen af den fælles valuta i Europa. Han er nu formand for Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar, og når han i en betænkning påpeger, at EU har brug for sine egne væbnede styrker, kan vi være sikre på, at det er netop, hvad EU agter at oprette, når tiden er inde.

I disse betænkninger opfordres EU til at oprette sine egne væbnede styrker gennem fælles indkøb af våben, et fælles kommunikationssystem og en uafhængig fælles kommando- og kontrolstruktur. Hr. von Wogau slår til lyd for, at en stående EU-styrke på 60 000 soldater permanent stilles til rådighed. EU ønsker sine egne soldater, våben, tanks, flyvemaskiner og bomber for at "opfylde sine internationale forpligtelser".

Hvilke forpligtelser er der helt præcist tale om? For at få svar på dette spørgsmål er det nødvendigt at vente og se, om Lissabontraktaten ratificeres fuldt ud, således at der indføres "en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der fører til et fælles forsvar". Ingen kan påstå, at de ikke blev advaret om EU's militære målsætninger.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru formand! Uanset hvor stort et venskab, vi nærer for ordførerne, hr. Vatanen og hr. von Wogau, kan vi ikke støtte deres betænkninger.

For det første fordi NATO, Den Nordatlantiske Traktats Organisation, blev oprettet i 1949 som svar på den frygtelige kommunistiske trussel mod Vesteuropa. Den spillede en nyttig og endog afgørende rolle. Dette frygtelige kommunistiske system er imidlertid brudt sammen i dag, og Warszawapagten er blevet opløst.

NATO udvider imidlertid til stadighed sine aktiviteter. Organisationens aktiviteter rækker ud over dens geografiske sfære. Mig bekendt har Afghanistan ikke en nordatlantisk kyst. Det har Kosovo heller ikke, hvor NATO bidrog til den etniske udrensning af serberne i en uretfærdig krig, der ikke løste nogen problemer. NATO krænker således FN-pagten.

De er fuldstændig inkonsekvent. De ønsker at skabe et stærkt, uafhængigt Europa, og De integrerer det europæiske forsvar i et amerikansk domineret ledelsessystem. Hvordan kan Rusland og andre nationer opfatte dette som andet end en aggressiv holdning?

NATO har påtvunget os Amerikas Forenede Staters politik. Vi er deres venner, men vi ønsker ikke at være deres tjenere og slet ikke deres lakajer. Vi bliver nødt til at sætte en stopper for dette og træde ud. NATO har haft sin tid.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær, hr. Solana! Som vi alle ved, ændrer risikoscenarierne sig konstant. Traktaten ændrer sig også og hermed også mulighederne for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Borgernes ønske om sikkerhed og stabilitet, om en stærk union og om nedrustning, navnlig kernevåbennedrustning, vil imidlertid aldrig ændre sig.

Med de tre betænkninger, der drøftes i dag, sender Europa-Parlamentet et meget stærkt budskab om, hvorledes det agter at nå disse mål og garantere sikkerheden. For det første er der betænkningen om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvor der fokuseres på sikkerhed i Balkanlandene, stabilitet i Afrika og fred i de palæstinensiske områder. For det andet er der betænkningen om samarbejde med NATO, hvor der fokuseres på et tættere samarbejde mellem EU og NATO og på bedre samordning. I den tredje betænkning fokuseres der på videreudvikling af den europæiske sikkerheds- og udenrigspolitik med henblik på at sikre større effektivitet og bedre samordning i anvendelsen af forsvarsmidlerne og sikre EU's strategiske uafhængighed og således også lette medlemsstaternes byrde.

Hvis vi støtter disse målsætninger, skal vi støtte opfordringerne i disse betænkninger, f.eks. om fælles forskning og udvikling, om udvikling af fælles standarder og om fælles indkøbssystemer – der alle har til formål at sikre interoperabilitet. Dette vil også indebære optimalt samarbejde mellem militæret i medlemsstaterne, samarbejde mellem politi og militær, samt etablering af permanente militære strukturer og oprettelse af et operativt hovedkvarter og/eller et råd af forsvarsministre.

Jeg er overbevist om, at dette vil være en afgørende mulighed for at omdanne vores union til en politisk union og udvikle en sikkerhedsunion, der indfrier borgernes forventninger til Unionen, nemlig varig sikkerhed, stabilitet og fred.

Formanden. – Indtil nu har talerne overholdt taletiden. Vi er virkelig i tidsnød. Jeg vil derfor bede Dem overholde taletiden.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (EN) Fru formand! FUSP omfatter efterhånden næsten alt, og man kan således tale om næsten alt i en forhandling som denne. Tidligere drøftede vi kun sikkerhedsspørgsmål, og nu drøfter vi også klimaændringer, energi osv. Jeg bliver derfor nødt til at være selektiv og sige noget om forholdet mellem EU og USA og om den nedrustningsdagsorden, som vi efter min opfattelse kan bringe videre i år.

Den nye regering er kommet vældig godt fra start, også symbolsk med meddelelsen om lukningen af Guantánamo. Jeg mener, at vi bør fokusere på dette spørgsmål og forsøge at samarbejde om løsningen på nogle af de problemer, som amerikanerne står over for.

Det andet grundlag for debatten i år vil være økonomisk sikkerhed. Vil USA og Europa være i stand til at sætte ind over for krisen i fællesskab, eller vil de forsøge at klare det selv, hvilket vil indebære en hurtig optrapning af protektionistiske foranstaltninger?

Afghanistan er også et vigtigt spørgsmål. Vil vi være i stand til at matche amerikanernes øgede indsats, og på hvilke betingelser? Det er i denne forbindelse positivt, at amerikanerne har sagt, at de er klar over, at der bør findes en politisk løsning, da denne konflikt ikke kan løses militært. EU kommer således straks ind i billedet.

Med hensyn til nedrustningsdagsordenen holdt hr. Solana en meget fin tale her i Parlamentet i december om sine egne, Rådets og Unions idéer til fremme af en positiv dagsorden ved i første omgang at støtte amerikanernes og russernes genforhandling af START-traktaten og samarbejde med amerikanerne om ratifikationen af traktaten om et altomfattende forbud mod atomprøvesprængninger. Vi vil også støtte fjernelsen af de resterende tekniske kernevåben i Europa, og det vil fremme målet om at bringe brændstofdredsløbet under international kontrol med henblik på at sikre, at lande, der ønsker at udvikle kernekraft, har adgang til fredelige formål, men at de ikke vil være i stand til at udnytte denne adgang til militære formål.

Vi mener, at EU bør støtte en sådan dagsorden, idet præsident Obama har ambitioner. Da han talte om udenrigsanliggender i sin åbningstale nævnte han først Irak og Afghanistan, men kom derefter ind på sine ambitioner om at gøre noget ved kernevåbennedrustningen.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Fru formand! Jeg vil tale om hr. Vatanens betænkning, og jeg vil først og fremmest gerne takke ham for den åbenhed, han har udvist under udarbejdelsen af betænkningen.

Parlamentet sender efter min mening imidlertid et farligt budskab, hvis det insisterer på at styrke EU's militære struktur og understreger betydningen af en militær magt, der er afhængig af NATO som foreslået i betænkningen. Samarbejde og partnerskab og demokrati og menneskerettigheder som en garanti for fred og stabilitet er en bæredygtig europæisk model, der bør anvendes i alle verdens krisebrændpunkter. Vi står desuden over for en voksende økonomisk krise, miljøproblemer og klimaudfordringer, der ikke kan løses med militær magt.

Det ville efter min opfattelse være mere relevant at understrege betydningen af EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og at fokusere på konfliktforebyggelse og fjerne årsagerne til kriser, f.eks. gennem udryddelse af fattigdom og fremme af demokrati, menneskerettigheder og civilsamfundet.

Endelig vil jeg gerne minde om, at en række EU-medlemsstater ikke er medlem af NATO, og at de har deres egne grunde hertil. Disse lande skal have mulighed for selv at træffe afgørelse om deres sikkerhedspolitiske løsninger uden pres udefra. Finland har f.eks. tacklet sine egne forsvarsanliggender godt og har i årtier været involveret i fredsbevarende operationer i forskellige dele af verden. Der er blevet stillet en lang række ændringsforslag til betænkningen, der forbedrer den, men de ændrer ikke ved grundtonen.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Har Europa sin egen geopolitik? Det forekommer mig ikke at være tilfældet! Hvis Karl Haushofer var i live, ville han fortælle dette noget holdningsløse Europa, at det har brug for en maritim strategi i Atlanterhavet, Stillehavet og Det Indiske Ocean og over for landene i nord med Det Arktiske Ocean, der indeholder enorme og meget værdifulde energiressourcer. Det er supermagterne USA og Rusland, der er aktive i disse områder, ikke Europa!

Kampen mod terrorisme indebærer også en kamp mod dem, der smugler terrorinstrumenter, dvs. mennesker, der kan udnyttes af terrorister. I dette øjeblik står Lampedusa i flammer, da nogen har stukket ild til tilbageholdelsescentre for ulovlige indvandrere. Europa bør støtte den italienske regering, der forsøger at forhindre invasionen af ulovlige indvandrere, der kan udnyttes af mafiaen og terrorister. Jeg ser imidlertid ingen tegn på den nødvendige konsekvente praktiske tilgang. Europa skal forsvare sig mod denne trussel, ikke gennem ord, men gennem handling, som hr. Maroni og den italienske regering.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Fru formand, kommissær Ferrero-Waldner, hr. Solana! De tre betænkninger fra vores kolleger er alle meget professionelle og afbalancerede, og de er navnlig blevet udarbejdet på det rigtige tidspunkt. Uden at komme ind på de mange konkrete oplysninger, vurderinger og forslag i betænkningerne vil jeg gerne understrege to aspekter. Det er for det første vigtigt at revidere Europas sikkerhedsstrategi hvert femte år, da vi kan se, at sikkerhedsspørgsmål som energisikkerhed, cybersikkerhed og klimasikkerhed i de seneste år er blevet meget aktuelle, og de potentielle konfliktområder har også flyttet sig fra en region til en anden. For det andet skal EU yde en væsentlig større konfliktforebyggende indsats. Jeg mener, at det også ville have været muligt i Sydkaukasus, men EU's holdning forud for den væbnede konflikt var efter min opfattelse for svag. EU har ret og pligt til at gennemføre forebyggende aktiviteter og mæglingsmissioner, da EU er et fredsskabende projekt, en opgave som EU har varetaget i de seneste 50 år. Hvis vi skal imødegå udfordringerne og træffe forebyggende foranstaltninger, skal vi først og fremmest have

den politiske vilje og for det andet etablere og forbedre en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og europæiske sikkerheds- og forsvarspolitiske institutionelle instrumenter. Et af disse instrumenter er det østlige partnerskab, der henvises til i hr. Saryusz-Wolskis betænkning, herunder oprettelsen af den fælles parlamentariske forsamling EURONEST. Dette kunne øge forståelsen og derudover fremme udviklingen af demokrati uden for vores østlige grænser. Endelig vil jeg gerne give udtryk for min tilfredshed med punkt 33 i hr. von Wogaus betænkning, da begivenhederne i Kaukasus og den voksende nationalisme i vores nabostat giver anledning til alvorlig bekymring. Et klogt gammelt ordsprog i mit land lyder som følger: "Man skal altid håbe det bedste, men forberede sig på det værste, og Gud hjælper dem, der hjælper sig selv!"

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne takke ordførerne, Ari Vatanen og Karl von Wogau, for deres arbejde og indsats for at opnå konsensus, navnlig omkring det vanskelige spørgsmål om den nukleare politik, som EU og NATO skal revidere omgående, nu hvor præsident Obama er ved at puste nyt liv i målsætningen om at befri verden for kernevåben, og hvor to europæiske atomubåde var tæt på at forårsage en katastrofe.

I Vatanen- og von Wogau-betænkningerne understreges behovet for et politisk, strategisk og operationelt uafhængigt EU og således for en ambitiøs europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP). Vi har brug for institutionelle, finansielle og operationelle instrumenter, hvis vi skal nå disse mål. Der skal således indledes et tæt samarbejde mellem NATO og EU baseret på respekt for de to komplementære organisationers politiske uafhængighed. Vi opfordrer derfor til, at der oprettes et permanent operativt EU-hovedkvarter i Bruxelles med selvstændigt mandat til at planlægge og gennemføre militære ESFP-operationer. Vi opfordrer derfor medlemsstaterne og EU til at øge bestræbelserne på at anvende deres nationale forsvarsbudgetter mere hensigtsmæssigt og mere effektivt og på en mere europæisk vis, hvilket de ikke kan gøre på behørig vis hver for sig.

Budskabet fra Parlamentet er utvetydigt og tjener som en advarsel. Uden et forsvarets Europa vil forsvaret i Europa være truet. Vores forsvarsindustri kan blive truet. De kapaciteter, som Europa har brug for, hvis Europa skal opfylde sin forpligtelse til at beskytte civilbefolkninger og forhindre massakrer og folkedrab, kan blive truet. Europas rolle som en global aktør inden for krisestyring kan blive truet. Det er tvingende nødvendigt at fremskynde udvidelsen af den europæiske politiske integration til at omfatte sikkerhed og forsvar i overensstemmelse med Lissabontraktaten. Det er ikke kun i EU's interesse, men også i NATO's, da begge organisationer vil drage fordel af et Europa, der er bedre rustet til at imødegå de voksende udfordringer forbundet med europæernes sikkerhed og den globale sikkerhed.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Fru formand! NATO har vist sin nytte som en international sikkerhedsorganisation i en tid med relativ fred i Europa. Den hurtige beslutningstagning i de organer, der styrer alliancen, og selve beslutningerne svækker i betydelig grad den følelse af sikkerhed, som denne organisation giver os. NATO har på trods heraf en stabiliserende indvirkning på den globale sikkerhed. Det er en fejltagelse at forsøge at "blødgøre" NATO og svække organisationens stilling ved at udvide EU's militærstrukturer. EU har i dag problemer med at nå til enighed om vanskelige politiske beslutninger, herunder navnlig militære beslutninger.

EU bør fokusere på at styrke den interne sikkerhed og medlemsstaternes forsvarskapacitet, navnlig i medlemsstater, der støder op til lande, hvor yderliggående nationalistiske ideologier har vind i sejlene, og i medlemsstater, som har tiltrukket terrorgruppers interesse. EU bør ikke involvere sig for dybt i foranstaltninger vedrørende oprettelse af store ekspeditionsstyrker til udsendelse i forbindelse med operationer uden for Europa.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Hr. Solana, den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, mindede os med rette om, hvor vi stod i 1990. Det ville være endnu mere interessant at spørge os selv, hvilken form for fælles politik vi havde i starten af 1990'erne.

På daværende tidspunkt havde Det Europæiske Fællesskab ingen magt. Vores ønsker blev efterfølgende omsat i visioner, strategier, politisk vilje og kapaciteter, hvilket også foranledigede os til at handle, ikke kun på europæisk plan, men også på globalt plan. I disse år, navnlig efter den historiske udvidelse i 2004, ændrede konteksten og målsætningerne for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) sig betydeligt.

For 10 år siden var vi stadig primært fordybet i vores egne bekymringer. I dag kan vi imidlertid se tilbage på de gode resultater, som vi har skabt, og det er umuligt at forestille sig en FUSP eller en europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP) uden en global dimension. I lyset heraf er jeg ikke overrasket over, at ordførerne i alle tre betænkninger og mange af vores kolleger har henledt opmærksomheden på den nye situation, på behovet for strategiske ændringer, større samhørighed og større interinstitutionelt samarbejde.

Der er desuden blevet stillet konkrete forslag til forbedring af vores operationelle strukturer og vores politiske beslutningsproces, som jeg støtter fuldt ud. Jeg er enig i, at vi er nået til en ny fase i vores fælles politik, og jeg vil gerne understrege to aspekter i denne forbindelse.

For det første skal vi se nærmere på, hvorledes den finansielle eller økonomiske krise kan påvirke konteksten for vores fælles politik. Det er min faste overbevisning, at vi skal være meget opmærksom på de mulige politiske følger af krisen, navnlig følgerne af en eventuel endnu dybere monetær krise.

For det andet har jeg i en årrække kunnet konstatere den overraskende kendsgerning, at mange af vores partnere ønsker, at EU har en mere klart defineret og stærkere fælles udenrigs- og forsvarspolitisk identitet. De ønsker med andre ord, at EU bliver en global aktør. I denne ånd mener jeg, at det er vigtigt, at vi betragter vores bilaterale partnerskaber i et mere globalt perspektiv end hidtil, og at vi også udvikler innovative tilgange til multilaterale partnerskaber, hvor der ikke kun tages hensyn til bilaterale interesser, men også til stabiliseringen af den pågældende region som helhed.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru formand! Det internationale system er i en overgangsfase, og vi står alle over for enorme udfordringer. Vi skal derfor revurdere og forbedre forbindelserne mellem EU og NATO for at imødegå fælles trusler som f.eks. terrorisme, spredning af masseødelæggelsesvåben, stigende international piratvirksomhed og de nye problemer som følge af klimaændringer.

Jeg mener imidlertid samtidig, at tiden er inde til at bekræfte FN's Sikkerhedsråds rolle som den grundlæggende garant for international fred og sikkerhed. Det er nu tvingende nødvendigt at ændre organisationen, og vi har påtaget os den opgave at fremme denne reform, således at FN kan varetage sin vigtige opgave mere effektivt.

Det er også vigtigt for os at understrege, at alle stater og internationale organisationer, herunder NATO, bør afholde sig fra trusler om vold eller anvendelse af vold af enhver art, der er i strid med målsætningerne og principperne i FN's stiftelsescharter. NATO og EU har fælles interesser, og de bør ikke konkurrere indbyrdes. Vi har brug for et mere afbalanceret partnerskab og en bedre samordning af tiltag og et stærkere samarbejde. Begge parter bør imidlertid respektere den anden parts uafhængige beslutningstagning og sikre, at der er gensidig forståelse i tilfælde af divergerende militære vurderinger.

Endelig vil jeg gerne understrege behovet for at respektere staternes ret til neutralitet og i denne forbindelse anmode om, at opfordringen til Republikken Cypern om at tiltræde partnerskabet for fred slettes. Enhver stat har en suveræn ret til at træffe denne beslutning, og Cypern er en uafhængig og suveræn stat, der kan træffe beslutninger om sin egen fremtid.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Vi skal fejre NATO's 60-årsdag. Der vil snart blive afholdt en række større USA-EU-NATO-topmøder. Frankrigs genindtræden i NATO's militære struktur og arbejdet med fastlæggelsen af de europæiske sikkerheds- og forsvarspolitikker er en fremragende lejlighed til at harmonisere de europæiske sikkerhedsstrategier og eventuelle nye NATO-strategier. Ratifikationen af Lissabontraktaten i det tjekkiske parlament i dag styrker i høj grad den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Vi skal skabe et fælles europæisk lederskab. Vi skal rationalisere det europæiske forsvarsmarked. Vi skal investere i videnskab og forskning og i Det Europæiske Forsvarsagentur. Vi skal udarbejde en lov for den europæiske soldat. Vi skal undgå tvetydigheder, og vi skal for alvor sætte os ud over det tyrkiske syndrom. Vi skal gribe den chance, som den nye amerikanske regering tilbyder os, for et reelt samarbejde i Afghanistan og et missilforsvar i Europa. Vi har fået en meget stor chance for at gøre den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik til drivkraften for yderligere integration og sikkerhed i Europa. Vi må ikke forspilde denne chance.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Fru formand! Jeg vil gerne sige et par ord om forbindelserne mellem EU og Rusland. Det er efter min mening ikke muligt at fastlægge en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik uden dialog med Rusland. Det Europæiske Forsvarsagentur, der omfatter dialog med USA, NATO og OSCE og internationale nedrustningsaftaler, bør også omfatte dialog med Rusland.

Jeg vil derfor gerne opfordre såvel Rådet som Kommissionen til at indtage en åben og konstruktiv holdning til mulige forhandlinger mellem EU, USA og Rusland om en genoptagelse af den transatlantiske sikkerhedsdialog baseret på Helsinkiprocessen.

Jeg mener, at disse forhandlinger også bør omfatte drøftelser af missilforsvaret. EU bør også spille en langt større rolle på dette område end hidtil. Det bør efter min opfattelse ikke overlades til USA og Rusland at indgå aftaler på dette område alene. Det forventer de europæiske borgere af os.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru formand! I Parlamentet er der enighed om EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. De vigtigste politiske kræfter er enige på dette område. Problemet, det virkelige politiske problem, er hvordan dette centrale mål skal nås.

For det første skal Lissabontraktaten ratificeres hurtigst muligt. De politiske ledere, der forholder til ratifikationen af traktaten, svækker udviklingen af EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er vanskeligt for alvor at tale om EU's fælles sikkerhedspolitik uden Lissabontraktaten.

For det anden vil jeg gerne understrege spørgsmålet om menneskerettigheder og udviklingen af EU's udenrigspolitik. Politikken bør fremme international ret – den humanitære folkeret, det liberale demokrati og retsstatsprincippet.

For det tredje forudsætter denne politik en betydelig udvikling af den europæiske forsvarspolitik, en udvikling af EU's militærstrukturer og en udvikling af den europæiske forsvarsindustri.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne fremdrage to aspekter. Det første aspekt vedrører værdier. EU er et værdifællesskab. Disse værdier er kriterier for tiltrædelse. De styrer vores adfærd. De er et middel til at skabe interoperabilitet med vores eksterne partnere. Vi bør imidlertid ikke basere vores udenrigspolitik på eksport af vores værdier. Vi skal tværtimod lære at operere i en mangfoldig verden og tilmed at respektere den anden parts ret til at tage fejl.

Det andet aspekt vedrører institutioner. Da de nuværende internationale institutioner og internationale love blev udformet og udviklet, så verden helt anderledes ud. Vi kan dagligt konstatere, at de ikke er tilpasset de nye udfordringer, nye muligheder og nye trusler, som verden står over for i dag. Jeg mener derfor, at EU bør støtte forslaget om en ny konference om sikkerhed og samarbejde i Europa i et større Europa – fra Vancouver til Shanghai, ikke kun til Vladivostok – med henblik på at skabe et nyt rum for sikkerhed, for frihed og for samarbejde. Dette bør efter min opfattelse være en af vores vigtigste prioriteter, og vi bør ikke være bange for, at andre måske har andre idéer på dette område.

Luis Yáñez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Fru formand! For det første vil jeg gerne give udtryk for min generelle opbakning til de tre betænkninger, der er til forhandling.

For det andet vil jeg gerne rose fru Ferrero-Waldner, især for det, som hun sagde om det tætte samarbejde og samarbejdet mellem hendes og hr. Solanas stab. For det tredje vil jeg gerne takke hr. Solana, for uden hans viljestyrke og kreativitet ville den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik sandsynligvis ikke være, hvad den er i dag, nemlig et retligt og dokumentarisk grundlag. Selv fremskridtene med strategidokumentet fra 2003 ville ikke i så høj grad have kunnet fremme den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik inden for de seneste år. For det fjerde vil jeg gerne sige, at Lissabontraktaten – som der som sagt er godt nyt om, eftersom den måske vil blive ratificeret inden længe – uden tvivl vil være et langt stærkere og bedre værktøj i hans og EU's hænder i forhold til at gøre Unionen til det, som den bør være, nemlig en global aktør i ordets egentlige forstand.

Jeg vil slutte af med en betragtning, som han selv har formuleret, nemlig at Europa skal være en civil aktør og magt, der besidder militære midler, ikke en militærmagt.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Eftersom jeg i weekenden kom tilbage fra et besøg i Gaza, vil jeg bruge mine 60 sekunder på at tale om, hvad jeg betragter som et alvorligt problem i området. Princippet om menneskers sikkerhed forpligter os til at reagere i en humanitær krise, men det forpligter os også til at reagere og fortælle Israel, at nu er det nok, og at Europa ikke længere kan lukke øjnene for overgrebet på den palæstinensiske selvbestemmelsesret.

Det voldsomste overgreb på denne ret er Israels ubønhørlige og velovervejede kolonisering af Vestbredden og Østjerusalem. 500 000 bosættere har nu slået sig ned i områder, der skulle udgøre den primære del af den foreslåede uafhængige palæstinensiske stat. Det er mere og mere vanskeligt at tro, at Israel reelt er tilhænger af en uafhængig palæstinensisk stat i lyset af landets fortsatte annektering af palæstinensisk territorium – hvilket sker den dag i dag.

Erklæringerne om, at Europa og USA støtter en tostatsløsning, som omfatter en selvstændig og levedygtig palæstinensisk stat, er vitterlig ikke det papir værd, de er skrevet på, medmindre vi siger fra over for Israel med hensyn til bosættelserne. De må ophøre nu og med tiden ryddes, ellers vil der aldrig kunne opnås en bæredygtig fred i Mellemøsten, hr. Solana.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne rose de tre ordførere. NATO har vist sig at have afgørende betydning for Europas sikkerhedsstruktur og ikke kun frem til i dag. Organisationen frembyder også reelle udsigter for resten af det 21. århundrede. Jeg mener, at EU og NATO skal samarbejde med hinanden og undgå eventuel rivalisering.

Stærke, frugtbare transatlantiske forbindelser er den bedste garanti for fred, sikkerhed og stabilitet i Europa og for respekten for demokratiske principper, menneskerettigheder, retsstaten og god regeringsførelse. Vi er kommet til et tidspunkt i historien, hvor det transatlantiske samarbejde har fået afgørende betydning for den fælles udarbejdelse af en ny sikkerhedsstrategi for EU og det nye strategiske koncept for NATO.

På NATO-topmødet i Bukarest i april 2008 bifaldt de allierede den politiske rolle, som EU kan få, hvis Unionen opbygger handlingskapacitet på sikkerheds- og forsvarsområdet. NATOs partnerskab for fred og EU's østlige partnerskabsprojekt er af afgørende betydning for udviklingen af demokrati og retsstat og for overgangen til en effektiv markedsøkonomi i visse lande i Sortehavsregionen.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. Solana! Jeg har været her siden kl. 15 blot for at tale med Dem om pirateri og for at takke Dem for at have iværksat en europæisk flådeoperation til bekæmpelse af pirateri i farvandet i Det Indiske Ocean. De ved, at regeringen i mit land er fuldt involveret i denne opgave. Jeg vil gerne minde Dem om, at fangstperioden starter i april, og at vores fiskere er bekymrede over den måde, som flådestyrkerne i Det Indiske Ocean i øjeblikket er fordelt på geografisk. De ville gerne have beskyttelse i nærheden af det område, hvor de kommer til at fiske, dvs. længere mod syd. Jeg vil gerne høre, hvad De har at sige til det.

Jeg vil også gerne fortælle Dem, at jeg gerne så, at denne operation blev forlænget i forhold til den fastlagte tidsplan. Jeg synes, at det ville være en skam, hvis en så stor fælles indsats, der involverer alle tre søjler på en gang, brat skulle afbrydes efter et år, særlig i betragtning af at situationen i Somalia og i resten af regionen ikke synes at ville ændre sig eller blive bedre på kort eller mellemlang sigt.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru formand! NATO er rygraden i europæisk forsvar, og vi er afhængige af NATO-styrker for at garantere EU's sikkerhed. NATO-styrkerne i Cypern – tyrkiske NATO-soldater – er imidlertid ikke en fredsstyrke, men en besættelsesstyrke, som besætter EU-territorium. Disse tyrkiske soldater forårsagede ikke kun død og ødelæggelse på øen, da Tyrkiet invaderede den i 1974, de holder den dag i dag fast i opsplittelsen af en EU-medlemsstat og skaber frygt og undertrykkelse både blandt græske og tyrkiske cyprioter og blokerer de igangværende forhandlinger mellem lederne af de to samfund på øen.

Når vi således drøfter NATOs vigtige rolle i europæisk forsvar, er det kun rimeligt at huske på, at EU endnu ikke har lagt det fornødne pres på Tyrkiet for betingelsesløst og straks at få landets NATO-invasionshær ud af Cypern. Er De ikke enig med mig, hr. Solana? Måske hører han mig ikke. Er De ikke enig i, at den tyrkiske hær straks bør forlade Cypern, hr. Solana?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne bruge Georgien som eksempel til at vise Dem, hvor langt vi er fra vores erklærede ambition for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik trods vores højstående repræsentants og kommissær Ferrero-Waldners indsats.

Nu beder hr. Solana selvfølgelig om større kapacitet og flere midler. Personligt vil jeg gerne stille Dem følgende spørgsmål: Er EU i øjeblikket i stand til at opfylde sine forpligtelser, særlig i forhold til våbenhvileaftalen med Rusland?

Jeg forstår naturligvis godt kommissæren. Vi ved, i hvilket omfang EU har været til stede, og hvor hurtigt vi greb ind, men i dag må vi også huske på, at georgierne står ansigt til ansigt med den russiske hær, som befinder sig i Abkhasien og i Sydossetien. Jeg sætter bestemt ikke spørgsmålstegn ved den civile observatørmissions betydningsfulde arbejde på stedet, men hvad kan vores observatører imidlertid gøre for at beskytte civile imod de daglige uroligheder? Ikke meget, bortset fra at bevidne dem.

Desuden vil ambitionerne for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i dette tilfælde i Georgien blive bedømt i forhold til, at vi omsider har fattet mod til at indsætte fredsbevarende styrker for at stabilisere en region, der er omfattet af vores naboskabspolitik.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Fru formand! I de tre betænkninger, som vi har drøftet i dag, er jeg stødt på nogle relevante og nyttige punkter, der kan definere EU's fremtidige politik i rollen som global aktør.

Jeg vil gerne fremsætte tre bemærkninger. For det første vil jeg gerne understrege betydningen af det transatlantiske aspekt i EU's udenrigspolitik. Vi skal bruge de nuværende gode forbindelser med USA til at åbne et nyt kapitel på dette område og øge vores indflydelse i verden.

For det andet skal EU's sikkerhedsdimension harmoniseres med NATO's for at forhindre overlapninger og ressourceknaphed.

For det tredje mener jeg, at EU skal anvende den europæiske sikkerheds- og samarbejdspolitik til at styrke stabiliteten på Vestbalkan efter afklaringen af Kosovos status. Ifølge EU's særlige repræsentant Peter Faith har Kosovo i øjeblikket "overvåget selvstændighed". Selv om hr. Faith under en nylig høring i Parlamentet afviste at bruge begrebet "EU-protektorat" om Kosovo, erkendte han, at vejen til "fuld selvstændighed" er lang og vanskelig. Hr. Faith sagde, at det ville være et mirakel, hvis vi kunne afslutte missionen på to år.

Jeg mener imidlertid, at vi må fastlægge en klar tidsplan for EU's engagement i Kosovo. Derfor glæder jeg mig over Kommissionens initiativ til at foretage en undersøgelse om Kosovo, så længe den bidrager til en succesrig EULEX-mission.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil blot fremsætte nogle få bemærkninger og én i særdeleshed. Jeg synes, at denne forhandling har vist, at der er en voksende accept af EU's tilgang til krisestyring og konfliktforebyggelse. Sikkerhedskonferencen i München bekræftede behovet for en helhedstilgang, for sikkerhed og udvikling går hånd i hånd – det ene kommer ikke uden det andet. Jeg mener, at denne europæiske tilgang er et vigtigt element i vores strategi for fremme af fred og sikkerhed i vores nabolande og også længere væk.

Den fungerer, men kræver tilstrækkelige ressourcer, så vi må arbejde på at opbygge vores kapacitet og kompetencer både på civil og militært plan, og vi vil i det mindste forsøge at gøre vores indflydelse gældende i videst muligt omfang.

Jeg vil også gerne besvare Deres spørgsmål, særlig det fra formanden for Udenrigsudvalget, hr. Saryusz-Wolski, vedrørende underfinansieringen af FUSP-budgettet. Det er korrekt, at budgettet er blevet reduceret i år, men det bør ikke – håber vi – stille sig hindrende i vejen for vores politiske ambitioner for en civil europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik, hvis blot der ikke kommer nye større missioner i år. Det er vigtigt at huske på, at kun visse omkostninger er dækket af FUSP-budgettet – omkostninger til udstyr, kontraktansat personale, særlige tillæg og EU's særlige repræsentanter – men medlemsstaterne betaler omkostningerne til deres udstationerede personale. Budgettet vil som bekendt blive forhøjet til 400 mio. euro, ikke i år, men i 2013.

Vedrørende overførsler mellem budgetposter, som hr. Dombrovskis nævnte, medtager Kommissionen oplysninger om overførsler inden for FUSP-budgettet i sine kvartalsberetninger til budgetmyndigheden, og i de seneste år er der disponeret over alle bevillingerne i FUSP-budgettet.

Lad mig kommentere to specifikke aspekter. Det første er menneskers sikkerhed. Menneskers sikkerhed er noget, der personligt ligger mig meget på sinde, fordi den skal fremmes. Vi skal således skabe frihed for nød og frihed for frygt gennem udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Dette anerkendes også i vores beretning for 2008 om den europæiske sikkerhedsstrategi (ESS), som vi begge nævnte før. Desuden anerkendes det i ESS-beretningen, at uden udvikling og fattigdomsbekæmpelse vil der ikke kunne opnås bæredygtig fred. Menneskers sikkerhed er derfor meget vigtig, og fremme af menneskerettigheder indgår også i dette regnestykke.

Lad mig til sidst sige lidt om tidlig varsling og konfliktforebyggelse, som hr. Pîks talte om. Jeg er generelt enig i, at vi som europæisk union skal gøre en større indsats i de tidlige faser af et konfliktforløb, hvilket er ensbetydende med tidlig varsling, konfliktforebyggelse og forebyggende diplomati. For Kommissionens vedkommende er et af vores initiativer på området at styrke forbindelserne med ngo'er som led i et fredsskabende partnerskab og sikre en bedre anvendelse af åbne informationskilder. Vi vil imidlertid forsøge at styrke den tidlige varsling i fremtiden. Vi ved, at det er et meget vigtigt aspekt.

Javier Solana, højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. – (EN) Fru formand! Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg vil gerne takke de parlamentsmedlemmer, som har haft ordet. Jeg har noteret mig deres bemærkninger og spørgsmål, og jeg vil helt bestemt vende tilbage med et ordentligt svar på de spørgsmål, der kræver det.

Jeg vil gerne sige, at dette er anden gang, at vi har haft en forhandling af denne karakter i Parlamentet, en næsten tre timer lang forhandling om europæisk sikkerhed. Jeg mener, at det er meget vigtigt, og jeg håber

i høj grad, at der også vil blive afholdt denne type forhandlinger fremover. Mange tak til de tre ordførere for deres arbejde! De kan være sikre på, at vi vil fortsætte samarbejdet med Dem i fremtiden.

Jacek Saryusz-Wolski, ordfører. – (EN) Fru formand! Det har været en meget bred og for mig tilfredsstillende forhandling om succeser, mangler og igangværende aktioner. Groft sagt kunne man sige, at det er devalsen om, hvorvidt glasset er halvt tomt eller halvt fuldt, afhængig af hvem der ser på det.

Nogle spørgsmål blev besvaret af hovedstrømmen af talerne. Sker der fremskridt på området? Ja! Er det nok? Nej! Er der større konvergens mellem institutioner som Parlamentet, Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne? Ja, der er sket større fremskridt, selv om EU's udenrigspolitik med et budget, der overgår af politikken for udbredelse af bredbånd, ikke er tilstrækkelig stærk, og her henviser jeg til Deres løfter om penge, kommissær Ferrero-Waldner. Hvis vi havde flere penge eller i det mindste lige så mange, som Kommissionen foreslår at anvende til udbredelse af bredbånd i landdistrikter – 1,5 mia. euro – så ville medlemsstaterne måske – når de ikke behøvede at betale – være mere villige til at deltage i FUSP-aktioner. Som bekendt opfordrer Parlamentet til, at sådanne udgifter dækkes over fællesskabsbudgettet.

Værdsætter borgerne denne udenrigspolitik? Svaret er igen "ja". Udnytter vi i tilstrækkelig grad udenrigspolitikken til at legitimere Unionen? Svaret er "nej". Kapacitet: i ordets brede forstand, alt, der vedrører kriseforebyggelse og hurtige indsatser. Vi har, hvad vi kunne få, og – jeg kunne forvente, at hr. Solana vil nikke – mere. Jeg har allerede været inde på finansieringen. Med hensyn til retlige og institutionelle instrumenter – Lissabontraktaten – er alle enige om, at vi har behov for flere og stærkere traktatfæstede instrumenter.

Der arbejdes i øjeblikket diskret på at sikre konvergens, og jeg vil gerne rose den højtstående repræsentant for hans diskrete indsats og diplomati, ikke kun udadtil, men også indadtil. Hvordan opnår vi en fælles indstilling? Når De, hr. Solana, kan tale på vegne af hele Unionen, skal der forinden være gjort en indsats for at overbevise alle og få alle med.

Spørgsmålet om værdier blev rejst. Er vi enige om værdierne? Ja, vi er, men vi har forskellige fremgangsmåder, og den interessemæssige værdiakse spiller også ind. Det bedste eksempel er fremgangsmåden i Centralasien. Dette blev drøftet under forhandlingen om strategien for Centralasien.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg blev rørt over det, som hr. Solana sagde – at EU identificerer sig gennem udenrigspolitikken. EU får en stærkere identitet. Det, vi med vores tilgang i Parlamentet bidrager med, er større legitimitet, hvilket er ensbetydende med større magt. Det kan derfor få afgørende betydning for den europæiske integration. Den fremherskende debat har vist, at der er appetit efter mere Europa i udenrigspolitikken, og at der er behov for i højere grad at forene europæisk politisk og materiel kapital.

Formanden. – Vi giver ordførerne lidt mere tid, men vi er bagud tidsmæssigt, og vi kan ikke blive ved med at strække tidsplanen.

Karl von Wogau, ordfører. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne kommentere nogle få punkter.

Først vil jeg gerne forklare, hvorfor jeg ikke medtog principperne om "menneskers sikkerhed" og "ansvar for at beskytte" i min betænkning. Det har været meget omdiskuteret. Min personlige holdning er, at selv om disse principper, som vi har udviklet, er meget vigtige, hører de ikke hjemme i en sikkerhedspolitik, da de kan misbruges og anvendes som grundlag for militære interventioner rundt om i hele verden. Det er en helt reel fare, som jeg levende kan forestille mig. Jeg er således tilhænger af disse to principper, men ikke inden for sikkerhedspolitikken.

Det blev også sagt, at jeg er i gang med at opbygge en EU-hær, og at jeg tilskynder hertil i min betænkning. Jeg vil gerne bede Dem om at læse hele betænkningen igennem igen – De vil bestemt ikke finde ordene "EU-hær" her. Det, der anføres i betænkningen, er, at skatteydernes penge bør bruges bedre på dette område, end det hidtil har været tilfældet.

Så er der den europæiske sikkerhedsstrategi, som nu har alles opbakning. Det arbejde, der skulle gøres i forbindelse med den, tog flere år og var meget vellykket. Efter min opfattelse må det næste skridt være at arbejde med gennemførelsen af sikkerhedspolitikken, at udarbejde en hvidbog om sikkerhedspolitikken. Det er en opgave, der bør løses i næste valgperiode.

Sidst, men ikke mindst, mener jeg, at vi i de næste forhandlinger om dette emne bør drøfte spørgsmålet om EU BAM Rafah. Hvordan kan vi få nyt liv i denne mission, og hvordan kan den forlænges?

Ari Vatanen, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg vil lige gentage, hvad præsident Wilson sagde i 1917, og hvad bl.a. vores kollega hr. Swoboda sagde for en halv time siden, nemlig at nationen alene ikke kan løse problemer. Parlamentet og EU vidner herom. Vi må lære af vores fejltagelser. Vi må arbejde sammen på tværs af samfundslag, ikke noget med selektivt samarbejde. Der er ingen, der kører gratis i virkelighedens verden. Vi kan ikke overlade det til nogle få at bære byrden. Vi må alle lægge skuldre til, for vi er demokratiske nationer. Det er en ædel sag.

Indimellem har jeg vanskeligt ved at forstå, hvorfor folk, så snart de hører ordet "NATO", er imod. Kan det skyldes antiamerikanske følelser eller antimilitaristiske holdninger? Ja, vi er pacifister. Hvem er ikke pacifist? Ethvert fornuftigt menneske er pacifist. Hvem ønsker lidelse, hvem ønsker krig? Vi må dog have midlerne til at forebygge krig og lidelse. Vi må være proaktive. Krige kommer og går, hvis der er denne type holdning – vi skal aktivt opbygge fred.

Jeg roser virkelig flertallet af medlemmerne i Parlamentet, som i aften endnu engang beviste, at konstruktiv og ansvarlig sund fornuft vil sejre. Det er, hvad Parlamentet bør være: et parlament, som ser fremad, for medmindre vi samarbejder, taber vi freden.

Lad mig fremsætte en sidste bemærkning. Fodboldlegenden Michel Platini taler lige nu i en anden sal. Jeg var i Frankrig, da massakren i Rwanda fandt sted – og denne bemærkning er ikke rettet imod Frankrig, men er et eksempel på, hvordan medierne formidler oplysninger – og den omstændighed, at fodboldstjernen Zinedine Zidane havde en vorte på knæet tiltrak bogstaveligt talt større opmærksomhed end massakren i Rwanda. Nej, vi kan ikke forholde os tavse. Vi skal være proaktive, ellers giver vi blot udtryk af at tolerere denne form for begivenheder i verden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (HU) Hvordan bør Europa reagere på udviklingen mod øst, hvor Shanghai-samarbejdsorganisationen (SCO), en regional organisation bestående af flere spirende supermagter og stater, der er rige på energiresourcer, bliver stærkere? SCO grænser op til EU via Rusland, og derfor kræver organisationen i sagens natur reel opmærksomhed fra EU's side. Ser vi på SCO's medlemmer og observatører kan vi roligt konkludere, at disse lande sidder på en betydelig del af verdens olie- og gasreserver.

Vi kan derfor ikke komme uden om at skulle udvikle en ny strategi over for Rusland og Centralasien, der indeholder landespecifikke politiske risikovurderinger.

I lyset af gasstriden mellem Rusland og Ukraine vil jeg også gerne påpege, at EU's aktuelle sårbarhed og store energifafhængighed undergraver udviklingen af en egentlig, effektiv og konsekvent fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Desuden reagerer landene forskelligt på baggrund af deres historiske erfaring og finansielle interesser. Da det fremgår mere tydeligt i dag end på noget andet tidspunkt i historien, er det særligt vigtigt at træffe ensartede politiske foranstaltninger og harmonisere nationale interesser og holdninger.

EU er nødt til at forbedre effektiviteten og sammenhængen i sine internationale tiltag. Ratificeringen af Lissabontraktaten og indførelsen af de udenrigspolitiske værktøjer, der er fastlagt heri, kunne i høj grad bidrage til opfyldelsen af denne målsætning.

Den omstændighed, at EU i stigende grad er nødt til at handle mere effektivt og hurtigere, kombineret med begivenheder, der kræver akutte intellektuelle løsninger, fordrer en gennemgang af de organisatoriske mekanismer og beslutningsmekanismerne til forvaltning af vores udenrigspolitik samt passende strukturelle løsninger.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg roser hr. Vatanen for hans betænkning, som har min opbakning. Jeg støtter særligt idéen om at oprette et operativt EU-militærhovedkvarter. NATO bør naturligvis være – og er – det sted, vi først vender blikket mod, når sikkerheden er truet. Under valgkampen mellem Bush og Gore for lige godt ti år siden udtalte George Bush faktisk, at hvis han havde været præsident, ville han ikke være gået ind i Kosovo.

Trods min modvilje mod Bush-regeringens udenrigspolitik forekommer det mig at være en fuldstændig nærliggende holdning for Bush at indtage på baggrund af USA's egne interesser. Det er imidlertid ikke en

holdning, som Europa kunne eller burde have fulgt. Ud over det stærke moralske argument om at vi havde et ansvar for at beskytte de mennesker, som var truet af serbernes folkedrab, stod vi også med konsekvenserne, flygtninge i ti-, ja hundredtusindvis. I vores egen og i deres interesse skal vi være i stand til at gøre noget uden amerikanerne. I den forbindelse er det en lille pris, vi betaler for at få et permanent operationelt EU-militærhovedkvarter, der i fremtiden kan stå klar i lignende situationer.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Finland behøver ikke at skamme sig over sine sikkerhedspolitiske løsninger. Finland, som står uden for NATO, er i godt selskab af Sverige, Østrig og Schweiz. Det er let at identificere sig med dem. At fravælge NATO-alliancen er det moderne alternativ for en moden stat.

Vi begyndte at tale om et blidere NATO, da USA udskiftede deres "krigslystne" præsident med en mere "fredelig". Det kan forventes, at de begejstrede taler om et blidere NATO under præsident Obama og udenrigsminister Hillary Clinton bliver et mere almindeligt fænomen. Lad os nu imidlertid se tiden an og se, hvordan NATO reelt udvikler sig.

Min personlige holdning er, at NATOs grundlæggende karakter ikke har ændret sig overhovedet, siden det bipolare sikkerhedssystem slog fejl. På den anden side har reklamen for det blidere NATO virket.

Det fører ikke til noget blot at stirre i retning af Rusland (Rusland, Rusland, Rusland) eller afvente en ny vinterkrig. Desuden er NATO ikke den rette løsning på de større problemer, som Finland vil stå over for i en nær fremtid, og som primært er af økonomisk art.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Evalueringen af betydningen af samarbejdet mellem EU og NATO må starte med anerkendelsen af, at det politiske landskab i både Europa og USA har ændret sig markant for ganske nylig, og at EU nu har en egentlig rolle at spille i forhold til international sikkerhed.

Denne situation kræver, at alliancen "politiseres" og bliver et forum for åben dialog og drøftelse af de vigtige spørgsmål, som den har pligt til at engagere sig i. En reel transatlantisk dialog om eksempelvis den nødvendige indsats over for terrorisme er en absolut prioritet, netop fordi de allierede har forskellige opfattelser af, hvordan de skal reagere over for denne fælles udfordring.

I den aktuelle situation, hvor medlemsstaterne står over for stadig mere forskelligartede internationale sikkerhedsopgaver, fra etniske konflikter i umiddelbar nærhed af allieret territorium til internationale terrornetværk og truslen om spredning af masseødelæggelsesvåben, må de lægge særlig vægt på refleksion og dialog og støtte alliancens reformprocesser. Jeg tænker navnlig på de sikkerhedsproblemer, der påvirker områderne i vores umiddelbare nærhed, hvor alliancen kan spille en afgørende rolle ved at skabe et demokratisk forsvar og opbygge sikkerhedsinstitutioner på Balkan og i området omkring Sortehavet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi har behov for en fælles, sammenhængende og ajourført europæisk sikkerhedspolitik, der kan være med til at styrke vores europæiske identitet og gøre EU i stand til at tale med én stemme, en troværdig stemme, i international sammenhæng.

Den aktuelle situation, som er præget af store udfordringer såsom den økonomiske krise, energiforsyningsikkerhed, klimaændringer og migrationsforvaltning, kræver, at medlemsstaterne samarbejder og tager ansvar for at beskytte deres fælles interesser og fremme fred, sikkerhed og respekt for territorial integritet.

Unionen kan kun få indflydelse, hvis den taler med én stemme og har de fornødne instrumenter og udnytter dem effektivt i indsatsen for at styrke samarbejdet med nabolandene.

Vi er nødt til at tænke strategisk, engagere os aktivt i tingene og konsekvent handle på internationalt plan. Vi har også behov for regional sikkerhed og tætte bånd til de relevante regionale aktører.

Strategiske partnerskaber med vores nabolande mod øst er en nødvendighed, og vi skal styrke forbindelserne med Rusland ved at anvende en sammenhængende strategi med fælles, gensidigt fordelagtige forpligtelser.

Vi er nødt til at investere i vores nabolande, særligt i dem mod øst, og give dem de nødvendige incitamenter til at fortsætte deres reformer og gøre EU i stand til at styrke sin tilstedeværelse i området. Vi har nye instrumenter klar, bl.a. det østlige partnerskab, som vi kan bruge til at skabe en ny samlet tilgang på et højere plan med vores partnere i regionen.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) International sikkerhed er en af de vigtigste værdier i alle aspekter af de internationale forbindelser. I dag er vi vidne til en omdefinering af dette koncept, hvor vægten nu lægges på ikkemilitære faktorer, som truer stabiliteten og den internationale sikkerhed. Eksempler

på sådanne trusler er organiseret kriminalitet, internetterrorisme, sørøveri (bl.a. i farvandet ud for Somalias kyst), klimaændringer og de farer, der opstår som følge af den globale økonomiske krise. EU, som har opmærksomheden rettet mod udviklingen af fælles militære instrumenter som Eurokorpsen, den europæiske lufttransportflåde og et permanent operativt EU-militærhovedkvarter, må imidlertid ikke samtidig glemme andre og lige så alvorlige trusler. Der bør lægges større vægt på oprettelse af organer og institutioner, der kan gøre os i stand til at afhjælpe den finansielle situation, som er forårsaget af den globale økonomiske krise, og beskytte miljøet og biodiversiteten. Vi må heller ikke glemme interne trusler som narkotika, fattigdom i samfundet og internetkriminalitet.

Alle disse elementer er vigtige faktorer, som påvirker den internationale sikkerhed, EU's sikkerhed, ethvert lands sikkerhed. Uden en løsning på disse grundlæggende spørgsmål vil det ikke være muligt at skabe en stabil europæisk sikkerhedsstrategi.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den fælles sikkerhedspolitik er et emne, som er blevet drøftet mange gange, og som der er skrevet en hel del om. EU er i stigende grad en vigtig mægler på regionalt og internationalt plan. Det er netop af den grund, at jeg føler, at EU skal være synligt aktiv ved grænserne og have en proaktiv rolle i alle dele af verden.

Efter i dag at have behandlet de tre betænkninger – betænkningen om årsrapporten 2007 om de vigtigste aspekter og de grundlæggende valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, betænkningen om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og ESFP og betænkningen om NATO's rolle i EU's sikkerhedsstruktur – mener jeg, at vi kan drage tre konklusioner:

1. EU skal have en fælles sikkerhedspolitik, der kan fremme demokratierne inden for EU's grænser og partnerskaberne med EU's nabolande.
2. EU skal signalere, at den er en fælles enhed, og EU har behov for en udrykningsstyrke, der kan sættes ind når som helst for at støtte fred, demokrati og menneskerettigheder.
3. EU skal styrke sin position internationalt og fortsat fremme stabilitet og balance mellem verdens stormagter.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Hr. formand! Jeg vil gerne takke min kollega hr. Vatanen for hans gode betænkning om synergier mellem EU og NATO. Den generelle styrkelse af samarbejdet og partnerskabet, den fornuftige ressourceudnyttelse og undgåelse af overlapninger samt en appel til medlemmerne af begge organisationer om at være mere fleksible, målrettede og pragmatiske – denne betænkning indeholder alt, hvad vi i Europa og også i Parlamentet altid har understreget i vores holdninger.

Blandt de øvrige vigtige punkter i betænkningen vil jeg gerne fremhæve forslaget om, at EU-kandidatlande, som også er medlem af NATO, bør tildeles en form for midlertidig status inden for Det Europæiske Forsvarsagentur (EDA). Det ville bestemt være en løsning for Tyrkiet ud fra et NATO-synspunkt.

Betænkningen af hr. von Wogau om den europæiske sikkerhedsstrategi og ESFP rammer generelt plet. Den ESS-rapport, som blev godkendt af Rådet i december, besvarede de fleste af de rejste spørgsmål. De nye aspekter i betænkningen og de holdninger, der styrer EU's sikkerhedsrelaterede aktiviteter, vil være med til at gøre EU bedre i stand til effektivt at forsvare sine sikkerhedsinteresser, sådan som det påpeges i hr. Wogaus betænkning. Betænkningens holdning om, at EU bør indgå et samarbejde med andre partnere, bør støttes.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne give udtryk for min støtte til hr. Saryusz-Wolskis betænkning, hvori det korrekt understreges, at opgaven med at garantere energiforsyningsikkerheden af hensyn til de europæiske borgere skal gøres til en vigtig prioritet i EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Jeg vil gerne sige dette højt og tydeligt: Vores energiforsyningsikkerhed og særligt spredningen af gasressourcerne vil blot forblive en smuk drøm, medmindre vi anlægger Nabucco-rørledningen.

Nabucco-projektet skal blive et strategisk mål for hele EU. Det kræver både meget store finansielle investeringer og i særdeleshed en effektiv europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik. En effektiv politik kan garantere regional stabilitet i det område, som gasrørledningen kommer til at løbe igennem. Med dette mål in mente bør vi bestræbe os på at give vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik den sammenhængende og effektive struktur, den har så hårdt brug for, hvis den skal sikre mærkbare resultater.

Jeg tænker bl.a. på EU's behov for en højtstående embedsmand for den eksterne energipolitik, som nyder stærk politisk opbakning og har de fornødne aktionsinstrumenter til rådighed.

Jeg er enig i, at EU må afsætte tilstrækkelige finansielle og menneskelige ressourcer til sin fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik for at kunne opnå de konkrete resultater, som de europæiske borgere forventer af os.

Daniel Strož (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jeg er grundlæggende imod betænkningen om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (A6-0032/2009) i dens nuværende form. Denne betænkning er et typisk eksempel på militariseringen af EU og et bevis på, at i europæiske sikkerhedsspørgsmål skal militære midler og foranstaltninger erstatte eller afløse nødvendige foranstaltninger af politisk karakter. Mange af konklusionerne og anbefalingerne i betænkningen er i direkte strid med den omstændighed, at EU efter planen skulle udvikles som et fredsprojekt. Det er ikke så mærkeligt, at EU-borgerne, hver gang de får mulighed for at udtrykke deres mening, tager afstand fra Lissabontraktaten, bl.a. på grund af den måde, hvorpå den giver EU et militaristisk præg. Der er en yderst urimelig og farlig holdning i betænkningen, der på den ene side henviser til EU's sikkerhedsmæssige interesser og på den anden side kritiserer Rusland for at forsvare sine egne helt legitime sikkerhedsinteresser i Kaukasus.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Den omstændighed, at vi her i Parlamentet drøfter tre betænkninger om sikkerhed og forsvar, er udtryk for vores store politiske ansvar over for de europæiske borgere forud for NATO-topmødet. Den etablerede praksis med at vedtage beslutninger om Rådets rapport om de vigtigste aspekter og grundlæggende valg i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er en fremragende mulighed for at henstille til medlemsstaterne at anvende denne praksis på nationalt plan.

Det er især vigtigt at udvikle en uafhængig akademisk kapacitet med henblik på at analysere og vurdere den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik sideløbende med de nationale sikkerhedspolitikker. Det vil danne grundlag for en offentlig debat om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik gennem et netværk af analysecentre, der er placeret i medlemsstaterne.

Det er ikke muligt at arbejde med en hvidbog om europæisk sikkerhed og forsvar, hvis medlemsstaterne ikke gennemfører dokumentets indhold i deres nationale strategier. Det gælder også en styrkelse af de nationale analytiske ressourcer og muligheden for computerbaseret læring og uddannelse med henblik på at afprøve og udforske nye koncepter på området for civil-militært samarbejde.

Vi må opmuntre medlemsstaterne til at foretage en fælles strategisk gennemgang på sikkerhedsområdet og få fastlagt et fornuftigt grundlag for samspillet mellem EU og NATO i forbindelse med udviklingen af et nyt strategisk koncept for NATO i forhold til den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

20. Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0502/2008) af Napolitano for Udenrigsudvalget om Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen (2008/2231(INI)).

Pasqualina Napolitano, ordfører. – (IT) Fru formand, fru FerreroWaldner, hr. Vondra, mine damer og herrer! Med denne betænkning foreslår Parlamentet at yde et konstruktivt bidrag i forbindelse med udsigterne til en styrkelse af Euro-Middelhavspartnerskabet.

De forslag, der blev vedtaget på topmødet i Paris den 14. juli sidste år, indeholder to målsætninger, som fortjener vores støtte. Den første er en konkretisering og effektivisering af de økonomiske, regionale og miljømæssige integrationsprojekter gennem oprettelsen af et sekretariat, der får overdraget denne opgave, og som modtager offentlig og privat støtte. Den anden er en styrkelse af den politiske dialog gennem hele processen via nye institutioner som det fælles formandskab, topmødet mellem stats- og regeringscheferne og de regelmæssige møder mellem udenrigsministrene. I den forbindelse vil jeg gerne understrege vigtigheden af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet, som blev anerkendt i erklæringen fra Paris og senere i dokumentet fra Marseille.

Parlamentet ønsker at være med til at finde en vej ud af den alvorlige hårdknude, der er opstået efter de tragiske begivenheder i Gaza. Meget afhænger imidlertid af de politikker, som den nye israelske regering, der bliver dannet efter valget, vil vedtage. Jeg vil ikke desto mindre gerne påpege, at Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet vil mødes i en nær fremtid og bevise, at parlamenter spiller en vigtig rolle selv i en vanskelig situation som denne.

Vi vil gerne understrege værdien af institutioner, der både involverer EU og landene i det sydlige og østlige Middelhavsområde, og samtidig signalere, at det er vigtigt ikke at reducere hele processen til en mellemstatslig tilgang alene. Vi håber på en omfattende inddragelse af civilsamfundet og arbejdsmarkedets parter, ikke

mindst fordi den økonomiske krise kan forværre allerede udbredte og alvorlige problemer som arbejdsløshed og et stigende migrationspres og gøre situationen endnu vanskeligere at håndtere. Vi opfordrer til, at der i højere grad sættes ind på menneskerettighedsområdet, som i større eller mindre grad påvirker adfærden i alle partnerlandene.

Med hensyn til institutionerne må vi huske på, at hvis Lissabontraktaten træder i kraft, kan EU være sikret en sammenhængende og struktureret repræsentation gennem de nye skikkelser i form af den faste rådsformand og den europæiske udenrigsminister. I mellemtiden ville det være hensigtsmæssigt at sikre kontinuitet i EU's optræden udadtil, i det mindste inden for det fælles formandskab. Vi ved, at det tjekkiske formandskab har været åbent over for dette, og håber, at også det svenske formandskab vil være villigt til at viderebringe dette budskab.

Jeg vil gerne takke alle mine kolleger og embedsmændene i de forskellige politiske grupper og udvalg, som har afgivet udtalelse. De har alle bidraget til udarbejdelsen af denne betænkning, som jeg fornemmer har bred opbakning.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Jeg sætter pris på denne mulighed for at bidrage til dagens forhandling om Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen. Jeg ved, at Parlamentet følger udviklingen med særlig interesse. Fru Napoletano skal have en særlig ros, fordi det forslag til beslutning, som De skal stemme om senere, er et værdifuldt bidrag til vores samarbejde.

På topmødet i Paris i juli sidste år blev Middelhavsunionen oprettet, og der blev etableret et partnerskab, som bygger på den eksisterende Barcelonaproces. Det nuværende formandskab lægger vægt på en styrkelse af dette partnerskab. Selv om Lissabontraktaten endnu ikke er trådt i kraft, kan jeg forsikre Dem om, at vi i fælles ånd retter særligt fokus på udviklingen af dette initiativ og i særdeleshed de regionale projekter. De er vigtige. De sender konkrete signaler til borgerne i regionen om, at dette partnerskab arbejder i deres interesse.

Middelhavsunionen er ikke den eneste samarbejds mekanisme. Den bilaterale dimension fortsætter under den europæiske naboskabspolitik og suppleres i nogle tilfælde af førtiltrædelsesstrategien – og i Mauretaniens tilfælde af samarbejdet med AVS-landene.

Sammen tilskynder disse tilgange til reform i de enkelte lande og styrker det regionale samarbejde. Naboskabspolitikken har naturligvis også en vigtig østlig dimension, og vi glæder os meget over den parallelle udvikling af denne politik.

På topmødet i Paris nåede man til enighed om at fremme indsatsen på fire nøgleområder: retablering af miljøet i Middelhavet, blå motorveje og almindelige motorveje, civilbeskyttelse og udvikling af alternative energiformer, bl.a. gennem solenergiplanen for Middelhavsområdet.

Der er også særligt fokus på videregående uddannelse og forskning samt erhvervsstøtte gennem Middelhavsinitiativet for erhvervsudvikling. De tekniske aspekter af de projektforslag, der er blevet fremsat på området, vil blive behandlet af det sekretariat, der oprettes i Barcelona, som vedtaget i Marseille sidste år.

Ud over disse specifikke projektområder vil Euro-Middelhavsministerkonferencen tage fat på en række globale udfordringer, som påvirker os alle. Det drejer sig bl.a. om bestræbelser på at opnå fred og sikkerhed i regionen, de sociale og geopolitiske konsekvenser af den økonomiske krise, miljøspørgsmål, forvaltning af migrationsstrømme og kvinders rolle i vores respektive samfund.

Der er to bestemte samarbejdsområder, som jeg ved har stor betydning for Parlamentet, og som vi også bakker fuldt op om. Det første er interparlamentarisk samarbejde gennem oprettelsen af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet samt udvalg herunder. Dette initiativ er afgørende for udviklingen af en stærk parlamentarisk dimension i Middelhavsunionen. Det vil, som det også påpeges i Deres beslutning, være med til at styrke den demokratiske legitimitet. Det vil også bidrage til fremme af grundlæggende værdier, som er centrale for EU. Vi bifalder i høj grad den måde, som De og Deres formand har engageret Dem i dette særlige initiativ på, og De har vores fulde støtte.

Det andet område, som jeg mener bør være en særlig prioritet for os, er udviklingen af interkulturelle forbindelser. Det er helt afgørende, hvis vi skal fremme en bedre forståelse mellem kulturerne i Middelhavsregionen. Civilsamfundet og lokale sociale og regionale partnere skal alle involveres. Anna Lindh-fonden spiller en særlig vigtig rolle i den forbindelse.

Middelhavsunionen giver os mulighed for at udvikle bedre forbindelser mellem dens medlemmer. De seneste begebenheder har vist, at det ikke er nogen let opgave, men de har også understreget vigtigheden af vores

fortsatte indsats på området. Vi kender kun alt for godt de vanskeligheder, som befolkningerne i regionen står over for som følge af krisen i Gaza. Det har som bekendt ført til en midlertidig indstilling af Middelhavsunionens møder, men formandskabet mener, at regionalt samarbejde og dialog er vejen til at opnå fred, opbygge tillid og skabe velstand, og vi forventer bestemt en genoptagelse hurtigst muligt af arbejdet i Middelhavsunionen.

Derfor er det tjekkiske EU-formandskab og det franske medformandskab for Middelhavsunionen, på vegne af EU-medlemsstaterne i Middelhavsunionen, og muligvis i samarbejde med det egyptiske medformandskab, netop i gang med at udforme en demarche til vores arabiske partnere. Formålet er at opfordre til en automatisk og betingelsesløs genoptagelse af alle Middelhavsunionens aktiviteter umiddelbart efter Den Arabiske Ligas Dohatopmøde i slutningen af marts. Vi agter at benytte donorkonferencen for Gaza, som afholdes den 2. marts i Sharm al-Shaykh i Egypten, til at presse yderligere på via de tre udenrigsministre, Karel Schwarzenberg, Tjekkiets udenrigsminister, Bernard Kouchner, Frankrigs udenrigsminister, og Egyptens udenrigsminister.

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke fru Napoletano for hendes indsats, for hun har udarbejdet en betænkning, som er yderst vigtig på flere niveauer.

For det første er der tale om et virkelig positivt og konstruktivt bidrag fra Parlamentets side til fastlæggelsen af en sammenhængende Euro-Middelhavspolitik, en opgave, som vi er dybt engagerede i.

Dernæst, og som De med rette påpegede, bør Middelhavsunionen suppleres. Der skal ikke kun være tale om et mellemstatsligt samarbejde, men netop åbnes op for inddragelse af andre aktører såsom lokale og regionale myndigheder. Det er vigtigt at fremme den parlamentariske dimension gennem en styrkelse af den parlamentariske forsamlings rolle og etableringen af et varigt samarbejde med civilsamfundet.

Det er korrekt, at Middelhavsunionens opgave er at udvikle den paritetiske karakter – på institutionelt og politisk plan – af et regionalt partnerskab, som har behov for en relancering. Det forholder sig imidlertid sådan, at dette kun kan ske på grundlag af Barcelonaprocessens regelsæt, som skal udvides og styrkes.

Et regionalt samarbejde, der finansieres af Kommissionen, er omfattet af disse bestemmelser. Der er derfor ingen grund til at så tvivl om det i dag. Tværtimod støtter og garanterer Kommissionen sammenhængen i EU's indsats i regionen, navnlig eftersom målene er i fuld overensstemmelse med ambitionerne for den europæiske naboskabspolitik, som er den primære ramme for vores bilaterale forbindelser med landene i regionen.

Det samme gælder overensstemmelsen med de fællesskabsmetoder, der anvendes i forbindelse med beslutningsmekanismerne og mekanismerne til fastsættelse af prioriteter inden for EU, eftersom Middelhavsunionen er et initiativ, der udgør en integreret del af den europæiske ramme.

Der var som bekendt tre målsætninger for det konstituerende topmøde for Middelhavsunionen, nemlig at tilføre Euro-Middelhavsforbindelserne ny politisk kraft, at ændre den institutionelle struktur til fordel for en fælles forvaltning af initiativretten og endelig at danne grundlag for et multilateralt samarbejde mellem EU og Middelhavspartnerne omkring strukturprojekter, hvilket vil skabe subregional integration og sandsynligvis kunne mindske de udviklingsmæssige forskelle mellem landene på de to sider af Middelhavet.

Vi skal helt klart mindske disse forskelle gennem socioøkonomisk udvikling, større handel og øgede investeringer. Vi skal bekæmpe den ideologiske radikalisme, som den manglende udvikling og følelsen af uretfærdighed giver grobund for, ved hjælp af dialog og politisk konfliktløsning. Vi skal, som De sagde, føre ansvarlige og koordinerede migrationspolitikker og på den måde drage fordel af en demografisk stabilisering i Europa og den demografiske vækst i middelhavslandene. Det var flere eksempler på udfordringer, som vi skal løse sammen med vores partnere inden for rammerne af Middelhavsunionen.

Vi ved udmærket godt, at vi ikke kan opnå disse mål uden parlamentarisk støtte fra både Europa-Parlamentet og Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet. Det er i den ånd, vi arbejder, i stærk overbevisning om, at Kommissionen på alle disse områder vil kunne regne med Deres samarbejde, som jeg gerne vil takke Dem for på forhånd.

Naturligvis er vi imidlertid også klar over, at vi har et stort problem i forhold til den meget foruroligende situation i Mellemøsten på grund af krigen i Gaza, som vi drøftede tidligere i dag. Vi kan ikke efterlade Middelhavsunionen i et politisk vakuum. Det har vi hele tiden sagt. Det er en kendsgerning.

Det har givet anledning til den aktuelle midlertidige indstilling af arbejdet, som jeg personligt er meget ærgerlig over, men vi håber naturligvis at komme i gang igen på et tidspunkt. Det møde, der skal afholdes i Sharm al-Shaykh, hvor Kommissionen naturligvis får en vigtig rolle som "medsponsor", bliver meget afgørende. Jeg håber, at der efterfølgende vil blive afholdt forskellige andre møder. Der er faktisk allerede gjort et stort stykke arbejde, og når Kommissionen først går i gang, tager den tingene meget alvorligt.

Endelig er der gjort meget med hensyn til udarbejdelsen af sekretariatets forretningsorden, som nu er på plads, og som bør gøre det muligt at komme i gang med arbejdet i Barcelona.

Vural Öger, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel*. – (DE) Hr. formand, fru Napoletano, mine damer og herrer! Middelhavsunionen bør puste nyt liv i Barcelonaprocesen, som blev lanceret i 1995. Desværre må vi i dag erkende, at krisen i Mellemøsten har betydet, at projektet ikke er blevet realiseret. Åbningen af sekretariatet i Barcelona er blevet udskudt på ubestemt tid, og de bevilgede penge kan ikke komme ind.

Der er således ikke opnået nogen håndgribelige resultater indtil videre, hvilket ærgrer mig meget. Jeg spørger mig selv, om vi har koncentreret os for meget om institutionerne, og om det er årsagen til det nuværende dødvande. Har vi undervurderet politiske krisers indflydelse på Middelhavsunionen?

Hvordan kan vi sikre, at projekterne fortsætter? Ser vi tilbage på europæisk integration, har vi opnået store resultater på økonomi- og handelsområdet. Det er den selvsamme grund til, at vi i Udvalget om International Handel har set på, hvordan vores succesfulde mekanismer kunne finde anvendelse i nabolandene mod syd. Et af målene er at oprette et frihandelsområde i 2010, men arbejdet med det er også gået i stå. Det skyldes netop, at politiske konflikter blokerer denne proces, som vi bør styrke på det økonomiske område.

International handel kunne få en gavnlig virkning, ikke kun på den økonomiske, men også – og i særdeleshed – på den politiske og sociale situation i regionen. Regional økonomisk integration er afgørende i den forbindelse. Vores naboer mod syd må også arbejde tættere sammen med hinanden.

Samtidig bør de lande, som allerede har udviklet et bilateralt handelsnetværk, overbevises om fordelene ved en multilateral dimension. Informering af de lokale indbyggere om fordelene ved økonomisk integration vil få stor betydning i den henseende. Det ville være et skridt mod en stabilisering af situationen i de sydlige Middelhavslande. Det er en udvikling, som jeg ønsker af hensyn til alle, i særdeleshed indbyggerne i regionen.

Íñigo Méndez de Vigo, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Konstitutionelle Anliggender*. – (ES) Hr. formand! En sydfransk digter født i Sète sagde, at et digt aldrig afsluttes, men kun lægges til side. Jeg mener, at noget lignende er sket med Barcelonaprocesen. Den blev ikke afsluttet, men kun lagt til side – i det mindste delvist.

Derfor betragter Parlamentet arbejdet under det franske formandskab med at puste nyt liv i Barcelonaprocesen som vigtigt. Det er også årsagen til, at vi i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender har deltaget aktivt i udarbejdelsen af betænkningen af fru Napoletano, som jeg gerne vil takke for hendes tålmodighed og forståelse.

Hvorfor blev Udvalget om Konstitutionelle Anliggender involveret i dette spørgsmål? Det er der flere årsager til. For det første for at garantere videreførelsen af Barcelonaprocesen gennem Middelhavsunionen. For det andet for at undgå overlappende strukturer og sætte processen ind i EU's institutionelle ramme. For det tredje, som fru Ferrero-Waldner allerede har sagt, for at gøre opmærksom på, at der ikke blot er tale om en mellemstatslig proces, og fremhæve den parlamentariske dimension.

Derfor har vi i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender stået fast på nogle af de punkter, som hr. Pöttering tog fat på allerede den 13. juli 2008. Det drejer sig om, at den parlamentariske forsamling skal mødes én gang om året, inddeles i grupper efter politisk orientering og udarbejde høringsrapporter.

Vi forsøgte også at hjælpe Rådet med de vigtige beslutninger, som det skulle træffe. Parlamentet ønsker at samarbejde med Rådet, og vi fastlagde de kriterier, som hovedsædet for den nye Middelhavsunion skulle opfylde. Tilfældigvis faldt disse kriterier sammen med en storby i et land, som jeg kender rigtig godt. Udvalget om Konstitutionelle Anliggender besluttede rent faktisk, at Barcelona kunne være et godt hovedsæde. Desuden anerkendte ministrene dette kort tid efter, hvilket endnu engang afspejler vores ønske om at samarbejde med Rådet.

Jeg begyndte med at citere Paul Valéry. Tillad mig ligeledes at slutte af med et citat af Paul Valéry: "*Tu n'as que moi pour contenir tes craintes*".

Jeg mener, at til at dæmpe den frygt, der kan være på begge sider af Middelhavet, ville der ikke være noget bedre middel end en succesfuld Middelhavsunion. Lad os håbe det! Endnu engang tak til fru Napoletano for Deres forståelse og hjælp.

Vito Bonsignore, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker fru Napoletano for hendes indsats og for den balance, som hun har tilført spørgsmålet. Også tak til fru Ferrero-Waldner, som altid er opmærksom på vores arbejde, for det vigtige job, som hun varetager rundt om i verden.

Vi skal alle udvise et stærkt sammenhold, for de problemer og udfordringer, som vi skal løse i Middelhavsområdet, er yderst vanskelige. Vi skal stræbe efter en større og mere indflydelsesrig rolle til Europa, eftersom vi strategisk står side om side med USA.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har gennem årene gjort meget for at opbygge en endnu større og endnu mere aktiv rolle for Europa. Penge er ikke nok. Penge alene er ikke længere nok. Det, der er behov for, er slagkraftig og fornyet politisk handling. En af de mange fælles udfordringer er håndteringen af indvandringen til Europa. Dette problem kan hverken løses gennem et samarbejde med politiske modstandere eller ved hjælp af populisme. Det kræver derimod strenge kontrolforanstaltninger at sikre overholdelsen af loven og menneskerettighedskonventionen.

Middelhavsunionen, Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet og den fælles udenrigspolitik i forhold til syden er alle fremragende og legitime værktøjer, som kan anvendes til at skabe en stærkere, mere betydningsfuld og mere troværdig rolle for Europa.

Derfor vil min politiske gruppe stemme imod de ændringsforslag, som er fremsat af den yderste venstrefløj. Vi mener, at de er alt for kontroversielle og ikke særligt konstruktive. Min politiske fløj stræber efter at styrke denne vigtige indsats, som vil blive afgørende i en nær fremtid, og derfor støtter vi en relancering af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet, som ikke længere blot skal være et diskussionsforum, men et sted, hvor der kan træffes vigtige fælles beslutninger for vores fremtid og fremtiden for alle dem, som bor omkring Middelhavet.

Carlos Carnero González, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! På vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe vil jeg først og fremmest gerne takke fru Napoletano for den fremragende betænkning, som hun har forelagt for os her i eftermiddag, men frem for alt og vigtigst af alt, fordi hun har været en *da prima ora* i forhold til Euro-Middelhavssamarbejdet. Uden hendes arbejde og drivkraft ville vi ikke have kunnet forestille os først Det Parlamentariske Euro-Middelhavsforum og senere Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet, og vi ville ikke have været i stand til at kræve den indflydelse, som folkevalgte bør have i forbindelse med det, som vi forsøger at skabe her.

Jeg vil gerne tage tråden op fra min kollega hr. Méndez de Vigo, som altid citerer store litterære skikkelser, og minde Dem om en passage i Shakespeares "Kong Lear": "Og endnu værre kan den blive; den er ikke værst endnu, når vi kan sige: "Dette er det værste."" Vi har bestræbt os på at gøre det modsatte, for på et tidspunkt, hvor situation i Mellemøsten er værre end nogensinde, har vi udviklet et instrument, der skal få regionen som helhed til at bidrage til politisk, økonomisk og social udvikling, og som skal fungere som en grundlæggende ramme for konfliktløsning. Det er, hvad Middelhavsunionen i bund og grund er. Det er en Middelhavsunion, som ikke er *ex novo*, men har dybe rødder i Barcelonaprocessen og skaber nye institutioner som det permanente sekretariat, der kommer til at ligge i Barcelona. Det er noget, vi glæder os over som europæere, som Middelhavsborgere, som spaniere og som folkevalgte i Parlamentet, der i sin tid ønskede denne union. Det er også en accept af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet som det, den bør være, nemlig en mulighed for parlamentsmedlemmer og borgere til at komme til orde inden for denne union.

Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet skal tildeles den rolle, som den fortjener, nemlig at varetage hørings- og overvågningsopgaver og fremsætte forslag. Middelhavsunionen skal bygge på fælles forvaltning, den skal have tilstrækkelige midler og fokusere på regional integration og opfylde borgernes behov. På den måde vil vi være i stand til at opbygge en fredelig og solidarisk Middelhavsregion og også en alliance mellem civilisationer.

Marios Matsakis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne rose fru Napoletano, ikke kun for den fremragende betænkning, som hun har udarbejdet, men også for det værdifulde samarbejde, som

hun har indbudt skyggeordførerne til. Betænkningen er yderst vigtigt, da den beskæftiger sig med udsigten til en Middelhavsunion bestående af stater, som knyttes sammen via venskab og samarbejde, og en fælles målsætning om at skabe fred, stabilitet og velstand for indbyggerne.

Det er ingen let opgave, ikke mindst fordi de regionale konflikter, f.eks. striden mellem Israel og Palæstina, er vanskelige at løse – eller indimellem blot at håndtere. Vi må dog aldrig opgive håbet, og Middelhavsunionen kan være med til netop at holde håbet i live. Og hvem ved, måske vil den vise sig at kunne være med til at gøre håb til virkelighed og sikre langsigtet stabilitet og varige løsninger på de regionale problemer.

I denne forhandling er det vigtigt at bemærke den værdifulde opbakning til iværksættelsen af det projekt, som blev foreslået af den franske regering, og det er også vigtigt at gentage, at oprettelsen af Middelhavsunionen ikke er et alternativ til Tyrkiets planlagte tiltrædelse af EU. Vi bør sørge for, at den tyrkiske befolkning ved og forstår, at der ikke er nogen skjult dagsorden eller er tale om snyd.

Med hensyn til de ændringsforslag, der er blevet fremsat, er Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa sammen med De Europæiske Socialdemokraters Gruppe blevet enige om fem kompromisændringsforslag, som er rettet mod at forbedre betænkningen yderligere. De øvrige fem ændringsforslag, som er fremsat af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, betragtes ikke som værende særlig nyttige og vil ikke få min gruppes opbakning.

Salvatore Tatarella, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg støtter helhjertet ethvert initiativ, der er rettet mod at udvikle Middelhavsunionen.

Ud fra det perspektiv håber jeg, at vi vil se en styrkelse af den parlamentariske rolle for Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet, bl.a. gennem en styrkelse af forsamlingens forbindelser med Middelhavspartnerne og ved at give den mulighed for at fremsætte henstillinger på udenrigsministrenes møder og deltage som observatør på stats- og regeringschefernes møder, på ministermøderne og på højtstående embedsmænds forberedende møder.

Jeg vil gerne understrege behovet for at styrke Euro-Middelhavsfaciliteten for investeringer og partnerskab, såvel dens rolle som dens initiativer, og for at oprette en investeringsbank for Euro-Middelhavsområdet, en idé, der blev forelagt for noget tid siden, men som endnu ikke er blevet konkretiseret.

Jeg støtter forslaget om at oprette en regional og lokal Euro-Middelhavsforsamling i stil med lignende europæiske institutioner for i højere grad at inddrage regionerne og kommunerne, samt et økonomisk og socialt udvalg for Euro-Middelhavslandene for at inddrage arbejdsmarkedets parter og civilsamfundet.

Jeg bifalder også forslaget om at oprette et energifællesskab for Euro-Middelhavsområdet inden for rammerne af en politik, der skal fokusere på gennemførelsen af storstilede projekter inden for vedvarende energi og på energiinfrastrukturområdet.

Desuden håber jeg, at Middelhavsunionen vil spille en stadig mere betydningsfuld rolle i fredsbestræbelserne, i forbindelse med konfliktløsning, i styrkelsen af demokratiet, i forsvaret af religionsfrihed og i kampen mod terrorisme, narkotikahandel, organiseret kriminalitet og menneskehandel.

Endelig kan Middelhavsunionen ikke komme uden om opgaven med i samarbejde med de berørte lande at få styr på migrationspolitikken og migrationsstrømmene i Middelhavsområdet. Den kan ikke længere fokusere alene på sikkerhed, retsstaten og bekæmpelse af ulovlig indvandring. Den skal frem for alt også rette sin opmærksomhed mod aktive politikker, fælles retskilder samt målrettet og bæredygtig beskæftigelse.

David Hammerstein, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Napoletano for denne fremragende betænkning. Et par dage inden krigen brød ud i Gaza, repræsenterede jeg Parlamentet og Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet i Jordan på den sidste ministerkonference, der blev afholdt, inden aktiviteterne endnu engang blev indstillet som følge af urolighederne i Mellemøsten. Det var en konference om vand. Det var en ministerkonference om et af de vigtigste emner, der skal samarbejdes om i hele Middelhavsområdet. Vand vil skabe konflikter, vand er et spørgsmål om overlevelse, og vand er også målet for nogle potentielle, store projekter i Middelhavsområdet, som involverer solenergi, omledning af vand og mange andre ting.

Så afgørende er vand. Disse aktiviteter er blevet indstillet midlertidigt, og jeg håber, at Unionens aktiviteter i Middelhavsområdet snart vil blive genoptaget, og at der vil ske fremskridt i Mellemøsten.

Vi har sat nogle meget ambitiøse mål for Middelhavsområdet. Resultaterne har været mere beskedne, særligt på menneskerettigheds-, demokrati- og miljøområdet.

Vi er også nødt til at fremme markedsadgangen og samarbejdet mellem landene i syd og ikke kun være optaget af et stort frit marked i Middelhavsområdet, som ikke bygger på et forudgående samarbejde mellem landene, der har været dybt involveret i konflikter, den ene efter den anden.

Samtidig er vi nødt til at tage hånd om energikrisen. Energifikrisen og den aktuelle økonomiske krise kunne være en lejlighed til at få sat gang i projekter, der er meget vigtige for Europa og for vores naboer mod syd, f.eks. planerne om solvarmeanlæg (højtemperaturanlæg) og oprettelsen af intelligente, rene energinet, der kan forbinde Nordafrika, Mellemøsten og Europa i en vidtrækkende plan for ren energi til bekæmpelse af klimaændringer og den økonomiske krise.

Willy Meyer Pleite, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke fru Napoletano for hendes arbejde. Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg som skyggeordfører har bedt min gruppe om ikke at stemme for denne betænkning, og det er der to grundlæggende årsager til.

For det første, fordi den seneste konflikt, de seneste israelske angreb på Gaza, er af en sådan størrelsesorden, at det ikke kan gå ustraffet hen. Alt har en grænse, og det er ikke første gang. Dette angreb på palæstinensisk suverænitet er imidlertid så voldsomt, at det reelt forhindrer Annapolis-aftalen i at blive gennemført og blokerer for udsigterne til oprettelsen af en palæstinensisk stat, der er den eneste mulighed for at få en fredelig og solidarisk Middelhavsunion.

Den anden grund til, at jeg har anbefalet ikke at stemme for betænkningen, er, at der med hensyn til frihandelsområdet ikke er taget højde for de regionale forskelle. Vi føler, at det er væsentligt, at handelsspørgsmål betragtes i forhold til ligebehandling af alle under hensyntagen til regionale forskelle og de særlige forhold i det enkelte land.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at jeg på den ene side vil stemme for fru Napoletanos forslag til beslutning, fordi det efter min opfattelse helt klart er strategisk at få fastlagt de store projekter, der skal gennemføres, og i den henseende lige så nyttigt at fremhæve behovet for at vedtage en tilgang til "programaftaler". Disse aftaler bør imidlertid være baseret på nærhedsprincippet – det, mener jeg, er yderst vigtigt at understrege.

Ærligt talt, så er jeg lidt forvirret med hensyn til opfordringen til at sætte nyt skub i forvaltningen af fælles migrationspolitikker, selv om jeg erkender vigtigheden af et samarbejde mellem medlemsstaterne, og ikke kun det: Et samarbejde med landene på Middelhavets sydlige kyster er helt bestemt vigtigt og bør etableres.

Jeg er ærligt talt også lidt i tvivl med hensyn til de økonomiske og handelsmæssige initiativer, som efter hensigten skal bane vej for oprettelsen af et Euro-Middelhavsfrihandelsområde. Det er ikke fordi, at jeg er fordomsfuld, men jeg ville sætte pris på en afklaring af, hvordan dette initiativ kan være gensidigt fordelagtigt.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Allerførst vil jeg gerne takke fru Napoletano for hendes betænkning. Middelhavsunionen er bestemt et vigtigt bidrag til indsatsen omkring Euro-Middelhavspartnerskabet. En af hindringerne for dette partnerskab har indtil videre været synlighed, for indbyggerne i partnerlandene har ikke været i stand til at begribe betydningen af Barcelonaprocessen og Middelhavsunionen.

Lad mig give Dem et eksempel! Da jeg blev bedt om at udarbejde en betænkning om retablering af miljøet i Middelhavet, var følgende programmer involveret: et investeringsprogram for brændpunkter i Middelhavsområdet, en vandstrategi for Middelhavsområdet, EU's havstrategi, De Forenede Nationers Miljøprogram/Handlingsplanen for Middelhavet (UNEP/MAP), en strategi for bæredygtig udvikling i Middelhavsområdet, et program for miljøteknisk bistand i Middelhavsområdet, EU's vandinitiativ for Middelhavsområdet og MYIS, som har kørt under Horisont 2020-initiativet. Denne spredning af aktiviteterne går ud over synligheden.

Den anden hindring er problemet i Mellemøsten. Jeg respekterer hr. Solanas holdning om, at Kvartetten denne gang vil arbejde på en anden måde end tidligere. Det skyldes ikke mangel på vilje fra EU's side, men en ændring af den amerikanske regerings tidligere politik. Jeg håber, at der denne gang, med udsendelsen af hr. Mitchell til området, vil ske politiske fremskridt. Vi har gjort en stor indsats på det punkt. Jeg besøgte Libanon for ganske nylig, og der så jeg, at FN's fredsbevarende styrke UNIFIL, som EU bidrager til, forhindrer en gentagelse af konflikten i Sydlibanon og Israel.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Hr. formand! Tak til min kollega fru Napoletano for hendes fremragende betænkning! 14 år efter undertegnelsen af Barcelonaerklæringen og fem år efter det første møde i Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet står vi nu med Middelhavsunionen, som har økonomiske og parlamentariske beføjelser og inddrager civilsamfundet, og hvor regeringscheferne træffer beslutninger sammen. Alle ønsker at gøre mere og gøre det bedre i denne region, hvor 720 mio. indbyggere udgør det reelle potentiale for udvikling og fred i verden. At begrænse os til økonomiske og erhvervsmæssige dimensioner er helt klart en fejltagelse. Der er naturligvis behov for en politisk løsning på vækstkrisen, men det er afgørende, at sætte ind over for de humanitære kriser, nødsituationerne og de militære kriser, som den vi oplevede i slutningen af 2008 og begyndelsen af 2009.

Politikere og borgere må gøre noget ved verdens problemer. Verden bad dem om løsninger, og måneder senere har vi, borgerne og politikerne, selv inden for en platform som Middelhavsunionen, alligevel ikke reageret endnu. Jeg håber i det mindste, at denne krisetid vil give os en lektie og få os i gang. Selv om vi blot kan lære af vores fejltagelser, er det helt afgørende at der sker fremskridt som følge af en hurtigere reaktionsevne.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I sin tale sammenfattede kommissær Ferrero-Waldner målsætningerne for den nye union. Rent faktisk blev denne union til under det franske formandskab, født i stjernetegnet "fejltagelser". Den første fejltagelse var at tage konflikterne i regionen af dagsordenen, særligt konflikten mellem Israel og Palæstina og konflikten i Vestsahara. Den anden fejltagelse er, at denne union forsøger at markere sig ved, at landene går sammen om økonomiske og miljømæssige projekter, uden at der tages højde for frihandelsaspekterne heri. Den tredje fejltagelse er at antyde, at der er mulighed for at overføre Tyrkiets ansøgning om EU-medlemskab til denne union.

Fru Napoletanos betænkning håndterer ikke den første fejltagelse, og det begrænser tekstens rækkevidde. Der vil ikke ske en økonomisk og regional integration, hvis ikke unionen har modet til at gøre noget ved de eksisterende konflikter og gøre det på grundlag af folkeretten. Til gengæld indeholder betænkningen klare anbefalinger med hensyn til anden og tredje fejltagelse, og de peger alle i den rigtige retning.

Middelhavsunionen kan ikke være et venteværelse eller en bagdør for Tyrkiet, såfremt landet opfylder tiltrædelseskriterierne, og Middelhavsunionen kan ikke betragtes som et tillæg til den europæiske frihandelsstrategi uden sociale integrationspolitikker.

Betænkningens anbefalinger er vigtige: en union med en borgerlig og repræsentativ dimension med inddragelse af Den Arabiske Liga, regionale projekter med en social dimension og udvidelse af projekter til områder af afgørende betydning for menneskers liv, dvs. vand, landbrug og uddannelse. Der er også klare retningslinjer for programaftalerne og støtte til etableringen af en investeringsbank for Euro-Middelhavsområdet.

Middelhavsunionen blev født med fejltagelser, men i det mindste lever den. Jeg støtter denne betænkning, fordi jeg mener, at unionen vil ende med at blive, hvad vi formår at gøre den til. Derfor har den min opbakning.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hr. formand! Mange spørgsmål af større politisk betydning for Europa involverer Middelhavsområdet. Initiativet til Middelhavsunionen fortjener derfor vores opbakning, da det kan sætte nyt skub i en proces, der er nødvendig og nyttig, men som ikke har haft den fornødne succes eller synlighed. Spørgsmålet er, hvordan vi kan sikre processen det. Den model, der blev fulgt i Barcelonaprocesen, har ikke haft den forventede virkning. Kan dette nye partnerskab bære frugt?

I fru Napoletanos betænkning tages spørgsmålet op til revision. Vi ønsker imidlertid ikke, at unionen kommer til at lide af det samme problem som Barcelonaprocesen. Den omfatter angiveligt mange projekter og mange indsatsområder, men prioriteterne er ikke angivet i den rigtige rækkefølge. At henvise kulturel og social mellemfolkelig forståelse i Middelhavsregionen til punkt 26 og spørgsmålet om demokratisering og fremme af menneskerettigheder til punkt 27 og spørgsmålet om migrationsstrømme til punkt 28 efterlader – efter at have talt så meget om andre områder og spørgsmål – et fejlagtigt indtryk af, hvad partnerskabets prioriteter er eller bør være.

Der skal være en klar strategi. Efter vores opfattelse skal denne strategi indeholde flere fordele og større muligheder for samarbejde for vores nabolande, men også flere krav om resultater på økonomisk, socialt og demokratisk niveau. Desuden skal den fokusere på veldefinerede og muligvis færre områder for at forhindre, at de alle får samme prioritet, hvilket kunne indebære en risiko for, at intet i sidste ende bliver en prioritet. Dette kan naturligvis kun ske ved hjælp af tilstrækkelig støtte og finansiering. Vi må derfor i sidste ende anerkende behovet for en investeringsbank for Euro-Middelhavsområdet. Det er vigtigt at være ambitiøs, hvilket betyder, at vi vitterlig skal gøre alt, hvad der står i vores magt.

Til sidst er jeg nødt til at nævne konflikten i Mellemøsten. Denne proces, om end den ikke er et alternativ til fredsforhandlinger, kan og skal bidrage til en bedre forståelse, indbyrdes afhængighed og gensidig respekt mellem parterne. Det er – som vi alle udmærket ved – afgørende for at bringe fred til regionen.

Formanden. – Vi er nået igennem talerlisten, men der er kommet fire anmodninger om at få lov til at tale efter catch the eye-proceduren.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I sit svar til Parlamentet vil jeg gerne bede kommissæren om at forklare præcis, hvordan den nye Middelhavsunion forbliver en EU-politik? Jeg mener, at det er meget vigtigt, at hun også tager hensyn til to andre EU-farvande, nemlig Sortehavet og synergierne i den region og Østersøen og strategierne for det område.

Mit land har en interesse i Middelhavsområdet. Jeg tror også, at vi har observatørstatus. Der er nemlig medlemsstater, som er en del af Commonwealth, og selv om jeg ikke ønsker at drille mine spanske kolleger, så er Gibraltar, så vidt jeg ved, stadig teknisk set en del af det britiske rige.

Det er yderst vigtigt, at der ikke blot bliver tale om en form for regional klub, som resten af EU ikke er fuldt involveret i – ligesom det er mit håb, at hele EU bliver fuldt involveret i Østersø- og Sortehavsregionen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Den økonomiske og sociale udvikling og indbyggernes velstand i landene i Middelhavsunionen skal være bæredygtig. Desuden mener jeg, at den nyligt oprettede Middelhavsunion skal tage hånd om klimaproblemet.

Der bor ca. 1 mia. indbyggere i Euro-Middelhavsregionen, som tilsammen producerer en tredjedel af verdens BNP. Der er et meget stort behov for regionalt samarbejde på miljøområdet.

Befolkningstilvækst og den faldende mængde nedbør i regionen, som skyldes klimaændringer, gør drikkevand til en af de største risikofaktorer i området. Vandknaphed, vandforurening, knaphed på vandbehandlingsanlæg, olieudslip som følge af skibshavari, skovrydning og jorderosion skal være blandt Middelhavspartnerskabets indsatsområder.

Jeg mener, at en af de grundlæggende værdier, der skal fremmes via Middelhavsunionen, bør være miljøbeskyttelse og bekæmpelse af klimaændringer, både i forhold til at tilpasse sig dem og mindske de årsager, der bidrager til dem.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. minister, fru kommissær! Jeg vil også gerne takke fru Napoletano, eftersom jeg under den første forhandling om Middelhavsunionen var forholdsvis skeptisk, og om end dette muligvis stadig er tilfældet, så mener jeg nu, at der er håb.

Udfordringerne er helt enorme. Har vi ressourcerne til at imødegå dem? Det ved vi godt, at vi ikke har. Målene er bestemt ædle: miljø, energi, bekæmpelse af ørkendannelse, indvandring osv. Vi må imidlertid ikke fortabe os i en usammenhængende opgaveliste, der kun vil medføre skuffelse på den anden side af Middelhavet.

Hvis kommissæren tillader det, så vil jeg gerne nævne et bestemt land, som ikke grænser op til Middelhavet, men som også er kommet med. Det er et AVS-land, som samtidig et medlem af Middelhavsunionen. Dette land, Mauretanien, er i øjeblikket inde i en meget alvorlig politisk krise. Jeg mener, at dette land som partner i Middelhavsunionen, som AVS-land og i henhold til naboskabspolitikken fortjener vores hjælp til at komme ud af denne krise.

Jeg mener, at det er, hvad de to parter i konflikten beder os om at gøre, og vi har et ansvar for at engagere os og hjælpe landet ud af denne alvorlige politiske krise.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vand er et vigtigt samarbejdsområde i hele Middelhavsregionen. Det håber jeg også, at et paneuropæisk supernet, eller HVDC-forbindelser, bl.a. en forbindelse mellem Spanien og Afrikas nordvestkyst, bliver.

Det er helt afgørende for udbredelsen af vedvarende energi, herunder vind- og vandkraft og forskellige solenergiteknologier. Hvis vi skal kunne være afhængige af vedvarende energi, også når efterspørgslen er på sit højeste, er det alene et spørgsmål om at få spredt forsyningen til vores net ud på så mange energikilder som muligt, således at produktionen altid kan dække efterspørgslen. Hvis vinden ikke blæser på Irlands nordvestkyst – og Irland er blevet beskrevet som Europas Saudi-Arabien, hvad vindenergi angår – vil det blæse på Afrikas nordvestkyst, eller også vil solvarmeanlæggene i Middelhavsområdet, særligt Spanien, forsyne nettet, eller også vil solcelleanlæggene i hele regionen sikre energiproduktionen.

Dette scenario er en vind-vind-situation for Middelhavsregionen i forhold til energiforsynings sikkerhed, energipolitikken og frem for alt en kraftig regional nedbringelse af den CO₂-udledning, som skyldes vores nuværende afhængighed af fossile brændstoffer til industri, transport, opvarmning og køling.

Formanden. – Fru Figueiredo er netop ankommet og vil forelægge udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling efter catch the eye-proceduren.

Ilda Figueiredo, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. – (PT) Hr. formand! I udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling fremhæves behovet for, at alle medlemsstater gør en større indsats for at få ratificeret konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder og alle de andre menneskerettighedsinstrumenter under FN og Den Internationale Arbejdsorganisation. Der henledes også opmærksomhed på kvinders situation, og der udtrykkes beklagelse over, at der ikke er lagt videre vægt på dette spørgsmål i Kommissionens meddelelse, særligt i projektdimensionen, som bør omfatte fremme af geografisk, økonomisk og social samhørighed, og hvor der altid bør tages højde for spørgsmålet om lige muligheder for mænd og kvinder og ligestillingsaspektet.

Endelig vil jeg blot gerne fremhæve problemet med fattigdom og social udstødelse, som i høj grad rammer kvinder. Jeg vil slutte af med den alvorlige situation i Palæstina og Vestsahara, hvor kvinder og børn er de primære ofre for krig og udnyttelse, kort sagt alle former for diskrimination, der rammer disse mennesker og i særlig grad rammer kvinder og børn.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke Dem mange gange for denne nyttige forhandling, hvor der er kommet en række idéer frem. De har udarbejdet et meget interessant dokument.

Hvor står vi nu? Vi ved, hvorfor vi gør dette. Middelhavsregionen er nemlig vores civilisations vugge, og det er derfor logisk, at vi i EU ønsker at rette særlig opmærksomhed mod denne region. Sidste år kom der et fransk initiativ, og vi er nødt til at holde processen i gang og udvikle det fulde potentiale.

Vi ved således, hvorfor vi gør dette, og hvad vi ønsker at opnå. Mange af Dem understregede vigtigheden af, at Middelhavsregionen bliver et område med fred, stabilitet og sikkerhed, hvor der værnes om og udvises fuld respekt for demokratiske principper, menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder – herunder ligestilling og kvinders rolle i samfundet.

Vi ved også, hvordan vi ønsker at opnå dette, så vi har en Middelhavsunion og et bredt spektrum af aktiviteter. De er udmærket klar over de vigtigste områder. Der skal fokus på vedvarende energi, solenergiprogrammet og vandforvaltningsprogrammet. Jeg var i Portugal for blot en uge siden, og det land kunne tjene som eksempel på, hvordan man udvikler et bæredygtigt, dynamisk program for vedvarende energikilder, hvilket er yderst vigtigt i Middelhavsregionen.

Vi skal blot se at komme i gang. Da vi mødtes sidste år, både i Paris og i Marseille, kunne vi ikke have forudset den situation, der ville opstå i Gaza, men formandskabet gør sammen med Kommissionen tilstrækkeligt til, at vi kan påbegynde gennemførelsen af alle de aftaler, som vi indgik sidste år. Jeg tror således, at vi med rimelighed kan forvente at komme videre efter udgangen af marts, hvilket jeg også underrettede Dem om i forbindelse med gennemgangen af formandskabets seneste aktiviteter.

Formandskabets arbejdsprogram for 2009 er meget omfattende, og der er planlagt ni fagministerielle konferencer. Vi har ressourcerne, der, så vidt jeg ved, beløber sig til over 1 mia. euro. Jeg mener således, at vi er klar. Der er visse omstændigheder forbundet med situationen i Gaza, som har medført nogle forsinkelser, men jeg er sikker på, at vi nok skal klare det.

Jeg vil gerne takke Dem mange gange for en nyttig forhandling. Vi er bestemt parate til at træde til også fremover.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er naturligvis meget at sige endnu, men jeg vil starte med følgende spørgsmål: Hvad er fællesskabsdimensionen i alt dette?

For det første kan jeg fortælle Dem, at fællesskabsdimensionen er vigtig i dette spørgsmål, fordi Middelhavsunionsprojektet bygger på Barcelonaproceduren og dermed har overtaget Barcelonaprocedurens regelsæt. Hele regelsættet er der således. Det har vi gjort en hel del ud af.

For det andet indgår Middelhavsunionen som led i naboskabspolitikken. Naboskabspolitikken repræsenterer den bilaterale politik og Barcelonaprocesen, mens Middelhavsunionen udgør den multilaterale del. Jeg kan fortælle Dem, at Sortehavs- og Østersøregionen naturligvis indgår i den samme ramme, selv om de er beliggende i nord. Der er således ingen grund til bekymring. Heldigvis er alt med. Det er rent faktisk, hvad det franske formandskab ønskede, nemlig at dele det fælles formandskab med Middelhavslændene – som jeg sagde før – og samarbejde.

Vi, dvs. Kommissionen, forvalter også alle fremtidige fællesskabsprojekter, fordi det er nødvendigt, og fordi vi desuden er underlagt Parlamentets kontrol. Kun projekter, som kan være finansieret privat, forvaltes anderledes.

Sekretariatet, som kommer til at ligge i Barcelona, skal fremme projekterne. Det er sådan, vi forestiller os fremmeindsatsen, og så vil vi forsøge at fremme projekterne ved hjælp af privat finansiering, for hvad resten angår, så henhører det under Kommissionens beføjelser. Beslutningen vil i første omgang blive truffet af de 27 som altid, og derefter vil det fælles formandskab som sagt kunne samarbejde med de 143, nord og syd.

Med hensyn til fru Isler Béguins henvisning til Mauretania, så deltager landet kun i de multilaterale forbindelser, dvs. i Middelhavsunionen, og er ikke omfattet af naboskabspolitikken. Det er den eneste forskel.

Når det er sagt, kan jeg tilføje, at trods den midlertidige indstilling af aktiviteterne, så arbejder Kommissionen naturligvis konstruktivt videre med gennemførelsen af de fire af de seks projekter, der blev prioriteret. De vedrører civilbeskyttelse, retablering af miljøet i Middelhavet, blå motorveje og endelig solenergiplanen, som er et led i den store indsats på området for vedvarende energi, der primært vedrører solenergi, men også vindkraft og andre energikilder. Der er tale om en yderst vigtig opgave.

Samlet set råder Middelhavsunionen nu over finansielle bevillinger på 60 mio. euro i budgetåret 2008-2009, særligt gennem regionale programmer. Desuden er der allerede blevet afsat 50 mio. euro til naboskabsinvesteringsfonden, der skal støtte investeringsprojekter i regionen.

Vi havde også et ønske om at støtte fremme af udvekslingsaftaler mellem universiteter, og derfor besluttede vi eksempelvis at udvide Erasmus Mundus-programmet til landene i det sydlige Middelhavsområde og tildele dem ekstra universitetsstipendier.

Med hensyn til spørgsmålet om kvinder kan jeg fortælle fru Isler Béguin, at vi naturligvis også er involveret på det område, som det fremgår af Barcelonaerklæringen. Jeg kan huske, at jeg deltog i Middelhavsregionens første konference om kvinder, som blev afholdt i 2007 i Istanbul. Vi fortsætter naturligvis indsatsen på dette område.

Som bekendt er der imidlertid på den ene side stadig det bilaterale aspekt, som vedrører forbindelserne med det enkelte land, og på den anden side det multilaterale aspekt, der nu er en af Middelhavsunionens vigtigste opgaver.

Jeg har en kort bemærkning vedrørende sekretariatet. Vi agter at nedsætte et redaktionsudvalg, som inden længe vil få overdraget ansvaret for navnlig udarbejdelsen af sekretariatets vedtægter. Kommissionen er allerede nået langt i det forberedende arbejde. Vedtægterne vil gøre sekretariatet til en juridisk person, og de vil senere formelt skulle godkendes af Middelhavsunionens højtstående embedsmænd.

Afslutningsvis vil jeg gerne gentage, at det er yderst vigtigt, at Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet deltager som observatør ved alle møder i Middelhavsunionen, og vi støtter en styrkelse af denne observatørrolle. Da fru Kratsa tog til Marseille gav vi hende desuden stor opbakning på det punkt.

Jeg tror, at jeg er kommet omkring de vigtigste spørgsmål, selv om der selvfølgelig er meget mere at sige om emnet.

Pasqualina Nauletano, ordfører. – (IT) Hr. formand, fru Ferrero-Waldner, hr. Vondra, mine damer og herrer! Jeg synes, at denne forhandling har været meget nyttig og har afklaret visse aspekter af vores forholdsvist komplicerede række af instrumenter inden for det bilaterale og multilaterale partnerskab med landene i syd.

Jeg tilslutter mig fru Ferrero-Waldners forklaring, hvor hun påpegede, at Barcelonaprocesens regelsæt fortsat finder anvendelse, og det var netop af den grund, at vi i Parlamentet måske ville have foretrukket den første betegnelse, som var "Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen". Så ville det muligvis have fremgået tydeligere, at vi var i gang med at styrke et system, der allerede var fastlagt et grundlag for.

På samme måde håber jeg – og det siger jeg helt åbent, da jeg ikke længere vil være ordfører – at også EU's institutionelle ramme vil udvikle sig. Hvorfor? Fordi når først vi har en europæisk udenrigsminister, som til dels vil repræsentere Kommissionen og Rådet, så har jeg en forhåbning om, at denne minister ikke blot vil blive en 28. udenrigsminister, som man kan lægge til alle de andre, men at medlemsstaterne i det mindste i europæiske spørgsmål vil føle, at de er repræsenteret ved denne person. I den situation vil det måske ikke være nødvendigt at føje flere lande til Unionen, men hvis vi i udenrigsministeren får en højtstående repræsentant, vil vi muligvis kunne styrke EU's rolle. Det er noget, som vi alle har arbejdet hen imod, og vi støtter derfor helhjertet, at de regionale programmer fortsætter, men derudover, og som Kommissionen ved, tillægger Parlamentet disse programmer stor betydning, da de sandsynligvis har været med til at skabe bedre resultater.

Jeg vil gerne takke alle for denne forhandling.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Et tæt partnerskab mellem EU og landene i Middelhavsregionen bør først og fremmest bygge på respekt for menneskerettighederne og retsstaten. Forslaget med titlen "Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen", som blev vedtaget i Paris den 13. juli 2008, er med til at skabe fred og velstand og kan være et vigtigt skridt i retning af økonomisk og territorial integration og et miljø- og klimasamarbejde.

Det er en skam, at der siden iværksættelsen af Barcelonaprocesen ikke er sket større fremskridt i visse af partnerlandene vedrørende tilslutning til og respekt for nogle af de fælles værdier og principper, der blev fremhævet i Barcelonaerklæringen fra 1995, som de har undertegnet (særligt med hensyn til demokrati, menneskerettigheder og retsstaten).

I landene i Middelhavsregionen er den udbredte fattigdom og sociale udstødelse, der især rammer kvinder og børn, meget foruroligende. Det er afgørende, at medlemsstaterne og partnerne i Barcelonaprocesen fremhæver inddragelse af ligestillingsaspektet i alle politikker og støtter specifikke foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder. Alle lande, der deltager i Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen, bør hurtigst muligt ratificere konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) og alle de andre menneskerettighedsinstrumenter under FN og Den Internationale Arbejdsorganisation.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over den indsats, der er gjort for at fremme udviklingen af EU's forbindelser i Euro-Middelhavsregionen, men jeg vil også gerne understrege, at EU ikke bør forsømme de to andre farvande – Østersøen og Sortehavet. Østersøstrategien bliver en af prioriteterne under det svenske formandskab. Også Sortehavssynergien har stor strategisk betydning. EU skal være omhyggelig og finde en fælles tilgang til udvikling i alle disse regioner på en afbalanceret måde. EU er et integreret fællesskab, og den langsigtede strategiske udvikling af alle EU's regioner er lige vigtig.

Der er tydeligvis et behov for et tæt partnerskab med landene uden for EU i Middelhavsregionen, der bygger på respekt for menneskerettigheder og retsstaten. Desværre har flere lande stadig alvorlige problemer på det område. Jeg opfordrer kraftigt EU-medlemsstaterne til at behandle disse spørgsmål med største alvor.

Inddragelsen af Den Arabiske Liga er en vigtig mulighed for at få samlet alle landene og sammen finde løsninger på konflikterne i regionen. Jeg opfordrer EU-medlemsstaterne til at indtage et upartisk standpunkt og påtage sig rollen som forhandler i stedet for at vælge side i de forskellige konfliktsituationer. Kun ved at være upartisk kan vi bidrage til opnåelsen af langsigtet fred i Mellemøsten.

21. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! I Rumænien går historien om Szeklerlandets selvstyre flere hundrede år tilbage. De dokumenter, der ligger til grund for den moderne rumænske stat, sikrede Szeklerlandet et regionalt selvstyre, som blev respekteret selv i kommunisttiden.

I betragtning af de forskellige former for selvstyre, der er tildelt i EU-medlemsstaterne, krævede en folkemængde bestående af flere tusinde mennesker den 8. februar 2009 i Sepsiszentgyörgy (Sfântu Gheorghe), at præsidenten trak sine krænkende udtalelser om ungarnene i Transsylvanien tilbage, garanterede etniske befolkningsgrupper forholdsmæssig repræsentation i statslige institutioner, standsede de målrettede tilflytninger til området, standsede den bevidste lammelse af Szeklerlandets økonomi, fremskyndede restitutionen af kirkelig og offentlig ejendom, standsede den militære ekspansion, oprettede statsfinansierede uafhængige ungarske universiteter, anerkendte ungarsk som et officielt sprog i regionen og anerkendte kollektive rettigheder og Szeklerlandets regionale selvstyre.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Hr. formand! Vi skal takke det tjekkiske parlaments underhus for at have ratificeret Lissabontraktaten. Det er endnu en sejr for den europæiske idé og yderligere et bevis på, at stadig flere mennesker tror på de europæiske værdier. Af den grund opfordrer jeg til, at vi tager afstand fra dem, som vil drage disse værdier i tvivl og ødelægge vores tro på dem.

Hvordan kan vi på den ene side nedfælde vores grundlæggende rettigheder i guld i chartret, mens vi på den anden side samtidig tolererer, at de gøres til genstand for foragt og forhånelse? Vi taler om religiøs og etnisk tolerance og om ældres ret til et værdigt og aktivt liv, mens lederen af et bulgarsk politisk parti og fuldgældigt medlem af Det Europæiske Folkeparti gør forskel på forskellige etniske grupper og aldersgrupper og fremsætter tanken om forskellige klasser af mennesker. Hvad skal vi gøre med sådanne ledere? Mit spørgsmål er henvendt til højre side af salen, fordi formanden for Det Europæiske Folkeparti, hr. Martens, har anbefalet den selvsamme person som den næste premierminister for mit land. Lad os afvise dobbelte standarder og respektere vores egne tiltag og løfter og huske på, at det, som bragte os sammen for over 50 år siden, var menneskerettigheder.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Hr. formand! Den europæiske økonomiske genopretningsplan er nu blevet gennemført. Krisen er et generelt problem, men protektionisme og fremme af nationale industrier og national beskæftigelse sniger sig ind. Grundlæggende frihedsrettigheder som arbejdskraftens frie bevægelighed og frihandel bliver sat på en prøve. Konsekvenserne af krisen er forskellige i de enkelte lande. I de relativt nye vækstlande i EU, som bl.a. omfatter Bulgarien, er bankvæsenet forholdsvis stabilt, arbejdsløsheden er ikke særlig høj, arbejdsstyrken er veluddannet, og valutaen er stabil. I lyset af krisens karakter opfordrer jeg til, at genopretningsplanen ajourføres, så den i højere grad modsvarer realøkonomien. I krisetider kanaliseres kapitalen hen imod lavrisikoområder, og her er der en mulighed for at investere i nye miljøvenlige teknologier i stedet for ubæredygtige industrier. Risikoen for, at de sidste økonomier rammes af lavkonjunktur, bør afværges ved at hjælpe disse lande først, og med hjælp fra genopretningsplanen og knowhow kan de blive centre for stabilitet, hvorfra EU's økonomiske og finansielle system hurtigere kan komme på fode igen.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Hr. formand! I en tid, hvor krisen breder sig, vil jeg gerne lykønske Kommissionen med dens ødelæggelse af den polske skibsværftsindustri. Den europæiske elites egoistiske tilgang, dens glæde over de mere end 100 000 tabte arbejdspladser på skibsværfterne og i de virksomheder, som samarbejder med dem, vil uden tvivl resultere i, at en stor del af disse arbejdstagere vil dukke op på arbejdsmarkedet i Vesteuropa i en nær fremtid. Denne beslutning har kun forværret den europæiske krise.

Jeg er nysgerrig efter at finde ud af, hvordan den europæiske elite vil reagere. Vil den udvise solidaritet med de medlemsstater, hvor krisen er blevet meget omfattende, eller vil den blot hytte egne interesser? Det er netop i en krisetid, at det europæiske samfund vil finde ud af, om de erklæringer og principper, der ligger til grund for EU, er ægte, eller om det blot er et spil, som visse lande spiller mod nogle andre inden for en institution, der blev grundlagt på ædle principper. I den forbindelse er jeg overrasket over Kommissionens manglende indgriben over for de foranstaltninger, der i øjeblikket træffes i mange EU-medlemsstater i strid med gængse principper, mens Polen straffes for at træffe lignende foranstaltninger.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg modtog nogle mærkværdige nyheder fra Nordirland i sidste uge. Det drejede sig om, at Sammy Wilson, miljøministeren i den regionale regering, havde nedlagt forbud mod en britisk oplysningskampagne om energieffektivitet, som den britiske regering stod bag. Jeg kan ikke tro, at de gode hensigter bag vores fælles klima- og energimål – 20 % mindre CO₂, 20 % vedvarende energi og 20 % større energieffektivitet – ikke kan accepteres af en regional regering i en medlemsstat.

Jeg beder derfor Kommissionen om at undersøge årsagerne bag dette mærkværdige og meget bizarre forbud i Nordirland. Jeg mener, at selv en klimaskeptiker som Sammy Wilson burde tage hensyn til borgerne og støtte energieffektivitet og indsatsen for at sikre lavere elregninger.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I dag vil jeg gerne fremhæve en forargelig situation, der vedrører Corticeira Amorim i Portugal. Denne virksomheds overskud udgjorde i de seneste to år tilsammen over 30 mio. euro og over 6 mio. euro i 2008. Denne måned meddelte Corticeira Amorim imidlertid, at knap 200 ansatte vil blive afskediget. Konsekvenserne af krisen fik skylden. Virksomheden glemmer imidlertid, at det var disse ansatte, som var med til at opbygge koncernen, som er flere millioner euro værd og har modtaget offentlig støtte, bl.a. fællesskabsmidler, for at kunne skabe de millionstore overskud, den fortsat genererer. Jeg vil derfor gerne protestere her i Parlamentet og udtrykke min vrede over denne meddelelse, som er en skandale, og jeg håber, at alle vil stå sammen og fordømme virksomheder, der udnytter krisen til at afskedige ansatte, til trods for at de fortsat kan fremvise store overskud.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Formanden. – Inden jeg giver ordet til den næste taler, vil jeg viderebringe den glædelige nyhed, at Dr. Ayman Nour, det egyptiske parlamentsmedlem, som for nogle år siden blev fængslet på et ifølge Rådet useriøst grundlag, er blevet løsladt i dag. Han har været genstand for mange beslutninger i Parlamentet, så det er mig en stor glæde at meddele, at han nu er blevet løsladt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Polen sender medlemmer tilbage til Europa-Parlamentet, for deres evne til at handle i deres eget land er begrænset. Polsk lovgivning tildeler ikke medlemmer af Europa-Parlamentet retlige instrumenter, der kan sikre den effektive opfyldelse af deres mandat. Det gælder vigtige spørgsmål som at øve effektiv indflydelse på de administrative myndigheder i central- og lokalforvaltningen.

Senatorer og medlemmer af det nationale parlament har en række rettigheder, bl.a. ret til oplysninger fra offentlige instanser, ret til at anmode om oplysninger fra de administrative myndigheder i central- og lokalforvaltningen og en lovfæstet ret til et svar inden for 40 dage. I Polen er der stort set ingen, der sætter pris på et Europa-parlamentsmedlem, med undtagelse af pressen, når den er på udkig efter en billig sensation. På min hjemmeside har jeg informeret vælgerne om manglen på lovfæstede handlemuligheder til medlemmer af Europa-Parlamentet. Det juridiske sjusk fra flere på hinanden følgende polske lovgivere er i dette tilfælde velkendt. Jeg mener, at Europa-Parlamentet bør kræve bedre muligheder for dets medlemmer til at handle i deres egne lande.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! EU-midler må ikke fordeles tilfældigt efter "først til mølle-princippet". Alligevel er det, hvad vi har oplevet i Nordirland i denne uge. Den minister, som indførte en nonchalant fordeling af EU-midler til udvikling af landdistrikter på dette grundlag, hvilket førte til et nedværdigende og bizart cirkus af landmænd, der i to dage stod i kø for at få nogle af deres egne modulerede midler tilbage, er ikke sit embede værd. I ét hug både ydmygede hun hårdtarbejdende landmænd og udviste grov uvidenhed om grundlæggende regler for tildeling af EU-midler.

Årsagen til denne pinlige situation er ministerens tankeløse afvisning af at tildele tilstrækkelige midler til udvikling af landdistrikter. De sølle 50 mio. engelske pund, som hun bevilgede til akse 1 – hvoraf kun 15 mio. gik til moderniseringsfonden – er årsagen til tirsdagens cirkus.

I en anden sag vil jeg gerne til forsvar for hr. Wilson, Nordirlands miljøminister, sige, at det glæder mig, at han ikke falder ind i den stereotype rolle, som tankeløse klimahysterikere i Parlamentet forventer.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ifølge en ny meningsmåling i Irish Times i mandags er der i Irland en stigende opbakning til Lissabontraktaten. 51 % af vælgerne siger nu, at de ville stemme "ja", særligt i lyset af den aktuelle økonomiske ustabilitet i Irland. Det er en stigning på otte procentpoint siden Irish Times' seneste meningsmåling i november sidste år. Nejsiden er desuden gået tilbage med seks procentpoint til 33 %.

Med hensyn til vores i øjeblikket anstrengte forhold til EU og i lyset af den siddende regerings manglende lederskab må der gøres et forsøg på at afhjælpe de grundlæggende årsager til de irske vælgers periodiske utilfredshed med EU. Der skal være et meningsfuldt engagement i den irske befolkning for at kunne genopbygge en forståelse for og opbakning til den europæiske proces. Der kan rettes op på den manglende kommunikation ved at give mulighed for større udbredelse af positive oplysninger om fordelene ved at være med i EU.

Jeg mener, at det er vigtigt, at EU's positive rolle fremhæves via vores uddannelsessystemer. Det bør ikke kun gælde Irland, men alle medlemsstater. Jeg vil opfordre til, at der hurtigst muligt gøres noget ved dette kommunikationsunderskud.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på problemet med den fornyede splittelse inden for den bulgarske ortodokse kirke. Splittelsen opstod på et tidspunkt, hvor landet var yderst politiseret, på et tidspunkt, hvor den bulgarske ortodokse kirke, ligesom mange andre institutioner, skulle forsøge at opretholde sin stilling i det nye demokratiske Bulgarien. Desværre førte dette til den såkaldte "anden synode" i den bulgarske ortodokse kirke, trods den bulgarske lov om religiøse grupper. Denne lovgivning er meget liberal og giver mulighed for registrering af enhver religion i Bulgarien, så længe den ikke tjener ikkehumane formål. Den såkaldte anden synode ønsker imidlertid at blive registreret som "den bulgarske ortodokse kirkes anden synode". I henhold til loven er den bulgarske ortodokse kirke den traditionelle trosretning i Bulgarien og undtaget fra registrering. Valget af patriarken og medlemmerne af den hellige synode er ikke genstand for en retshandling. Jeg opfordrer alle, der værdsætter friheden til at vælge tro i henhold til ens personlige, åndelige behov, til ikke at falde for de manipulerende definitioner af den såkaldte anden synode. Denne synode kan ikke blive registreret og har intet retsgrundlag.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Hr. formand! Sidste uges valg i Israel viste, at flertallet af borgerne støtter de partier, som betragter en styrkelse af militæret som den bedste måde at beskytte landet på. Selv om det midtsøgende parti Kadima fik det største antal stemmer, afspejler den omstændighed, at højrefløjspartierne nu har 65 pladser i Knesset sammenlignet med 50 ved det seneste valg, en holdningsændring hos de israelske borgere med hensyn til den israelsk-palæstinensiske konflikt. Disse partier er tilhænger af en hård linje og sætter ikke deres lid til de tilsyneladende endeløse og ineffektive fredsforhandlinger.

Mellemøsten skal være en af topprioriteterne i EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og hele regionens stabilitet afhænger i høj grad af forholdet mellem Israel og Palæstina. Det er derfor helt afgørende, at EU fortsætter fredsforhandlingerne og hjælper israelere og palæstinensere med at genfinde troen på, at en fredelig sameksistens er mulig.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Hr. formand! I morgen besøger den tjekkiske præsident, Vaclav Klaus, Europa-Parlamentet. I lyset af den skandale, der har udviklet sig i Prag, håber vi, at præsidenten for det land, der varetager EU-formandskabet, vil blive korrekt modtaget og vist behørig respekt. Man har forsøgt at fjerne fokus fra Præsident Klaus' begrundede udtalelser om Lissabontraktaten ved at skabe en masse tumult for at skjule, at den primære kilde til modstand mod traktaten kan vise sig at være Tyskland. Afgørelsen fra forfatningsdomstolen i Karlsruhe vil blive afgørende. Ifølge meldinger i medierne er halvdelen af dommerne meget betænkelige og mener, at traktaten kan være i strid med nationale forfatning. Det viser, at ingen bør drage forhastede konklusioner, når det drejer sig om en så vigtig afgørelse, og det ved ikke kun den tjekkiske præsident, som aflægger os besøg.

László Tóké (Verts/ALE). – (RO) Hr. formand! Efter efterårets valg i Rumænien og dannelsen af den nye regering har vi oplevet, at der igen for alvor er opstået en antiungarsk stemning i det politiske liv i Rumænien, ligesom det er tilfældet i Slovakiet.

Den demonstration, der fandt sted den 9. februar i Sfântu Gheorghe, og som var arrangeret af ungarske kirker, var netop en protest imod denne nye stemning. I den underskriftsindsamling, der blev startet ved demonstrationen, protesterede tusinder af lokale indbyggere i Szeklerlandet imod ændringen af den etniske befolkningssammensætning i området, som skyldes at regionen bevidst befolkes med grupper af rumænere fra andre områder.

Præsident Traian Băsescu har absurd nok beskyldt ungarerne i regionen for etnisk udrensning. Samtidig med dette opfordrede demokraterne i forbindelse med kommunalvalget i Cluj via løsesedler til had mod de ungarske kandidater under henvisning til de samme injurier. Efter årtiers forskelsbehandling og fornægtelse af rettigheder, hvem anklager så hvem?

Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksom på, at der lige nu er en proces i gang i Rumænien, hvor der anvendes subtile metoder til at sikre en etnisk homogenisering og gøre Transsylvanien rumænsk ved kunstigt at ændre den etniske befolkningssammensætning.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Den 12. februar 2009 blev det nederlandske parlamentsmedlem Geert Wilders nægtet indrejse i Det Forenede Kongerige efter ordre fra indenrigsministeren. Aldrig før er en demokratisk valgt politiker, der repræsenterer et demokratisk parti i et demokratisk europæisk land, blevet nægtet indrejse.

Det virker besynderligt, at den britiske regering kan finde et retsgrundlag for hr. Wilders' indrejseforbud, men samtidig ikke formår at forhindre diverse terrorister, politiske og religiøse ekstremister, bandemedlemmer, kriminelle, voldtægtsforbrydere og pædofile fra EU og den øvrige verden i at rejse ind i landet.

Måske havde hr. Wilders' indrejseforbud noget at gøre med det trusselsbillede, som et medlem af det britiske overhus, Lord Ahmed, tegnede, ifølge hvilket der ville dukke 10 000 islamiske demonstranter op uden for det britiske overhus, hvis hr. Wilders viste sig. Det var en eftergivende handling over for en middelalderlig tankegang, og der er tilsyneladende ikke fuldkommen tankefrihed på tværs af EU's indre grænser.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Med hensyn til spørgsmålet om Lissabontraktaten talte min kollega om den stigende opbakning til traktaten blandt de irske vælgere. Jeg vil imidlertid gerne advare om, at en enlig svale gør ingen sommer. Jeg mener, at vi bør se sagen i forhold til en nylig Eurobarometerundersøgelse, som viser, at opbakningen til Irlands medlemskab af EU er faldet med ti procentpoint fra 77 % i foråret 2006 til 67 % i efteråret 2008. Ja, der er bestemt et arbejde at gøre med hensyn til at overbevise de irske vælgere om fordelene ved EU.

Derfor ville jeg være betænkelig ved at fastsætte en tidligere dato for en ny folkeafstemning i Irland. Jeg mener, at vi skal være forsigtige. Vi har behov for tid til at få afklaret de spørgsmål, som bekymrer de irske vælgere, og vi har behov for tid til at drøfte disse spørgsmål i dybden og i offentligheden – og når tiden er inde, skal vælgerne have lov til at give deres mening til kende.

Vasîlica Viorica Dăncilă (PSE). – (RO) Hr. formand! Den aktuelle økonomiske og finansielle krise er en vigtig prøve for Europa, der nu mere end nogensinde må bevise, at det kan stå sammen om at indføre foranstaltninger, der så hurtigt som muligt kan hjælpe økonomien på fode igen.

Det lægger et stort pres på medlemsstaternes budgetter at tage disse udfordringer op, og derfor skal de bedste redskaber og forholdsregler findes, så det undgås, at de kommer til at overstige de grænser, som Kommissionen har fastlagt for budgetunderskud, og så det undgås, at nogle medlemsstater indfører protektionistiske foranstaltninger eller foranstaltninger, der tilgodeser private producenter.

Sådanne beslutninger skal gå hurtigt gennem beslutningsprocedurerne, for at krisen ikke trækker i langdrag, og især for at tilliden til de finansielle markeder genoprettes, og også for at det undgås fra et politisk perspektiv, at krisen forlænges, idet vi også må tænke på, at der snart er valg til Europa-Parlamentet.

En mulig løsning til finansiering af de offentlige udgifter kunne være at udstede eurobonds. Vi skal dog også tage højde for, at der afhængigt af de valgte forholdsregler er en risiko for, at vi sætter os i gæld til halsen, og vi kan vanskeligt undgå at havne i en situation, hvor vi overlader det til fremtidige generationer at bære byrden af at betale af på denne gæld.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Hr. formand! For halvandet år siden vedtog vi direktivet om audiovisuelle medietjenester. Centralt i denne tekst stod oprindelseslandsprincippet, som vi indførte som væsentligt for at sikre den frie bevægelighed for audiovisuelle informationer i EU.

Direktivet kan imidlertid ikke finde anvendelse i mit land, Spanien, fordi det er inden for en medlemsstat. Regionen Valencia følger nøjagtigt det modsatte princip og gennemtvinger af politiske grunde nedlukningen af de relæer, som hidtil satte dens indbyggere i stand til at modtage signaler fra det offentlige fjernsyn i Catalonien.

Med andre ord er der fuldstændig fri cirkulation af audiovisuelle informationer mellem EU's medlemsstater, men samtidig må det påpeges, at der i Spanien er myndigheder, der frygter netop denne kulturelle frihed, der er så væsentlig. Den er så væsentlig, at den er blevet indført i hele Europa, og alligevel forhindres nogle mennesker i Spanien i at modtage de fjernsynsprogrammer, som andre udsender. Dette er det paradoks, jeg gerne ville fortælle Dem om.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) (*i begyndelsen for slukket mikrofon*) ... tragiske perioder i menneskeheden historie. I løbet af denne periode mistede millioner af mennesker livet. Mange af disse ofre omkom i en af over 12 000 tyske udryddelseslejre og koncentrationslejre, der blev drevet på Det Tredje Riges territorium og i de besatte lande. I dag forsøger man at forvride sandheden om disse tragiske år, og der bliver spredt oplysninger om, at disse lejre var polske eller lettiske og ikke tyske lejre. En af de drivende kræfter i dette er den tyske presse. For nylig skrev Die Welt, at Majdanek var en polsk koncentrationslejr.

I denne forbindelse har jeg udarbejdet et forslag til beslutning med det sigte at standardisere betegnelsen af koncentrationslejre, idet ordene 'tysk' eller 'nazistisk' koncentrationslejr skal tilføjes til deres navne. Mit

initiativ bliver støttet af UEN-Gruppen, men desværre har jeg fået at vide, at det er blevet blokeret af Formandskonferencen.

EU kan kun bestå og udvikle sig, hvis den lader sig lede af den historiske sandhed og respekten for menneskerettighederne. Derfor retter jeg en opfordring til de andre medlemmer om at støtte UEN-initiativet, så ingen nogensinde igen vil forvride historien eller gøre ofre til bøddler og bøddler til ofre.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Da nogle af mine ungarske kolleger for nylig har klaget over, at deres rettigheder ikke bliver respekteret i Rumænien, vil jeg gerne redegøre for nogle kendsgerninger.

Den forestående valgkamp bør ikke give anledning til, at der bliver fremsat angreb og fornærmelser mod en legitim stat, der i kraft af sin lovgivning har vist sig at være en model for relationer mellem etniske grupper. Respekten for mindretalsrettigheder er garanteret i den rumænske forfatning.

Borgere af ungarsk oprindelse er repræsenteret proportionelt i de lokale forvaltningsorganer. For eksempel stiller det ungarske mindretals partier 195 borgmestre og fire distriktsrådsformænd, 2 684 lokalrådsmedlemmer og 108 distriktsrådsmedlemmer. Da de har flertallet i ovennævnte lokal- og distriktsråd, forvalter de lokale budgetter i henhold til deres egen vurdering. Dette er, hvad lokalt selvstyre vil sige.

På parlamentsniveau har det ungarske mindretal tre parlamentsmedlemmer i Europa-Parlamentet, 22 parlamentsmedlemmer og ni senatorer i det nationale parlament og har været med til at regere Rumænien i de seneste 12 år. De fremsatte klager er rendyrket politisk valgpropaganda.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Hr. formand! Resultatet af folkeafstemningen i Venezuela var en sejr for ja-siden, hvilket den demokratiske opposition har været så storsindet at anerkende.

Det er også sandt, at der ikke har været lige muligheder under kampagnen, og at det ledende parti fik overvældende støtte fra hele statsapparatet, mens oppositionen konstant var genstand for chikane og pres.

Selv under disse vilkår har landet praktisk taget været delt midt over, og det bliver meget vanskeligt at skabe en fremtid blot med en af disse grupper. EU må fremme dialog, inddragelse og konsensus mellem Venezuelas politiske og sociale ledere for landets skyld.

Det er ikke med indgroede holdninger, fordømmelse og krænkende udtalelser, at Venezuela kan hjælpes på vej hen imod en demokratisk, pluralistisk og fri udvikling.

Derfor kritiserer vi Venezuelas regerings beslutning om at udvise et spansk medlem og især den måde, hvorpå dette skete. Dog opfordrer vi Europa-Parlamentet til at forhindre, at vore repræsentanter under besøg i tredjelande fremsætter udtalelser, der strider mod gældende lokal lovgivning, særligt når de krænker et statsoverhoved, hvor meget denne end fortjener kritik. En sådan adfærd kompromitterer Europa-Parlamentets rejser til andre lande i fremtiden.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om gennemsigtig og nøjagtig mærkning af fødevarer, og jeg henviser særligt til fjerkrækød og svinekød.

Lige nu kan kød transporteres fra tredjelande til EU, hvis det er blevet forandret grundlæggende – og hermed mener jeg, at det er omsluttet af rasp eller dej – og derefter bliver mærket og solgt som et EU-produkt. Dette er fuldstændig meningsløst, og mærkningen er udformet, så kunderne føres bag lyset. Vi har brug for en mærkning med oprindelsesland, så forbrugerne er i stand til at træffe informerede valg.

Vi kender også til, at svinekød og fjerkrækød har været frosset, og derefter er blevet optøet, mærket og solgt som fersk kød. Dette er ikke alene et eksempel på unøjagtig mærkning, det er også potentielt skadeligt for menneskers sundhed.

Jeg bemærker, at Hilary Benn, Det Forenede Kongeriges miljøminister, og skyggeministeren har udtrykt ønske om en klarere mærkning. Jeg er sikker på, at mange rundt omkring i EU vil støtte dette, da der ikke kan være nogen, der ønsker at snyde forbrugerne. Jeg vil bede Kommissionen om at behandle denne sag som en hastesag.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Hr. formand! På et møde i dag har Gruppen Union for Nationernes Europa enstemmigt vedtaget et udkast til beslutning, hvori det foreslås, at den 25. maj bliver udråbt til dag for heltene i kampen mod totalitarisme. Teksten vil om kort tid blive sendt til repræsentanter for EU's højeste myndigheder, herunder Hans-Gert Pöttering. Valget af den 25. maj er ikke tilfældigt — det var den dato i 1948, at de sovjetiske myndigheder myrdede kavalierikaptajn Witold Pilecki, den polske soldat, som frivilligt

lod sig indespærre i udryddelseslejren Auschwitz for at opbygge modstandsbevægelsen der. Han undslap senere og kæmpede frem til krigens slutning mod nazisterne, og da sovjetstyrkerne derefter invaderede Polen, begyndte han en undergrundskamp mod den nye besættelsesmagt. Pilecki var kun én blandt mange europæere, der omkom i kampen mod brutale totalitære systemer. Mange forbliver ukendte, men de fortjener alle at blive husket for deres tapperhed og deres engagement. Derfor anmoder jeg formanden om at støtte vores gruppes initiativ.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! EU's nyeste historie giver flere positive eksempler på beskyttelse af mindretallets rettigheder. Dette gælder også for det ungarske mindretal i Rumænien. Dette mindretal har en lang række rettigheder, herunder ret til administrative poster, og disse rettigheder er altid blevet støttet af Rumæniens præsident, Traian Băsescu.

Men inden for andre områder mangler vi stadig at gøre meget, og jeg vil nu gerne tale om problemet med romasamfundet. Dette er den prøve, der beviser, om EU er i stand til at integrere grupper, der har en høj risiko for udelukkelse.

Eksemplet med den rumænske håndboldspiller Marian Cozma, der blev myrdet brutalt af to medlemmer af det ungarske romasamfund, viser endnu en gang, at kriminalitet ikke lader sig bremse af grænser, og at det fører til det modsatte resultat af det tilsigtede, hvis dette samfunds problemer ignoreres.

Situationen for dette mindretal, der i sagens natur er transnationalt, og som er i stor fare for at blive udelukket, kan kun blive forbedret ved, at der vedtages en fælles politik på europæisk niveau. Med dette for øje har jeg sammen med min kollega Rareș Niculescu fremsat et forslag til beslutning om at oprette et europæisk agentur til beskyttelse af romaerne. EU har en strategi for romamindretallet, men har ikke noget agentur til at gennemføre den sammenhængende og effektivt.

Hvis EU skal forblive en relevant aktør på den internationale scene og samtidig bevare sin indre sammenhængskraft, skal det vise sig i stand til at opbygge et fælleseuropæisk tolerant miljø.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg er netop vendt tilbage fra Venezuela, hvortil jeg var blevet indbudt af dens valgmyndighed som medlem af en international valgstøttegruppe til folkeafstemningen den 15. februar.

De europæiske medlemmer af gruppen har fremlagt en rapport til det nationale valgråd med en positiv samlet vurdering af processen med hensyn til dens organisation, gennemsigtighed, deltagelse, stemmeafgivningens frihed og hemmelighed og sikkerhed i alle faser.

Hvad angår de udtalelser, som hr. Herrero fremsatte i Venezuelas fjernsyn, kan jeg meddele Dem, at formålet var at bringe valgprocessen i miskredit. De var en alvorlig anklage mod landets demokratiske institutioner og grænsede til indblanding i et suverænt lands interne politiske forhold.

Parlamentet bør ikke opmuntre til nogen form for konfrontation med de demokratiske institutioner i Venezuela. Men det er dog op til hr. Herrero selv at give Europa-Parlamentet en forklaring på en handling, der berører os alle.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg afviser de beskyldninger, som mine kolleger Csaba Sógor og László Tóké fremsætter mod Rumænien.

Rumænien er medlem af EU, NATO, Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og respekterer i overensstemmelse med europæiske standarder menneskerettigheder og rettigheder for personer, der tilhører nationale mindretal. Rumænien overholder alle relevante internationale traktater inden for dette område i ånd og bogstav.

Det ungarske sprog anvendes i henhold til loven i forvaltningen i alle byer og regioner, hvor medlemmerne af det ungarske mindretal udgør mere end 20 % af befolkningen. Dette er situationen i praksis og i princippet. Rumænien stiller vidtgående uddannelsesmuligheder til rådighed for ungarere på deres modersmål i vuggestuer, grundskoler, mellemskoler, erhvervsskoler og universitetsuddannelser helt op til kandidat- og ph.d.-niveau. I de områder, hvor etniske ungarere lever side om side med rumænere, er det en regel, der overholdes nøje, at skoler driver afdelinger, hvor undervisningssproget er ungarsk for alle børn af ungarsk oprindelse. Og bare for det tilfældes skyld, at de skulle have glemt det, har Babeș-Bolyai-universitetet i Cluj-Napoca tre afdelinger, der tilbyder undervisning på henholdsvis rumænsk, ungarsk og tysk, og derudover sker der en blomstrende udvikling af de jødiske studier på institutionen, og der er tillige særlige pladser for romaer.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne ønske Europa-Parlamentets presstjeneste, der står bag Europa-Parlamentets officielle websted, tillykke, fordi den respekterer flersprogligheden og anfører stednavne på hver websteds nationale sprog. Dette sætter EU's borgere i stand til at få informationer om de øvrige 26 lande på deres modersmål. På den tjekkiske side om Tyskland kaldes Köln for Kolin, mens den på den franske side optræder som Cologne. De slovakiske sider om Ungarn anfører bynavne på slovakisk, som de bør. Det bør være lige så naturligt for ungarene, der bor i Slovakiet, at betegne den landsby eller by, hvor de blev født, på deres modersmål ungarsk.

Derfor glæder det mig, at det slovakiske parlament har vedtaget en lov om offentlig uddannelse, hvorefter geografiske navne skal anføres på mindretallets sprog i skolebøger på mindretallets sprog. Hvis loven bliver gennemført, vil den tidligere tilstand således blive genindført, og ungarene vil igen kunne anvende ungarske stednavne.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rette Deres opmærksomhed mod det, der skete i min valgkreds i går morges, da landmænd blev tvunget til at stille sig i kø uden for regeringskontorer for at ansøge om midler fra en EU-ordning om tilskud til modernisering af landbrugsbedrifter.

Vores landbrugsminister besluttede at tildele disse midler efter "først til mølle"-princippet. Dette kan kun betegnes som en uhensigtsmæssig måde at håndtere uddelingen af EU's midler til udvikling af landområder. Derfor glædede det mig at høre, at en embedsmand fra Kommissionen i går satte spørgsmålstegn ved gyldigheden af denne tildelingsprocedure.

Vi er klar over, at det ikke er alle landmænd, der kan drage fordel af netop denne støttepakke. Men jeg mener alligevel, at denne situation klart viser, hvilket møje og besvær landbruget er udsat for, og det er ganske givet tilfældet i min region, hvis det er sådan, at landmænd er nødt til at stå i kø i dagevis udendørs i vintermånederne for at sikre sig beskedne beløb i EU-støtte.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Gennemførelsen af energi- og klimapakken medfører betydelige investeringer i foranstaltninger, der sigter mod at nedsætte emissionerne af drivhusgasserne.

Bygninger bærer ansvaret for 40 % af forbruget af primær energi. Hvis bygningers energieffektivitet øges, hjælper det til at nedsætte forbruget af primær energi og niveauet af emissioner af CO₂.

Til næste år vil Kommissionen sammen med medlemsstaterne midt i perioden 2007-2013 evaluere de operationelle programmer, og i hvor høj grad strukturfondsmidlerne bliver absorberet. Jeg opfordrer medlemsstaterne til at gennemgå metoden for anvendelse af strukturfondsmidler, idet de prioriterer energieffektivitet i bygninger og ved urban mobilitet i perioden 2010-2013.

Jeg opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at øge det beløb, der tildeles hver medlemsstat, fra 3 % til 15 % for omkostninger forbundet med at øge bygningers energieffektivitet og bruge genanvendelig energi. Denne stigning vil give medlemsstaterne mulighed for at anvende strukturfondsmidlerne mere fleksibelt og derved øge deres absorptionshastighed, især under den aktuelle økonomiske krise.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Hr. formand! Det er med stor sorg og vrede, at jeg må fortælle, at en af vore landsmænd, en polsk ingeniør, for nylig døde i Pakistan, men han var blot endnu en borger fra et EU-land, der har mistet livet i den region. Det er blot endnu et dødsfald, der viser, at der findes en verden af antiværdier, en verden af mennesker, der ikke anerkender noget, som i andre kulturer anses for helligt – menneskelivet.

Jeg synes, at denne dramatiske kendsgerning og ikke mindst denne efterfølgende kendsgerning bør være endnu et vigtigt signal og en anledning for os til at stå sammen i kampen mod denne verden af antiværdier og også til at stå sammen i den politiske kamp og i sammenhæng og – dette bør siges direkte – i en fælles front mod terrorisme. Jeg mener, at de politikere i EU, der mener, at terror kan bekæmpes uden vold, tager fejl.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Den tiltagende økonomiske krise berører alle lande i EU. Stigende arbejdsløshed berettiger imidlertid ikke, at vi begynder at krænke det fælles markeds grundlæggende principper. Jeg vil gerne her i Parlamentet udtrykke min protest mod de udtalelser, som Frankrigs præsident Nicolas Sarkozy har fremsat, hvor han opfordrede det franske firma Peugeot til at flytte en fabrik i den tjekkiske by Kolín tilbage til Frankrig. Sådanne udtalelser fra politikere, der ønsker at beskytte og begrænse virksomheder i krisetider, kan på ingen måde retfærdiggøres. Forsøg på protektionisme og på at lukke et land om sig selv er uønskede og undergraver grundlaget for EU.

Richard Fisher, formanden for Federal Reserve Banks Dallas-afdeling, har udtalt: "Protektionisme er som en dosis kokain for en økonomi. Det kan friske dig op, men det gør dig afhængig og fører dig i den økonomiske død." Lad os ikke glemme det, lad os stå imod populistisk pres og lad os bevare roen, nu vi står over for krisen. Lad os fokusere på det tjekkiske formandskabs prioriteter og lad os fremme idéen om et åbent Europa uden barrierer.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! En stor koalitionsregering blev dannet i Rumænien efter valget i november sidste år med 73 % af pladserne i de to huse i Rumæniens parlament.

Et af denne koalitions første tiltag var at udarbejde en ordning til at fordele de ledende poster i Rumæniens statskontrollerede institutioner og offentlige forvaltning mellem hinanden.

Dette er en uacceptabel situation af to grunde. For det første medfører det igen partiskhed i statsforvaltningen, hvilket er i modstrid med loven om vedtægter for offentlig ansatte. For det andet har bestemmelsen tillige fået et anstrøg af at rette sig mod mindretal i de regioner, hvor den ungarske befolkning udgør et stort flertal. Således bliver etnisk ungarske offentligt ansatte erstattet med etnisk rumænske personer. Den 8. februar mødte flere end 3 000 mennesker op til et offentligt møde i Sfântu Gheorghe/Sepsiszentgyörgy i Rumænien. De protesterede over de rumænske partiers politiske spil og krævede, at de ungarske samfunds rettigheder skulle respekteres.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – Hr. formand! I forbindelse med betænkningen om patienters rettigheder i grænseoverskridende sundhedspleje vil jeg gerne understrege, at patienter har ret til at blive informeret om deres valgmuligheder inden for lægemidler og behandling. Europæiske patienter bør have adgang til kvalitative sundhedsoplysninger angående de nyeste tilgængelige lægemidler, behandlingsmuligheder i hjemlandet og udlandet, de juridiske og økonomiske konsekvenser af behandling i udlandet, refusion af udgifter til behandling og mange andre emneområder. I den nuværende situation har vi ikke denne form for kvalitative oplysninger. Det er muligt, at der findes nogle nationale initiativer, men der er intet, der kan fungere på europæisk niveau.

De problemer, vi står over for, er europæiske. Derfor støtter jeg tanken om at oprette et europæisk netværk for sundhedskundskab. Et sådant netværk skal bestå af patientorganisationer fra alle medlemsstaterne og skal arbejde tæt sammen med sundhedssektoren og de politiske aktører. I håb om at Kommissionen bliver opmærksom på behovet for at informere de 150 mio. europæiske patienter bedre, har jeg taget initiativ til en skriftlig erklæring om sundhedskundskab. Vi har alle været patienter på et tidspunkt, og vi ved aldrig, hvornår vi bliver det igen.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! I dag og i morgen vil De her i bygningen møde nogle unge studerende fra Republikken Moldova. De er kommet til Europa-Parlamentet, fordi de ikke kan udtrykke sig åbent i deres eget land, eller fordi de kan forvente repressalier, hvis de gør det alligevel.

Alle Kommissionens rapporter, vore høringer i Udvalget for Menneskerettigheder og beretninger fra civilsamfundet i Moldova viser os, at ytringsfriheden ofte bliver krænkede, og at massemedierne ikke kan være uafhængige. Dusinvis af unge mennesker, der har anvendt fora på internettet til at udtrykke deres synspunkter, kom i 2008 i politiets søgelys og blev truet med optagelse i strafferegisteret.

Jeg beder Dem om at vise interesse for dem, inviter dem ind på Deres kontorer, lyt til dem og skriv under på den skriftlige erklæring nr. 13/2009, som er blevet udarbejdet for deres skyld, for at give dem friheden til at udtrykke sig, denne generation fra den østlige grænse af vores forenede Europa.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I henhold til direktiv 2000/84/EF begynder sommertiden den sidste søndag i marts og slutter den sidste søndag i oktober. Jeg vil gerne foreslå, at dette tidsrum bliver forlænget for at øge mange af de økonomiske, sikkerhedsmæssige og miljømæssige fordele, som er forbundet med sommertiden.

I 2005 gennemførte USA den ordning at udvide sommertiden med fire uger – tre uger mere i foråret og en uge mere i efteråret. Der er allerede klare vidnesbyrd om, at dette har medvirket til at nedsætte både energiforbruget og emissionerne af kuldioxid. Ifølge en rapport fra USA's energiministerium medførte forlængelsen af sommertiden med fire uger en strømbesparelse svarende til 100 000 husstandes årlige forbrug. Ligeledes antyder en ny undersøgelse fra universitetet i Cambridge også, at en forlængelse af sommertiden vil medføre et fald både i energiforbrug og CO₂-emissioner, fordi mange af de dyrere og kulstofudledende supplerende kraftværker er i drift i spidsbelastningsperioden fra kl. 16.00 til kl. 21.00 hver dag.

Som ordfører for revisionen af emissionshandelssystemet, EU ETS, der udgjorde hjørnestenen i EU's klima- og energipakke, som blev vedtaget i december her i Europa-Parlamentet, opfordrer jeg Dem til at betragte dette forslag som et bidrag til at overholde målsætningen om 2 °C. Så derfor beder jeg om en revision af sommertidsdirektivet.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte to forslag. Der er blevet henvist til Lissabontraktaten gentagne gange i dag. Det mindste man kan forvente af Parlamentet bør være, at det i det mindste formår at skelne mellem en modstander af Lissabontraktaten og en modstander af EU. Man kunne også godt tænke sig, hvis irerne i det hele taget får lov til at stemme igen, at de får en rimelig chance, og at der ikke manipuleres, så de regler, der har været gyldige indtil nu, i følge hvilke et ja og nej har lige muligheder for at optræde i offentligheden, ikke bliver undergravet, og dette så bliver hyldet som en sejr for demokratiet – eller for hvad?

Mit andet punkt drejer sig selvfølgelig om, at selvrosen breder sig her op til valget. Jeg vil gerne opfordre til, at det bliver undersøgt, hvordan Parlamentet i årenes løb konkret har forholdt sig til problemerne med den globale finanskrise, og hvem der har stemt hvordan, for så vil vi opdage, at de fleste af dem, der nu optræder som brandslukkere, faktisk hjalp med til at tænde ilden.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Her i januar fremlagde Kommissionen en pakke med supplerende forslag til finansiering af energi- og bredbåndsnetværksprojekter, der indgår i den europæiske plan for økonomisk revitalisering. Det foreslås, at der bevilges 5 mia. EUR til disse projekter, idet 3,5 mia. EUR tages fra landbrugsbudgettet for 2008. Alligevel var der i sidste uge seks stater der blokerede for Kommissionens forslag. Tilsyneladende er det netop de lande, der præger det aktuelle finansielle overslag, og som havde forlangt en nedsættelse i betalingerne til EU's budget til 1 % af BNP. Vi er ved at vende tilbage til nationalisme og protektionisme, som er blevet afvist konsekvent i 50 år, lige siden Fællesskabets første grundlæggelse. Det er kun solidaritet mellem staterne, der kan hjælpe os til at møde den økonomiske og finansielle krises udfordringer og sikre EU's fremtid.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

22. Revision af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0037/2009) af Konrad Szymański for Udvalget for Udenrigsanliggender om revision af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument (2008/2236(INI)).

Konrad Szymański, ordfører. – (PL) Hr. formand! Jeg ville meget gerne også tale til en repræsentant for Rådet, men Rådet har besluttet ikke at sende nogen til denne forhandling. Det synes jeg er en skam og en dårlig vane. Og jeg synes, at formanden bør reagere på denne situation.

For at vende tilbage til spørgsmålet om naboskab må vi medgive, at vi bør være opmærksomme på, at de lande, der omgiver EU, ændrer sig meget dynamisk. Derfor er det nødvendigt, at vi ændrer naboskabspolitikken. Middelhavsunionen er vores svar på Sydens behov, og Sortehavssynergien er et svar på den udfordring, der tog til i forbindelse med den seneste udvidelse af EU. Østpartnerskabet er et rettidigt svar på forventningerne fra vores europæiske naboer mod øst.

For at nå de målsætninger, som vi i de senere år har opstillet for naboskabspolitikken, skal borgerne i nabolandene have indtryk af en sand politisk og økonomisk tilnærmelse til EU. Derfor tillægges oprettelsen af et udvidet frihandelsområde og en hurtig indsats for at nedsætte visumgebyrer med forslag om en visumliberalisering for en betydelig del af disse lande som det endelige mål så stor betydning. At vi får tilføjet energi blandt de vigtigste målsætninger for naboskabspolitikken bør være vores fælles mål og i vores gensidige interesse, og dette omfatter, at vores penge inddrages i moderniseringen af uafhængige netværk til energioverførsel, særligt mod øst og mod syd. Kun sådan kan vi opnå en politisk tilnærmelse til Ukraine, Georgien, Moldova, Armenien og i sidste ende med Aserbajdsjan og i fremtiden – hvis vi også bevarer en passende ligevægt – med de fem centralasiatiske republikker.

Når vi taler om naboskabets østlige aspekt, kommer vi uundgåeligt til problemet med Rusland og vores partnerskab med dette land. I dag, hvor vi står på tærsklen til forhandlinger om en ny aftale, kan vi dog kun sige én ting – Rusland er en udfordring for sikkerheden i vores fælles naboskabsområde. Det er meget vanskeligt at se Rusland som en partner i dette område. Her kommer vi til det grundlæggende politiske problem i forbindelse med EU's udvidelse mod øst. Naboskabsprocessen erstatter selvfølgelig ikke tiltrædelse,

men den kan ikke adskilles fra perspektivet om medlemskab for de europæiske landes vedkommende. Uden dette perspektiv vil vore bestræbelser blive hindret betydeligt.

Jeg vil benytte denne lejlighed til at rette en stor tak til alle de politiske gruppers udenrigscoordinatorer, skyggeordførerne og også sekretariatet i Udenrigsudvalget, uden hvis hjælp det ikke havde været muligt at udarbejde en betænkning, der i dag nyder bred opbakning, som det fremgår af det lille antal ændringsforslag, der er fremsat på plenarmødet. Dette vil lette afstemningen i morgen betydeligt.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For to et halvt år siden vedtog Parlamentet og Rådet Kommissionens forslag til en forenkling af de eksterne finansielle redskaber. Vi gav mange forskellige redskaber et eftersyn, herunder det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument (ENPI). Dette er et yderst vigtigt instrument, fordi det styrker vores eksterne samarbejde, gør det mere ”politisk motiveret” og bedre i stand til at målrette vores støttebidrag til centrale sektorer.

Det glædede mig meget at læse hr. Szymańskis bemærkninger og se, at han finder ENPI-forordningen velegnet og berettiget med henblik på samarbejde med vore nabolande. De foreløbige konklusioner i vores revision peger i nøjagtig samme retning.

Landeprogrammerne under ENPI underbygger gennemførelsen af ENPI's handlingsplaner og afspejler EU's og partnerlandenes målsætninger. På en måde har de været drivremme for de politiske og økonomiske reformer, som vi søger at fremme ved hjælp af ENPI. Desuden yder instrumenter som twinning og TAIEX støtte til institutionsopbygning, lovgivningsharmonisering og regulatorisk harmonisering. Støtteoperationer til sektorer og budgetter anvendes til at fremme den vedtagne reformdagsorden. De forskellige regionale tilgange og dimensioner under ENPI modtager støtte ved hjælp af specifikke regionale programmer. Der blev oprettet et program for flere lande, især for at gennemføre meget synlige initiativer, der er fælles for alle nabolande, såsom TEMPUS, Erasmus Mundus eller CIUDAD. Den innovative komponent, det grænseoverskridende samarbejde, er blevet lanceret med et godt resultat.

Alt dette viser klart, at enigheden fra 2006 om ENPI-forordningen gav os et redskab, der gør det muligt for os at levere og frembringe håndgribelige resultater. Der er altid plads til forbedring, og jeg er altid taknemmelig for forslag.

Lad mig også sige, at det for det første understreges i betænkningen, at der er behov for at udvikle samrådene med civilsamfundet og de lokale myndigheder yderligere, hvilket jeg allerede er i gang med.

For det andet har jeg bemærket Deres ønske om endnu flere ambitiøse handlingsplaner inden for demokrati, retsstatsprincipper og menneskerettigheder. Som De ved, står disse emner allerede i forreste række i vores samarbejde med partnerlandene, og politiske reformer og god regeringsførelse er det centrale for ENP. Vi har også målrettet projekter mod en styrkelse af retsvæsenet.

Lad os dog være ærlige. For det første, blot fordi vore partnere står over for vigtige strukturelle udfordringer, kan vi ikke forvente, at tingene ændrer sig fra den ene dag til den anden, og som Lord Patten engang har sagt: ”Demokrati er ikke pulverkaffe”. Det mener jeg virkelig er sandt.

For det tredje konstaterer jeg, at der i betænkningen udtrykkes ønske om flere ressourcer. Det er klart, at flere ressourcer forbedrer vores arbejdssevne – det er sandt. I løbet af de første to år måtte vi komme tilbage til budgetmyndigheden adskillige gange og bede om tilstrækkeligt med supplerende midler, f.eks. til Palæstina og Georgien. Derfor har vi foreslået, at vi skal gøre brug af nye midler til et ambitiøst østligt partnerskab, hvilket vi snart vil drøfte i Parlamentet.

Endelig vil jeg gerne sige, at det glæder mig meget at konstatere, at betænkningen støtter det nylige forslag fra Kommissionen om østpartnerskabet, som efter vores mening har en meget vigtig multilateral dimension sammen med Middelhavsunionen og Sortehavet. Jeg håber, at jeg fortsat vil have Deres støtte og forståelse i fremtiden.

Danutė Budreikaitė, ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget. – (LT) Hr. formand! ENPI, som blev grundlagt efter EU's udvidelse i 2004, finder anvendelse på 17 lande, hvoraf 15 er kategoriseret som udviklingslande. Instrumentet omfatter EU's nye naboer mod øst, Armenien, Aserbajdsjan, Georgien, Ukraine, Moldova og Belarus.

Vore østlige naboers sikkerhed, især energisikkerhed i Ukraine og Belarus, udgør også EU's sikkerhed. Det fremgik af gaskrisen mellem Ukraine og Rusland omkring nytår, der allerede er blevet til en fast tradition.

Den militære konflikt sidste sommer i Georgien tvang os alle til at overveje EU-medlemsstaternes sikkerhed og truslen mod vores uafhængighed.

Stillet over for en sådan situation vil jeg foreslå, som jeg har gjort det tidligere, at der på grundlag af principperne fra Euromed- og EuroLat-forsamlingerne bliver oprettet en forsamling af de østlige nabolande, Euroeast, med deltagelse af Europa-Parlamentet med henblik på at gennemføre ENPI i landene i Østeuropa.

Det glæder mig, at dette også er blevet hilst velkomment i betænkningen.

Euroeast ville give Europa-Parlamentet mulighed for at give alle naboer og udviklingslande lige stor opmærksomhed.

Danutė Budreikaitė, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget*. – Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske min kollega, hr. Szymański, med hans meget gode betænkning. På vegne af Regionaludviklingsudvalget hilser jeg inddragelsen af grænseoverskridende samarbejde velkommen, idet det er et instrument til udvikling af fælles projekter og til styrkelse af relationerne mellem ENP-landene og EU's medlemsstater.

Samtidig vil jeg gerne understrege nødvendigheden af med jævne mellemrum at overvåge forvaltningen og gennemførelsen af fælles operationelle programmer på begge sider af EU's grænser. Det grænseoverskridende samarbejde skal bidrage til en bæredygtig udvikling mellem naboregioner. Vi tilskynder Kommission til at forberede en detaljeret gennemgang af alle fælles operationelle programmer, der er godkendt for den indeværende finansielle ramme, med en vurdering af, hvordan principperne om gennemsigtighed, effektivitet og partnerskab er blevet overholdt. En sådan vurdering skal sammen med en opgørelse over de hyppigste problemer, som forvaltningsmyndighederne møder, bidrage til at finde passende løsninger til den næste programmeringsperiode.

Jeg vil også gerne opfordre Kommissionen til at lette udvekslingen af erfaringer og bedste praksis i det grænseoverskridende samarbejde mellem ENP-programmer og -projekter på den ene side og foranstaltninger under målsætningen om europæisk territorielt samarbejde og det allerede afsluttede Interreg IIIA-fællesskabsinitiativ på den anden side.

Endelig mener Regionaludviklingsudvalget, at ENPI bør fokusere på en afbalanceret strategi mellem øst og syd med særlige indfaldsvinkler for begge områder.

Ioannis Kasoulides, *for PPE-DE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske hr. Szymański med hans omfattende betænkning, som vores gruppe vil støtte ved afstemningen i morgen.

Jeg vil også gerne lykønske kommissær Ferrero-Waldner både med det gode resultat i forbindelse med ENPI og de forestående projekter, der bundet i behovet for et østligt partnerskab, der især vedrører vore østlige naboer og partnere, og med Sortehavssynergien. Når de først er blevet oprettet og har fundet deres egen identitet – f.eks. med en parlamentarisk forsamling osv., som vi gør det i forbindelse med Middelhavet – vil de måske antage en særlig identitet, selv hvad angår den måde, de finansieres på.

Jeg fornemmer en vis rivalisering – eller lad os sige nervøsitet – blandt medlemmerne. Vi har lige hørt, at man ikke bør oprette en ting til finansiell ulempe for en anden. Det bør ikke ske. Vi ved, at Middelhavsunionen, østpartnerskabet og Sortehavssynergien osv. er i EU's interesse. Disse ordninger bør ikke være grund til, at lande, der ønsker at blive medlemmer af EU, gang på gang skal have at vide, at dette ikke er det alternativ til medlemskab, som nogle er bekymrede for.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Maria Eleni Koppa, *for PSE-Gruppen*. – (EL) Hr. formand! Naboskabs- og partnerskabsinstrumentet skal revideres med henblik på at forenkle procedurerne og samtidig øge gennemsigtigheden. Grundlaget for den europæiske naboskabspolitik er at skabe en atmosfære af tillid i EU's nærområde.

Det er i alles interesse, at der kommer øget økonomisk vækst og stabilitet i alle nabolande både mod øst og i Middelhavsområdet. Dog skal der fastlægges kriterier og indfaldsvinkler specifikt for hvert land afhængigt af dets politiske prioriteter, bl.a. med hensyn til menneskerettigheder, demokrati, retsstatsprincippet og mindretalsrettigheder. Det er også vigtigt, at fællesskabsstøtten når frem til alle de interesserede grupper af borgere. Det er derfor nødvendigt at fremme naboskabsinstrumentet på den rette måde.

For at disse ambitiøse mål kan nås, skal fordelingen af midler mellem landene i Østeuropa og Middelhavslandene vægtes ligeligt, som det er fastlagt i den finansielle ramme for 2007-2013. Barcelonaprocessen bør suppleres af den europæiske naboskabspolitik, og målsætningerne skal præciseres.

Navnlig nu, hvor den økonomiske krise påvirker alle de lande, der drager fordel af naboskabsinstrumentet, skal det gøres klart, at EU hjælper med at håndtere krisen ved hjælp af denne økonomiske støtte. Derfor bør Kommissionen offentliggøre evalueringer angående dette spørgsmål.

Endelig vil jeg gerne nævne Sortehavssynergien. Denne region skal omfattes af den europæiske naboskabspolitik. Den støtte, som EU yder til dette regionale samarbejde, skal være rettet mod at frembringe håndgribelige resultater inden for visse prioriterede sektorer såsom energi, transport, indvandring og kampen mod organiseret kriminalitet.

Metin Kazak, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg støtter hr. Szymańskis betænkning fuldt ud, særligt forslaget om at øge det samlede støttebeløb i det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument. Det er nødvendigt, at vi forpligter os mere over for vores nabolande, særligt efter de tre konflikter i det seneste halve år i Gaza, Ukraine og Georgien.

Et betragteligt antal ændringsforslag, der er stillet af vores gruppe, herunder de 11 ændringsforslag, jeg stillede som skyggeordfører, er blevet vedtaget i Udenrigsudvalget. Alligevel ønsker jeg nu at indgive yderligere to ændringsforslag for ALDE-Gruppen.

Ganske vist er jeg enig i tanken om et videre samarbejde med Tyrkiet og Rusland for at løse visse eksisterende konflikter og styrke forbindelserne mellem Sortehavslandene, men ordlyden i artikel 39 kan føre til forvirring. Samarbejde om Sortehavet foregår på fire forskellige niveauer, nemlig medlemslandene, tiltrædelseskandidaterne, de lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, og Rusland som en strategisk partner.

Da Tyrkiet er tiltrædelseskandidat, indgår det ikke i den europæiske naboskabspolitik og drager fordel af førtiltrædelsessupportinstrumentet i stedet for det europæiske naboskabsinstrument. Derfor vil den europæiske naboskabspolitik ganske sikkert ikke udgøre et passende grundlag for samarbejde med Tyrkiet.

Der findes allerede platforme for samarbejde med Sortehavslandene. Vi bør måske forsøge at skabe forbindelser med disse regionale initiativer for at styrke denne synergi i stedet for at søge nye former for samarbejde.

Det andet ændringsforslag omhandler energispørgsmålet. I betænkningens punkt 44 henvises kun til Ukraine og Moldova, selv om de fleste af vore naboer er vigtige lande for energisektoren som kildelande eller som transitlande. Jeg tænker særligt på Georgien og Aserbajdsjan, hvis betydning vil øges med lanceringen af Nabuccoprojektet, som var emnet for en international konference i januar. Derfor mener jeg, at foranstaltningerne inden for energiområdet bør omfatte alle lande, der omgiver os.

Hanna Foltyn-Kubicka, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den europæiske naboskabspolitik blev udviklet med det formål at integrere de lande, der er omfattet af programmet, i EU's strukturer. Dette forudsætter et tæt samarbejde inden for økonomi, kultur og politik uden at tilgodese nogle lande på andres bekostning. I lyset heraf er det vanskeligt at opfatte de forskelle, der optræder ved fordelingen af de finansielle midler mellem Middelhavsstaterne og de østlige stater som ufordelagtige for denne sidstnævnte gruppe.

Tanken om at opdele den europæiske naboskabspolitik (ENP) svarende til disse regioner er rimelig på baggrund af de forskellige problemer, som disse regioner står over for. Det kan imidlertid ikke retfærdiggøre ulighed i fordelingen af finansielle midler. Dette virker særlig ubegrundet i lyset af den tragedie, der for nylig ramte et af landene, der indgår i ENP, nemlig Georgien. Det er især nu, at indbyggerne i Georgien har brug for vores hjælp og for følelsen af, at de bliver behandlet ligesom andre lande, der samarbejder med EU.

En anden vigtig målsætning, som det var meningen at ENP skulle nå, er energisikkerhed. Den aktuelle krise i Europa er imidlertid et åbenlyst vidnesbyrd om, at samarbejdsprincipperne inden for naboskabspolitikken ikke hænger sammen. Uden tvivl har krisen vist behovet for at præcisere foranstaltninger inden for rammerne af denne politik og behovet for at styrke energisektoren som en del af østpartnerskabet. Det glæder mig, at Kommissionen har bemærket dette problem og ønsker at indføre netop en sådan politik.

Cem Özdemir, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne begynde mit indlæg med at takke ordføreren, hr. Szymański, for en meget god betænkning. Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument (ENPI) kan kun være et effektivt instrument, hvis det giver incitament til demokratiske reformer og fremmer en bæredygtig – økologisk og retfærdig – udvikling.

Hvis det skal være muligt at efterprøve dette instruments effektivitet, skal der fastlægges klare, specifikke og målelige målsætninger for alle handlingsplaner under den europæiske naboskabspolitik (ENP). Vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil især udtrykke et ønske om sammenhæng i alle menneskerettighedsinstrumenterne i forbindelse med handlingsplanerne under ENP og også en grundig undersøgelse af "Justice"-projekterne, som bliver fremmet gennem ENPI.

Et yderligere vigtigt punkt, der også med rette er fremhævet i betænkningen, er den øgede inddragelse af civilsamfundet i udformningen af og kontrollen med gennemførelsen af ENPI. Krigen i Georgien i sommeren 2008 gjorde det klart, at EU indtil da ikke havde udviklet en bæredygtig konfliktløsningspolitik for Kaukasusregionen.

Fastfrosne konflikter som konflikten i Nagorno-Karabakh er stadig en hindring for den videre udvikling af ENP i Sydkaukasusregionen. Derfor opfordrer vi Rådet til at arbejde mere aktivt inden for konfliktløsning. Dette instrument giver EU mulighed for at spille en aktiv rolle i sin naboregion for at fremme demokratiske reformer og bæredygtig udvikling.

Særligt med henblik på at bevare sin – vores – troværdighed, må EU endelig begynde at tage betingelserne om demokrati og menneskerettigheder i sine aftaler med tredjelande alvorligt og reagere i overensstemmelse hermed – idealt set positivt, men om nødvendigt negativt.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Jeg takker vores kollega hr. Szymański for en god betænkning og vil samtidig gerne delagtiggøre Dem i en betragtning over, hvorfor naboskabspolitik er så vigtig for os. Vi må besvare dette spørgsmål. Det er for det første, fordi hverken EU eller Europa på nogen måde er en øde ø. EU ligger i Europa, og dette er vigtigt for os, så meget desto mere fordi vi er så ambitiøse, at vi ønsker at "eksportere" vore værdier, vore ideer og vore erfaringer til andre lande.

Sideløbende med de store beslutninger – angående transport, energi, frihandel og gensidig udveksling – er der efter min mening også mindre sager med meget stor betydning, nemlig uddannelse og videnskabelig og kulturel udveksling, og først og fremmest kontakter mellem mennesker. Jeg ser EU som en familie af mennesker, der kommunikerer med hinanden. Europa vil – sådan ser jeg i hvert fald på det – være stærkt, hvis hver del har sin rolle at spille og er i stand til at udfylde den rolle, og derfor skal det ikke kun omfatte EU's lande, men også nabolandene.

Jeg mener, at vi i dag for en stor dels vedkommende er færdige med opbygningen af Euromed, som er et interessant partnerskab. Vi giver en hel del penge, måske for mange, som vores kollega fra Gruppen Union for Nationernes Europa sagde, og nu bør vi styrke tanken om Euroeast. Dette er meget vigtigt, og jeg tror, at ingen efter energikrisen for nylig er i tvivl om, at dette er en dimension, der har en meget, meget stor betydning for os. Emnet her er et af de regionale fællesskabsprogrammer, der bør støttes, men som desværre har brug for økonomisk støtte. Der skal afsættes passende beløb til dette. Vi træffer gode beslutninger her, som lande og naboer vil gennemføre i samarbejde med hinanden, mens de arbejder med fælles projekter.

Aloyzas Sakalas (PSE). – Hr. formand! I 2008 blev der lanceret flere nye initiativer under den europæiske naboskabspolitik som deres fælles overordnede ramme. Selv om det finansielle instrument blev udformet i 2006, viste det sig at være et tilstrækkeligt effektivt redskab, da det var rettet mod fremtiden.

EU har besluttet at styrke det multilaterale og regionale samarbejde med og mellem sine nabolande. Instrumentet giver allerede EU mulighed for at modtage samfinansiering fra andre internationale organisationer og at samarbejde med andre multilaterale organisationer i nabolandene. Lad os anvende disse muligheder aktivt.

Mit andet punkt omhandler fordelingen af midler mellem vores naboer ved Middelhavets sydlige og østlige kyster og vores naboer mod øst. I sidste ende er det et spørgsmål om troværdigheden af EU's politik. Derfor skal EU overholde sine forpligtelser og bevare den geografiske fordeling af bevillingerne som fastlagt i det finansielle overslag for perioden 2007-2013.

Der er dog en anden vigtig bevillingsmæssig ulighed mellem nabolandene. Jeg tænker på de ulige bevillinger til programmer i de fremtidige demokratier til fremme af retsstatsprincippet og menneskerettigheder. Mellem 2007 og 2010 bliver 21 % af den samlede finansiering til de østlige naboer anvendt til bevillinger til støtte for demokratisk udvikling, men for de sydlige naboer er der kun tale om 5 %. Jeg vil bede Kommissionen om at tage dette aspekt i betragtning.

Grażyna Staniszevska (ALDE). – (PL) Hr. formand! Finansiering af initiativer til landene omkring Middelhavet og det fremtidige østlige partnerskab under det europæiske naboskabsinstrument bør ikke,

som det er tilfældet i dag, foregå på bekostning af den ene af disse regioner. Det er vigtigt at tage de særlige forhold i både de østlige og de sydlige partnerlande i betragtning.

Nylige geopolitiske begivenheder har klart vist, at der også er et behov for i højere grad at tilpasse den europæiske naboskabspolitik til regionens behov. Ukraine kan fungere som et eksempel. Den største østlige nabo til EU bør få tilbudt særlige incitamenter og fordele under det østlige partnerskab, som vil have en motiverende indflydelse på et land med europæiske ambitioner. Herudover vil det også være vigtigt at fremskynde oprettelsen af et frihandelsområde og afslutte drøftelserne med Ukraine om visumfrihed.

ENP inddrager ikke blot regeringers og nationale politikeres aktiviteter. Derfor glæder det mig, at behovet for et øget socialt engagement fra borgernes og de lokale myndigheders side med hensyn til at planlægge og gennemføre ENP er blevet understreget i betænkningen. Vi bør også huske, at for at sikre et godt, effektivt og gensidigt gavnligt samarbejde med vore naboer er det overordentlig vigtigt at have en udveksling af erfaringer og bedste praksis samt initiativer, der omfatter uddannelse, herunder undervisning i nabolandenes sprog.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at lykønske min kollega, hr. Szymański, med hans velafbalancerede betænkning om revision af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument.

Vi må huske, at hovedmålsætningen med denne betænkning er at undgå, at der opstår nye skillelinjer, eller hvad der er værre, kløfter, mellem det udvidede EU og dets umiddelbare geografiske naboer, og desuden at fremme sikkerhed og stabilitet i området som helhed.

Udbredelsen af fred er et ofte gentaget ønske, der imidlertid meget ofte med tiden ikke opfyldes på grund af had og intolerance. Derfor afhænger Europas internationale geopolitiske anseelse til dels af, at denne politik fungerer, som den skal.

Hvordan kan vi effektivt revidere dette naboskabs- og partnerskabsinstrument? Overordnet kan det sammenfattes med et enkelt ord: ambitioner.

Flere ambitioner i dialogen med civilsamfundet og lokale myndigheder med henblik på at styrke deres engagement i udformningen af og kontrollen med gennemførelsen af dette instrument.

Flere ambitioner i forbindelse med bistandsstøtte med henblik på at styrke den lokale og regionale administrative kapacitet i nabolandene samt fremme udvekslingsprogrammer for civilsamfundet.

Flere ambitioner med hensyn til at fremme demokrati, retsstatsprincippet og menneskerettigheder.

Denne budgetstøtte skal imidlertid være underlagt en udvælgelsesproces med en landespecifik indfaldsvinkel og på politiske vilkår, så den kun bliver tilgængelig for dem, der kan gøre brug af den, uden at det må glemmes at forbedre evalueringen af politikkerne. Det er også bydende nødvendigt at afklare forholdet mellem den europæiske naboskabspolitik, der er et typisk eksempel på en rammepolitik, og regionale initiativer såsom Sortehavssynergien, Middelhavsunionen og det fremtidige østlige partnerskab.

Ved at reducere politikker til stadig mere begrænsede geografiske områder risikerer vi faktisk at miste den overordnede målrettethed, synligheden og gennemsigtigheden i den naboskabspolitik, som EU ønsker at forfølge.

Det er prisen for, at vi fremmer EU's sammenhængskraft og synkronisering, og for at det budget, som vi har afsat, vil blive anvendt til de ønskede formål og EU i sidste ende i fuldt omfang vil indtage sin rolle som et centrum for stabilitet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument har ydet et væsentligt bidrag til udviklingen af relationer til EU's nabostater.

En finansieringsmulighed er naboskabsinvesteringsfaciliteten, som EU's medlemsstater har mulighed for at deltage i ved at foretage donationer ud over det beløb, der er tildelt gennem det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument. Vi er klar over, at den finansiering, som det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument modtager, i denne undersøgelse ikke er tilstrækkelig til at leve op til de ambitiøse målsætninger for dette område.

Vi opfordrer Kommissionen til at foretage en analyse vedrørende en fremtidig tildeling af mere sammenhængende beløb til dette instrument, særlig i en situation hvor andre initiativer såsom Sortehavssynergien også bør støttes med en passende finansiering. Rumænien har støttet og vil fortsat støtte,

at Sortehavsregionen er relevant for EU på baggrund af de åbenlyse muligheder, som regionen giver for stabilitet, økonomisk udvikling, energisikkerhed, borgernes sikkerhed og miljøbeskyttelse.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument kan og skal anvendes mere i Sortehavsregionen. Efter min mening er synergien i Sortehavsregionen positiv, men det er mit indtryk, at denne region er særlig vigtig i geostrategisk henseende og fortjener en mere struktureret ramme for samarbejde, der bygger på en model, der i sit omfang svarer til den nordiske model eller Middelhavsunionen.

Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument bør bidrage mere til udviklingen af trafikforbindelser mellem EU og Sortehavet samt mellem EU og Republikken Moldova og Ukraine. Rumænien vil gerne udvikle flere samarbejdsprogrammer mellem byer i Rumænien og Republikken Moldova. Jeg glæder mig over igangsættelsen af CIUDAD-programmet, der skal fremme udviklingen af dialog mellem byer.

Udvikling af fællesskabshavne ved Sortehavet, byggeri af terminaler til omladning af flydende naturgas samt udviklingen af jernbane- og vejforbindelser mellem stater i Sortehavsregionen og medlemsstater må være blandt de prioriterede områder, som dette instrument vil blive anvendt til. Desuden er det mit indtryk, at dette instrument også skal anvendes til samarbejde inden for energisektoren samt til udbygning og integration af den infrastruktur, der anvendes til at transportere elektricitet til Vestbalkan.

Formanden. – Jeg beder Alexandru Nazare undskylde, at vi som følge af en fejl fra Præsidiets side ikke gav ham ordet under den normale taletid, selv om han stod på listen. Jeg vil give ham ordet efter "catch-the-eye"-perioden.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på tre emner i denne forhandling. For det første er det væsentligt at opretholde en geografisk opdeling med hensyn til finansiel bistand fra EU-budgettet til Middelhavslande og de østeuropæiske lande i overensstemmelse med bestemmelserne i de finansielle overslag for 2007-2013 samt fortsat at yde støtte til disse lande i form af lån fra Den Europæiske Investeringsbank. Underlofterne for lån til disse lande, som var prognosticeret af EIB for årene 2007-2013 – 8,7 mia. EUR til Middelhavslande og kun 3,7 mia. EUR til østlige lande og Rusland – forekommer ufordelagtige set fra de østeuropæiske landes synspunkt, idet de synes at stå i misforhold til deres behov.

For det andet er det væsentligt at fremme et samarbejde inden for energi med disse lande inden for rammerne af det østlige partnerskab og at skabe betingelser, der vil sikre forsyningen af energiresourcer fra disse lande til Europa og derved give Europa alternative muligheder for energiforsyning. For det tredje og sidste er det væsentligt at uddybe EU's økonomiske integration med det østlige partnerskab ved at udvide frihandelsområdet, så det omfatter disse lande, samt ved hjælp af social integration, der bør have som endelig målsætning at afskaffe visumpligt for indbyggere i ENPI-lande.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Når vi udarbejder en politik for EU's nabostater, må vi ikke se bort fra det demokratiske underskud i disse stater. Det er et demokratisk underskud, der stammer fra deres historie. For at etablere et demokratisk samfund er det nødvendigt, at alle borgerne i disse lande er bevidste om demokratiet.

Betænkningen drøfter helt berettiget de mellemfolkelige kontakter, og jeg vil gerne spørge Dem, hvilken bedre måde der er til at skabe disse mellemfolkelige kontakter end at lade borgerne fra disse lande rejse frit til EU?

Jeg opfordrer derfor Rådet til at tillade borgerne fra Republikken Moldova, som i øvrigt er det eneste land, der har et officielt EU-sprog til fælles med EU, at rejse til EU uden visum. Så længe der endnu ikke er en sådan foranstaltning, vil jeg naturligvis opfordre Kommissionen til at gøre alt, hvad den kan, for at få "det fælles visumcenter" i Chișinău op at køre. Lad os foregå andre med et godt eksempel.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand! I de sidste seks måneder har EU stået over for en række udfordringer, som har sat spørgsmålstejn ved dets rolle, samhørighed og evne til at agere og reagere.

Krisen i Georgien og gaskrisen understregede, at vi ikke kan blive ved med at stå over for trusler fra øst, som er rettet mod den internationale stabilitet og vores energisikkerhed.

Jeg hilser et østpartnerskab, der er så ambitiøst som det, der foreslås i denne betænkning, velkommen, ikke mindst fordi det tilstræber et mere effektivt samarbejde og støtter genopbygningen af Georgien, samtidig med at det foreslås, at der i fremtiden etableres et frihandelsområde, og at EU's visumkrav lempes.

Jeg synes dog, at vi skal være mere opmærksomme på situationen i Republikken Moldova, hvorfra vi modtager bekymrende signaler om ytringsfriheden og hæderligheden af de valg, der skal finde sted til foråret.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument er af afgørende betydning for den europæiske naboskabspolitik succes, især østpartnerskabet og samarbejdet i Sortehavsområdet.

Østpartnerskabsprojektet vil kun blive en succes, hvis det råder over midler til at nå klare mål. Samtidig skal vi strømline mekanismerne til vurdering af indvirkningen af de aktioner og finansielle ressourcer, der er afsat til østpartnerskabet, så den europæiske bistand ikke bliver misbrugt af nogle regeringer mod de politiske modstandere.

Vores aktioner skal altid udformes ordentligt, så borgerne kan se, hvad de specifikt får ud af dem. Jeg synes, at den europæiske finansiering via det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument bør prioritere foranstaltninger i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde inden for det område, som østpartnerskabet er rettet imod.

Det grænseoverskridende samarbejde har især til formål at komme med et afgørende bidrag til regional udvikling, opbygning af tillid mellem nabostater og interetnisk harmoni, mens styrkelsen af den grænseoverskridende bevægelighed for mennesker og varer kan have særdeles nyttige multiplikatoreffekter.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument er af afgørende betydning for at sikre stabiliteten, demokratiet og fremgangen i området. Derudover ændrer instrumentet opfattelsen af en grænse fra at være et område med indespærring og udelukkelse til at være et område med samarbejde og politiske bånd.

Nylige hændelser i området øst for EU, som er blevet nævnt tidligere her i Parlamentet, nemlig gaskrisen og krisen i Georgien, har endnu en gang understreget behovet for en strategi, der kan sikre, at EU spiller en aktiv rolle i dette geopolitiske område. Vi er nødt til at være mere kohærente, når vi behandler området øst for vores grænser. Vi har brug for klare mål, som lever op til EU's interesser og vores partnerses specifikke behov.

Jeg roser initiativer som Sortehavssynergien og østpartnerskabet, som konsoliderer samarbejdet med landene i området, især Republikken Moldova og Ukraine samt staterne i Kaukasus og den kaspiske region. Vi har også brug for et mere aktivt engagement i Sortehavsområdet for at skabe grundlag for en konsolidering af forbindelserne med Tyrkiet og Rusland, da dette område ligger i umiddelbar nærhed af EU.

Partnerskabet er også et kærkomment incitament for de deltagende lande, som ønsker at ansøge om medlemskab af EU, såsom Republikken Moldova. Dette partnerskab øger forpligtelsen for begge sider betydeligt.

Derudover vil jeg gerne sige nogle få ord om Euronest-initiativet, som kun er ét eksempel på en specifik løsning til forbedring af anvendelsen af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument i stater som Armenien, Aserbajdsjan, Georgien, Moldova, Ukraine eller Belarus.

Anvendelsen af denne politik kan ikke forbedres uden at øge niveauet for den økonomiske bistand. Ud over behovet for at forøge denne økonomiske pakke skal vi også være meget opmærksomme på, hvordan midlerne bliver brugt.

Jeg mener, at det er meget vigtigt at sikre gennemsigtigheden i forbindelse med de finansielle mekanismer til tildeling af midler. Jeg synes også, at ressourcerne skal tildeles på en sådan måde, at civilsamfundet i partnerlandene bliver involveret i fælles projekter, og så mobiliteten for borgerne i disse lande bliver støttet, bl.a. ved at lempe visumkravene.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes faktisk, at denne drøftelse af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument allerede er kommet Kommissionens næste meddelelse om østpartnerskabet i forkøbet. Mange af de tanker, De har fremført, findes i meddelelsen om østpartnerskabet, og jeg er sikker på, at De, når De modtager den, forhåbentlig vil være tilfredse.

Lad mig blot sige et par få ting. Jeg er naturligvis meget taknemmelig for mange af forslagene. I forbindelse med østpartnerskabet er tanken, at vi ønsker at arbejde sammen med vores østlige partnere – Ukraine, Moldova, Belarus, men også med de tre Kaukasus-lande – om nødvendigt for det første om demokrati og menneskerettigheder, for det andet om handel og mere dybtgående associeringsaftaler og for det tredje om mere mobilitet. Angående Deres forslag om visumfritagelse vil vi starte med at gøre det nemmere at få visum,

selv om det heller ikke er nemt, da mange medlemsstater stadig er meget modvillige på dette område. Så er der selvfølgelig alle mulige forskellige platforme, som jeg allerede har nævnt, f.eks. en platform for civilsamfundet, og om energi og transport, hvor vi kan udveksle erfaringer og bedste praksis.

Med hensyn til finansieringen kan jeg kun fortælle Dem, at jeg desværre ikke har flere midler til rådighed. Jeg ville selvfølgelig forfærdelig gerne have flere, hvilket jeg altid siger som naboskabspolitikens moder. Parlamentet er en meget vigtig budgetmyndighed, så vær rar at give os en chance i fremtiden, og giv os reel opbakning i denne sag. Det gælder både Middelhavsunionen mod syd og østpartnerskabet og ENPI mod øst.

Finansieringsbeløbet er p.t. 3,6 EUR pr. indbygger pr. år i øst og 3,4 EUR pr. indbygger pr. år i syd. Som De kan se, er vi næsten på samme niveau. Samtidig er det dog aldrig tilstrækkeligt, for behovene og udfordringerne er kæmpestore. Derfor har vi også introduceret idéen om en såkaldt NIF – naboskabsinvesteringsfacilitet – der kan anvendes til større projekter.

Det er alt, hvad jeg kan fortælle Dem på nuværende tidspunkt, men måske kan vi senere, når vi begynder at drøfte østpartnerskabet, gå mere i detaljer. Jeg takker Dem under alle omstændigheder for denne forhandling og for Deres forslag. De er i høj grad i tråd med den retning, vi bevæger os i.

Konrad Szymański, ordfører. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger i forbindelse med denne forhandling. Forenklingen af procedurerne, overvågningen af, hvordan naboskabspolitikken gennemføres, og Europa-Parlamentets overvågningsrolle er spørgsmål, som vi har sloges med siden 2005, og der ser ikke ud til at være meget, vi kan gøre i den forbindelse. I dag er det imidlertid meget vigtigt at tilføje vores naboskabspolitik et politisk indhold. Det politiske indhold omfatter områder som f.eks. visa, et fælles marked og energi. Hvis vi ikke klarer disse udfordringer, kan vi forspilde en chance til at skabe vores naboskaber på vores egne betingelser. Tiden arbejder imod os. Lande, der i dag er en del af vores nabolag, kan miste deres stabilitet og glide mod andre principper for etablering af regional ro og orden. Vi ville ikke være glade for et sådant udfald, og historien giver os måske aldrig en sådan chance igen. Sådanne begivenheder vil også påvirke vores egen sikkerhed, og vi bør derfor tænke over problemet helt egennyttigt, dvs. på EU's interesser, så vores nabolag bliver et område med stabilitet og velstand.

Hvad angår budgettet, ved jeg udmærket, at når det drejer sig om at reformere naboskabspolitikken, er der mange dele af Europa-Parlamentet, der er enige, når det kommer til finansiering af specifikke områder af politikken og af særlige regioner, men vi bør huske på, at naboskabspolitikken kun er en del af budgettet, og at der ikke er noget, der vil blive ændret i løbet af de næste finansielle overslag. Hvis vi formår at finansiere Middelhavsområdet, det østlige område og Sortehavsområdet ordentligt, bliver vi alle vindere. Vi kan ikke få succes for én del af naboskabet på bekostning af en anden del, for EU-budgettet er opbygget på en sådan måde, at det forhindrer det. Vi burde hellere koncentrere os om at revidere EU-budgettet, så alle delene (Middelhavsområdet, de østlige områder og Sortehavsområdet) vil drage nytte af de kommende finansielle overslag.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg beklager, at fru Ferrero-Waldner ikke kunne høre hr. Szymański's gennemgang af hans fremragende betænkning, for hun er desværre optaget af andre ting.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alin Lucian Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg støtter uforbeholdent bestemmelserne i betænkningen om at øge niveauet for EU's politiske forpligtelse over for ENPI-staterne samt udsigterne til at undertegne associeringsaftaler, som er skræddersyet til det enkelte land.

For at kunne gennemføre denne politik effektivt, er det nødvendigt, at de berørte stater forpligter sig fuldt ud over for den demokratiske reformproces i deres samfund. Effektiv gennemførelse af reformerne, især dem, der vedrører områderne demokrati, retsstat og ytringsfrihed, er fortsat et alvorligt problem for disse stater og afhænger både af deres myndigheders politiske vilje og af graden af forpligtelse fra civilsamfundets og dets borgeres side.

Det er vigtigt, at befolkningerne i disse lande forstår, at den europæiske integration ikke kun er en mulighed for lovligt at krydse grænserne, men også en reel chance for at få landet ud af dødvandet. I den henseende skal de europæiske projekter sørge for mere specifikke betingelser og specielle midler til oplysning af borgerne.

Hvis man gør borgerne bekendt med såvel fordelene ved integrationen som de forpligtelser, de påtager sig, når et land har tiltrådt EU, vil det betyde, at de bliver aktivt involveret i demokratiseringsprocessen i samfundet, og det vil desuden betyde en betydelig reduktion af de muligheder, som eliten, der sidder på magten, har for at udøve tvangsforanstaltninger mod de politiske partier i oppositionen og civilsamfundet.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Hr. formand! Det initiativ, som Polen og Sverige var fortalere for så sent som sidste år, er i dag ikke længere til debat. Et tættere samarbejde med vores naboer langs den østlige grænse er ikke kun gavnligt for begge parter, men er også vigtigt og strategisk for, så vidt angår Europas sikkerhed.

Den politiske og økonomiske situation på den anden side af vores østlige grænse har direkte indflydelse på situationen i hele EU og på vores økonomiske balance og sikkerhed. Sidste år var en test af Ruslands troværdighed med hensyn til dets forbindelser med dets naboer, en test, som Kreml helt enkelt ikke bestod.

Det er derfor, at udviklingen af den europæiske naboskabspolitik kræver vores aktive engagement i situationen i den sydlige Kaukasus-region og i de begivenheder, der vedrører vores nærmeste naboer. Dette engagement er en betingelse for vores samarbejde inden for specifikke områder. Jeg tænker her på støtte til civilsamfundet og til demokratiske og institutionelle reformer og til at sikre Europas energiforsyningsikkerhed. Lad os vise, at vi kan spille hovedrollen i østlandene og ikke tillader Rusland at gennemføre sin egen nyimperialistiske slagplan.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Anvendelsen af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument til finansiering af såvel de sydlige som de østlige europæiske naboskabspolitikker må ikke ske på bekostning af nogle af disse regioner. Hvad angår anvendelsen af denne finansiering, er det særlig vigtigt at sikre gennemslagskraften af andre kilder, herunder privat finansiering.

Under forhandlingerne om en ny EU-Ruslandsaftale bør vi fokusere på større samarbejde fra Ruslands side, for så vidt angår identificeringen af klare finansielle samarbejdsprioriteringer, som kan føre til bedre planlægning og flerårig programmering af støtten, garantier om, at enhver økonomisk bistand, der ydes til de russiske myndigheder, bidrager til at styrke de demokratiske standarder i Rusland og til at sikre, at der er flere fælles projekter, der er øremærket til finansiering.

Jeg vil også gerne påpege behovet for at fastsætte effektive politiske betingelser og garantier for at sikre, at bistanden til Belarus vil få øjeblikkelig og direkte indvirkning på borgerne og ikke vil blive misbrugt af myndighederne til at angribe deres politiske modstandere. EU burde give mere effektiv støtte til civilsamfundet og til politiske partier, som forsvare demokratiet.

Nylige geopolitiske begivenheder i EU's østlige nabolande understreger vigtigheden af at videreudvikle den europæiske naboskabspolitik ved at tilpasse den mere effektivt til partnernes behov, hvilket omfatter et øget EU-engagement i Sortehavsområdet.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Som leder af Europa-Parlamentets Moldova-delegation er jeg naturligvis interesseret i udviklingen af ENPI's østlige dimension.

Jeg har fuld forståelse for og støtter EU's sydlige medlemsstaters interesse i at fremme udviklingen af ENPI's sydlige dimension. Samtidig er jeg overbevist om, at vi ikke må forsømme vores østlige nabolande. Når det drejer sig om vores fælles hjemssikkerhed og velfærd, er såvel de østlige som de sydlige naboer lige vigtige for os.

På basis af vores nuværende system, som er i kraft indtil 2010, er ENPI's midler ikke fordelt ligeligt – 70 % går til landene i den sydlige dimension og kun 30 % til landene i den østlige. Der vil blive indledt nye finansieringsdrøftelser i år. Jeg håber oprigtigt, at det nuværende system vil blive ændret i løbet af disse drøftelser, og at midlerne i fremtiden på forsvarlig vis vil blive fordelt ligeligt.

På grund af begivenhederne sidste sommer – jeg tænker her på konflikten mellem Rusland og Georgien – forventer vores østlige naboer efter min mening helt berettiget et større bidrag fra EU til sikring af stabiliteten. EU's engagement skal ikke kun være begrænset til erklæringer om politisk støtte, men skal også indeholde et meget reelt samarbejde og bistand med gennemførelsen af reformer.

Jeg er utrolig glad for, at Estland er en af de 15 stiftende medlemsstater bag den nyligt etablerede naboskabsinvesteringsfacilitet. I den nuværende økonomiske recession er tildelingen af 1 million EUR en ret stor og konkret handling.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – Hr. formand! Jeg hilser bemærkningen i betænkningen om, at "østpartnerskabet ikke bør være til hinder for et EU-medlemskab for de nabolande, der ønsker at ansøge om medlemskab", velkommen. Incitamentet til et muligt fremtidigt medlemskab er en integreret del af østpartnerskabet, da det udgør grundlaget for en vellykket betinget tilnærmelse.

Selv om fremskridtet frem mod en fuldstændig overgang til demokrati varierer fra land til land – i Belarus har der kun været mindre fremskridt, mens der er taget betydelige skridt i Ukraine og Georgien – bør EU altid fastholde de østlige naboskabslandes mulighed for at blive medlem af EU, eftersom bestræbelserne på at etablere et funktionelt demokrati, en retsstat og respekt for menneskerettighederne nogle gange kan blive så udmattende, at de er lige ved at give tilbagefald.

Det primære mål med det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument og med tiltrædelsesinitiativet over for Armenien, Aserbajdsjan, Georgien, Moldova, Ukraine og Belarus er at sikre fortsatte fremskridt frem mod konsoliderede demokratier i disse lande.

23. Finansiering af andre foranstaltninger end statslig udviklingsbistand i lande, der falder ind under forordning (EF) 1905/2006 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0036/2009) af hr. Berman for Udviklingsudvalget om finansiering af andre foranstaltninger end statslig udviklingsbistand i lande, der falder ind under forordning (EF) nr. 1905/2006 (2008/2117(INI)).

Thijs Berman, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg glæder mig også over, at hr. Deva har sat sig ned, for nu vil fru Ferrero-Waldner kunne høre mig, hvilket er en stor lettelse.

Denne økonomiske krise, der er uden fortilfælde, og som rammer os meget hårdt, betyder en ny katastrofe for udviklingslandene. Krisen fører til et fald i råvarepriserne, færre investeringer, færre handelskreditter og færre penge, der sendes hjem af indvandrerne. Samtidig svinder alle de rige landes bruttonationalprodukt hurtigt ind, hvilket betyder, at budgettet for udviklingssamarbejdet også bliver reduceret, da det udgør 0,7 % af BNP, eller det burde det i det mindste, og selv da er det de færreste lande, der lever op til deres løfter.

Det er i den kontekst, at drøftelsen af det nye politiske instrument finder sted. Hvis spanske studerende modtager et stipendium til at studere et par måneder i Latinamerika, eller vice versa, så er en sådan udveksling nyttig, nødvendig og ønskværdig, men et sådant projekt kan ikke udelukkende finansieres med midler, der er beregnet til at bekæmpe fattigdom. Selvom EU-finansiering på dette område således er velkommen, er der ikke tale om fattigdomsbekæmpelse. Det er frustrerende at være nødt til at trække denne slags projekter tilbage, simpelthen fordi der ikke er noget retsgrundlag at basere dem på.

Det er derfor, vi har forsøgt at finde et beskedent instrument, som EU kan bruge til at gennemføre politik i udviklingslande, der strengt taget ikke falder under fattigdomsbekæmpelsens rammer. Det er nødvendigt at finde en finansiel kilde og et retsgrundlag, som ikke falder ind under udviklingspolitikken. Retsgrundlaget kan derfor ikke baseres på artikel 179 i Nicetraktaten, da den netop er retsgrundlaget for udviklingspolitikken, hvilket skal undgås i dette tilfælde.

EU's egne interesser – europæiske studerende på studierejser – kan ikke finansieres med hjemmel i artikel 179. Derudover skal EU, når der bruges udviklingsmidler, opfylde de i lovgivningen fastsatte kriterier om udviklingssamarbejde, nemlig dem om fattigdomsbekæmpelse.

Hvis man udviser lidt kreativitet, er der dog andre kilder. Udvalget om Udenrigsanliggender har foreslået at udvide anvendelsesområdet for finansieringsinstrumentet for industrialiserede lande, hvilket også bakkes op af mit eget udvalg. En anden mulighed er en kombination af artikel 150, 151 og 171, uddannelse, kultur og forskning. Med dette kombinerede retsgrundlag ville Europa-Parlamentet bevare den fælles beslutningsprocedure helt i forbindelse med dette instrument, og pengene, på nuværende tidspunkt ca. 13 millioner EUR, bliver ikke taget fra puljen til udviklingspolitik. De tages heller ikke fra puljen til udenrigspolitik.

Som ordfører – og Udviklingsudvalget vil bakke mig op på dette område – kan jeg ikke acceptere artikel 179 som retsgrundlag. Dette nye instrument ville i så fald blive ineffektivt, eftersom artiklen netop har til formål at sikre, at udviklingsmidler bliver anvendt til andre formål. Der bør derfor ikke være et retsgrundlag for dette instrument, der kunne gøre dette obligatorisk.

Jeg beder derfor indtrængende Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater om øjeblikkeligt at trække dette ændringsforslag tilbage. Det går stik imod vores fælles ønske om at beskytte budgettet til udviklingssamarbejde, selv i økonomiske krisetider.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil begynde med at bekræfte det tilsagn, jeg på vegne af Kommissionen gav om at gennemføre en midtvejsrevision af det finansielle instrument i 2009. Det var svar på Parlamentets anmodning under de afsluttende forhandlinger om dette instrument.

Revisionen vil ske i form af en meddelelse ledsaget af lovgivningsforslag, hvor det skønnes hensigtsmæssigt. Meddelelsen forventes vedtaget i april 2009 og er indeholdt i Kommissionens lovgivningsmæssige arbejdsprogram.

Revisionen vedrører instrumenternes gennemførelse. Der bør skelnes mellem denne revision og den anden midtvejsrevision, der lige nu er undervejs – og som også er forudsat i forordningerne – som vedrører programmeringsdokumenterne og strategidokumenterne for 2011-2013. Denne nye programmering vil give anledning til en ny omgang demokratisk kontrol, som det var tilfældet med den første programmeringsperiode 2007-2010.

De to øvelser er forskellige, men de supplerer hinanden. Det er vigtigt at ordne de spørgsmål, der har med instrumenterne at gøre, før den nye programmeringsperiode. Revisionen af strategien og programmeringen vil finde sted i løbet af 2009, så det er muligt for Parlamentet at udføre den demokratiske kontrol i 2010.

Hvad angår instrumentet til finansiering af udviklingssamarbejde (DCI), bekræfter vores indledende overvejelser et forhold, der bliver centralt i forbindelse med revisionen, nemlig det lovgivningsmæssige tomrum for ikke-ODA-aktiviteter for lande, der falder ind under DCI.

Hvad er det for nogle aktiviteter, der ikke opfylder ODA-kriterierne? De er af forskellig karakter, men de nuværende fire indledende aktioner, som Europa-Parlamentet har taget initiativ til, giver et godt overblik over, hvad vi taler om: samarbejde med mellemindkomstlande i Asien og Latinamerika, som ikke falder ind under DCI, og forretningsmæssige og videnskabelige udvekslinger med Kina og Indien.

Angående denne slags aktiviteter er vi enige med Dem i, at der er behov for at få en lovgivning, der dækker foranstaltninger, som fremmer EU's interesser i DCI-landene. Det kunne ske enten i form af et nyt lovgivningsinstrument eller ved at ændre den nuværende forordning om instrumentet for udviklingssamarbejde (ICI).

Da vi udarbejdede de nye instrumenter om eksterne forbindelser i 2006, var vi enige om, at de også skulle dække den eksterne dimension af vores interne politikker. Vi aftalte, at dette kunne ske med hjemmel i retsgrundlaget for de eksterne aktioner. Det betød en betydelig forenkling sammenlignet med den tidligere situation.

Det vil være vanskeligt for Kommissionen at følge denne tilgang. Vi synes, at retsgrundlaget skal afspejle instrumentets mål og indhold. Vi erkender, at der er et problem med ikke-ODA-aktiviteterne. På grund af deres beskaffenhed er sådanne aktiviteter ikke berettigede til udviklingsbistand. Derfor kan et forslag, der kun omhandler sådanne aktiviteter, ikke falde ind under udviklingssamarbejde – under artikel 179, som De nævnte.

Eftersom vi ønsker at dække kendte ODA-aktiviteter, er traktatens artikel 181a sandsynligvis det mest velegnede retsgrundlag, da den dækker økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde. Før Kommissionen kommer med et forslag, vil den dog undersøge spørgsmålet omhyggeligt i lyset af den holdning, Parlamentet har givet udtryk for. Det ville være en hjælp at kende Parlamentets holdning, så vi kan afslutte vores forslag før valget som lovet.

Endelig kan jeg se, at der anmodes om flere ressourcer i betænkningen. Det bliver vi nødt til at se nærmere på. De kender den meget stramme situation for udgiftsområde 4 i den finansielle ramme. Man kunne hævde, at vækstlandene befinder sig i en overgangsperiode, og at den nuværende bistandsramme burde anvendes i forbindelse med denne overgang – dvs. en gradvis overgang fra fokus på udvikling til fokus på ikke-ODA-aktiviteter. Vi vil se nærmere på dette i forbindelse med revisionen.

Dette er Kommissionens indledende overvejelser vedrørende den betænkning, vi drøfter i dag. Vi synes, at den er et godt grundlag for vores fælles arbejde, og jeg ser frem til at høre, hvad medlemmerne har at sige.

Vicente Miguel Garcés Ramón, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget*. – (ES) Hr. formand! Budgetudvalget mener, at det er yderst vigtigt, at de enkelte budgetinstrumenter bliver klart afgrænset. Derfor ser den mest realistiske mulighed ud til at være etablering af et nyt instrument for andre foranstaltninger end statslig udviklingsbistand for de lande, der falder ind under forordningen.

Fra et budgetmæssigt synspunkt synes vi ikke, at Udviklingsudvalgets finansieringsforslag er velegnet, da disse penge ikke findes, og da der ikke er blevet tildelt flerårige midler til disse budgetposter. Der er finansiering for 2009, men ikke derudover.

Eftersom finansieringen af dette nye samarbejdsinstrument under alle omstændigheder skal være foreneligt med den finansielle ramme for 2007-2013 er det værd at understrege betydningen af midtvejsrevisionen af den finansielle ramme. Dette burde give mulighed for at foretage justeringer af loftet for de forskellige udgiftsområder.

Nirj Deva, *for PPE-DE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for den erklæring, som kommissær Ferrero-Waldner netop er kommet med, og jeg anmoder min politiske gruppe om at trække sit ændringsforslag tilbage, så betænkningen kan blive vedtaget. I modsat fald befinder jeg mig i en temmelig vanskelig situation, men jeg er nødt til at støtte den socialdemokratiske ordfører i denne sag.

Jeg er nødt til at sige, at jeg mener, at udviklingsinstrumentet er til udviklingsformål. Men hvis man ser på, hvad udviklingsinstrumentet – især artikel 179 – tilbyder, så giver ODA-instrumentet, til trods for alle dets begrænsninger, mulighed for fremme af museer, biblioteker, kunst, musik i skolerne, anlæg til sportstræning og sportsarrangementer – alt dette tæller som statslig udviklingsbistand. Men det gør sponsorering af koncertturnéer eller idrætsudøveres rejseomkostninger naturligvis ikke. Kulturelle programmer i udviklingslande, hvis hovedformål er at fremme donorens kulturelle værdier, kan ikke betragtes som statslig udviklingsbistand. Den udelukker militærbistand, men ikke fredsbevarende aktiviteter. Den dækker en bred vifte af aktiviteter – selv civilt politiarbejde for at afhjælpe og øge muligheden for træning af politibetjente, demobilisering af soldater, valgovervågning og fjernelse af miner og landminer – alt dette falder ind under statslig udviklingsbistand.

Så vi spørger os selv her i Parlamentet, hvor længe vi skal blive ved med at gå i ring, for størstedelen af arbejdet er faktisk omfattet af ODA-instrumentet. Så jeg hilser kommissær Ferrero-Waldners erklæring om, at vi har artikel 181a, der gør det muligt at finde midler til at gøre det, som nogle af mine kolleger håber at kunne gøre, velkommen.

Ana Maria Gomes, *for PSE-Gruppen*. – EN Hr. formand! Det er vigtigt at fylde det nuværende lovgivningstomrum vedrørende andre foranstaltninger end statslig udviklingsbistand i lande, der falder ind under instrumentet til finansiering af udviklingssamarbejdet. Det er nødvendigt, at dette forslag om et instrument til håndtering af dette tomrum utvetydigt bevarer DCI som et instrument til udviklingsbistand, og det skal gøre det muligt at skelne klart mellem finansielle midler, der er afsat til udviklingssamarbejde med statslig udviklingsbistand, og midler, der er afsat til andre foranstaltninger end statslig udviklingsbistand i udviklingslande. Denne skelnen er et meget relevant politisk budskab i sig selv, og det vil gøre EU's politik for udviklingssamarbejde mere synlig.

Det nye eller reviderede instrument bør også være tilstrækkeligt bredt, så det kan dække en række aktioner, som ikke opfylder OECD's DAC-retningslinjer, men som er essentielle for EU's samarbejde med udviklingslandene, f.eks. udviklingen af Akkas-gasfelterne i Irak eller samarbejde om flysikkerheden i Indien. Det er derfor, at jeg ikke er helt enig i det restriktive retsgrundlag, der er foreslået. Jeg støtter fuldt ud kommissær Ferrero-Waldner, der mener, at artikel 181a sandsynligvis er et mere passende retsgrundlag, som ville tage højde for de bekymringer, jeg har påpeget. Jeg er dog heller ikke blevet overbevist om det alternativ, som er blevet fremlagt i form af PPE-DE-Gruppens ændringsforslag, som vi skal stemme om i morgen.

Jeg håber derfor, at vi under vores ordfører Thijs Berman's vejledning kan finde tid til en mere dybtgående drøftelse af spørgsmålet og overveje, hvad der er det bedste retsgrundlag, nemlig kommissær Ferrero-Waldners forslag.

Toomas Savi, *for ALDE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Thijs Berman for hans betænkning. Den påpeger et vigtigt aspekt ved udviklingsbistanden, som Kommissionen efter min mening seriøst burde overveje. Aktiviteter såsom kulturelle, videnskabelige og økonomiske udvekslingsprogrammer, mellemfolkelige kontakter eller politisk dialog er desværre ikke dækket af den nuværende EU-lovgivning, for blot at nævne et par eksempler.

EU har etableret en række programmer og finansielle instrumenter inden for rammerne af forskellige agenturer, der hver især kun dækker visse begrænsede aspekter af de problemer, som udviklingslandene i dag står over for. Jeg tror ikke, at de bestræbelser, vi gør for at forbedre situationen i udviklingslandene, vil blive særlig bemærkelsesværdige, hvis ikke vi får et centralt EU-agentur og en omfattende kohærent politik.

Vi er alle enige i, at formålet med EU's politik for udviklingssamarbejdet er at nå så mange mennesker som muligt, men vi har valgt en ret uhensigtsmæssig vej til at nå det mål. I dag er EU både institutionelt fragmenteret og juridisk hæmmet, hvad angår udviklingsbistanden. Denne meget velanskrevne betænkning behandler resultaterne af disse mangler.

EU og medlemsstaterne har bidraget enormt til den statslige udviklingsbistand, og det bør aldrig undervurderes, men der er stadig mange ting, der skal gøres for at øge såvel de institutionelle rammers effektivitet som kongruensen i lovgivningen om udviklingsbistand.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg blev ærlig talt temmelig overrasket over at erfare, at Berman-betænkningen allerede var blevet udarbejdet, og at der ville blive forelagt et forslag før færdiggørelsen af Mitchell-betænkningen, der faktisk skal vurdere erfaringerne med instrumentet om udviklingssamarbejde.

Min kollega har ret med hensyn til substansen i sit forslag. På grund af udformningen af instrumentet til finansiering af udviklingssamarbejdet var det uundgåeligt, at der opstod et lovgivningstomrum. Jeg støtter konklusionen om, at der er brug for et andet instrument til at fylde dette tomrum for ikke-ODA-aktiviteter. Jeg har forståelse for begge de alternativer, han foreslår i afsnit 3 i sin betænkning.

Jeg vil dog gerne understrege, at ikke-ODA-aktiviteter også er relevante for et lands udvikling. Det er kun valget af retsgrundlag, der er til diskussion. Efter min mening er det ordføreren og hans udvalg mod resten af verden i denne forbindelse. Udviklingsudvalget har valgt en stram fortolkning af artikel 179 og må derfor ty til artikler, der er beregnet til nationale politikker, som retsgrundlag. Udvalget om Udenrigsanliggender, Retsudvalget, Parlamentets Juridiske Tjeneste, EF-Domstolen, Rådet og Kommissionen fortolker alle artikel 179 anderledes.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har derfor i dag besluttet, at vi ikke vil trække forslaget tilbage i morgen, men fremsætte et ændringsforslag med henblik på at ændre det planlagte retsgrundlag, og vi vil heller ikke støtte en udsættelse, da vi er enige om, at det kun er retsgrundlaget, der er til diskussion i denne sag. Jeg er derfor sikker på, at vi vil opnå klarhed om spørgsmålet i morgen.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand! Hr. Bermans betænkning kommer med en klar løsning til at udfylde hullet i lovgivningsstrukturen for finansiering af ikkepresserende eksterne aktioner, som ikke falder ind under kategorien af udviklingsforanstaltninger som defineret i udviklingssamarbejdsinstrumentet.

Fra et politisk synspunkt er det vigtigt at finansiere denne slags aktioner, da det kan sikre kontinuiteten i EU's tilstedeværelse i lande og regioner, som allerede er kommet videre end det indledende udviklingstrin. Det er dog meget vigtigt, at de midler, der anvendes til at finansiere disse aktioner, ikke kommer fra kilder, der er øremærket til udvikling, men fra andre budgetposter.

Formålet med det forslag til lovgivning, der anmodes om i denne betænkning, er at fremme udviklingen og ikke at begrænse den ved at reducere de midler, der er til rådighed for udviklingspolitikkerne, til fordel for andre foranstaltninger. Det er derfor meget vigtigt, at der skelnes mellem foranstaltninger, der falder ind under udviklingssamarbejdsinstrumentets anvendelsesområde, og dem, der tages højde for i den nye lovgivningsbestemmelse, når der træffes beslutning om de midler, der skal øremærkes til finansiering af disse.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil begynde med at takke ordføreren for hans betænkning. Jeg støtter hans første bemærkning om den økonomiske krise, dens særlige indvirkning på udviklingslandene og naturligvis det faktum, at vi ikke når vores mål om 0,7 % i bistand. Det er meget beklageligt, for når økonomien i de udviklede lande skrumper, så går det hårdest ud over udviklingslandene.

Jeg kom til denne forhandling, fordi jeg var spændt på at høre argumenterne vedrørende retsgrundlaget. For mig at se er der en underliggende frygt for, at budgettet vil blive smurt for tyndt ud. Lad os kalde en spade for en spade. Lad mig citere de bemærkninger, som en bistandsorganisation, der kontaktede mig i dag, kom med: "Selv om vi støtter Parlamentets anmodning om et finansielt instrument til ikke-ODA-aktiviteter i udviklingslandene, er vi af den faste overbevisning, at det skal ske på basis af et retsgrundlag, som er egnet til de aktiviteter, det er meningen, det skal finansiere. Anvendelsen af artikel 179 som retsgrundlag for

ikkeudviklingsaktiviteter er helt klart ikke hensigtsmæssigt og vil som sådan krænke både EF-traktaten og EU's *acquis*. Det giver også mulighed for, at ikke-ODA-aktiviteter i fremtiden kan finansieres med budgetposter, som er beregnet til rene udviklingsaktiviteter. Vi håber derfor meget, at ændringsforslaget vil blive trukket tilbage."

Som medlem af PPE-DE-Gruppen er jeg således her i aften for at lytte til begge sider af dette argument, men også for at fremkomme med nogle af de lobbyist-input, jeg modtager fra meget bekymrede folk inden for udviklingsområdet, og hvis bekymringer jeg er nødt til at forholde mig til.

Jeg gentager synspunktet om, at der, hvis vi svømmede i penge, nok ikke ville være så meget ballade om vores retsgrundlag. Problemet er, at det gør vi ikke. Der er bekymring blandt dem, der er involveret i udviklingsagendaen – der er genstand for bekymringen – og som frygter, at de penge, der er til rådighed, vil blive spredt ud på for mange aktiviteter. Jeg er dog stadig ikke overbevist.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, kommissær Ferrero-Waldner, mine damer og herrer! Jeg vil ikke diskutere retsgrundlaget, men grundlaget for overlevelse. De små og mellemstore virksomheder spiller en meget speciel rolle i denne forbindelse. Kreditværdighed er særlig vigtig under finanskriser, så disse virksomheder stadig kan opnå mikrokreditter.

Jeg vil især gerne påpege, at mikrokreditinstrumentet i høj grad har vist sit værd i hele verden, og at vi ikke mindst inden for rammerne af WTO-runden, som forhåbentlig er ved at nå til vejs ende, bør overveje, hvordan vi kan tilvejebringe relevant handelsfremme for de berørte familier i disse områder.

Når alt kommer til alt, skabes fremgangen dér, hvor der produceres noget, hvor folk kan forsørge sig selv og deres familier. Hvis de derudover er i stand til at sælge noget, er fremgangen sikret. Det er med dette i tankerne, at jeg håber, at udviklingspolitikken følger den rigtige kurs.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Efter at have lyttet til de forskellige bidrag er det tydeligt, at medlemmernes største bekymring er retsgrundlaget.

Jeg forklarede i min indledning, hvilken vej Kommissionen ønsker at gå, men det ville også glæde mig meget at kunne medtage Deres forslag.

De ved, at vi ønsker den bedste udviklingsbistand for alle lande, og at det er hovedbudskabet i vores tanker. Så lad os arbejde sammen og finde den rigtige løsning.

Thijs Berman, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke jurist, og jeg er ikke så jurakyndig, men jeg ved, at man bør undgå at strække fortolkningen af lovttekster. Det er min frygt, hvis vi bruger artikel 181a, for den taler om økonomisk og teknisk samarbejde, mens vi taler om studerende, der tager til udlandet som led i udvekslingen af studerende mellem universiteterne. Det er lidt risikabelt. Jeg er ikke imod det, hvis Kommissionen ser det som en udvej for de ikke-ODA-aktiviteter, vi alle finder nødvendige og vigtige, og det er jeg med på. Måske skyldes min bekymring, at jeg er journalist. Jeg holder af tekster, og jeg tager ord alvorligt, hvilket er substansen af Europa – dets humanisme, det, at vi tager tekster og sprog alvorligt. Man skal være meget forsigtig, når man bruger ord, så artikel 181a er et måske, men jeg bryder mig ikke særlig meget om det.

Jeg glædede mig dog over Mairead McGuinness' bemærkning om, at hun stadig ikke er overbevist. Hun er irsk, hun har sine overbevisninger og står fast på sine principper, hvilket vi jo alle gør. Hvis det i morgen viser sig umuligt at nå til enighed om det rette retsgrundlag, vil jeg foretrække at henvise spørgsmålet til mit udvalg igen og bruge tid på at træffe beslutning om et ordentligt retsgrundlag, for vi ved alle, at ikke-ODA-aktiviteter er nødvendige.

Jeg takker Kommissionen for dens kommentarer om, at ikke-ODA-aktiviteter med tiden vil blive vigtigere og vigtigere i udviklingslandene, i mellemindkomstlandene osv. Vi er alle enige om, at de er nødvendige, og vi er alle enige om behovet for at finde et retsgrundlag. Nogle af os er enige i, at artikel 179 ikke er det grundlag, vi søger efter.

Hvis jeg ikke kan nå til enighed med PPE-DE-Gruppen før afstemningen i morgen – hvilket ville være en skam – vil jeg derfor anmode om henvisning til fornyet behandling i mit udvalg. Jeg er parat til at gøre det, og jeg vil gøre det, når der stemmes om ændringsforslaget i morgen. Jeg ville blive meget ked af det, hvis dette er PPE-DE-Gruppens holdning, for vi er alle enige om, at det er nødvendigt at fastholde udviklingsbistanden på det nuværende niveau, og vi ved alle, at den falder i takt med den økonomiske krise.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Angelika Beer (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Revisionen af de nye instrumenter om udenrigspolitikken har afsløret mangler i samarbejdet med tredjelande, så vi foreslår, at det industrielle instrument bliver revideret.

Udvalget om Udenrigsanliggender mener ikke, at det er ønskeligt at begrænse instrumentets nye retsgrundlag til et par enkelte samarbejdsområder. Derudover er de politikområder, der p.t. er planlagt (kultur, ungdom, forskning), lånt fra EU's interne politik, og de har ikke hidtil haft til formål at definere samarbejdet med tredjelande. Dette er blot en af usikkerhederne, der bekymrer Udvalget om Udenrigsanliggender. Hvad sker der f.eks., hvis vi i fremtiden ønsker at samarbejde med andre lande om klimapolitikken? Skal vi etablere et nyt retsgrundlag for instrumentet hver gang? Vil vi virkelig gøre det hver gang, der sker en ændring i samarbejdsområdet?

Revisionen af det udenrigspolitiske instrument er meget vigtig for os alle, og det bør understreges, at vi ikke slås mod hinanden.

Det er den eneste årsag til, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance sammen med skyggeordføreren fra Udvalget om Udenrigsanliggender trak ændringsforslaget tilbage i mandags.

Hvad angår indholdet, mener vi, at vores forslag er mere langsigtet, og at det vil sikre en sammenhængende udenrigspolitik. Betænkningen er dog kun en anbefaling til Kommissionen. Så må vi se, hvad den gør ved den.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! EU er verdens største udviklingsbistandsdonor og står for 60 % af alle midlerne. EU's centrale rolle som nøglespiller i udviklingssamarbejdet bør styrkes endnu mere fremover.

For at stabilisere økonomierne i udviklingslandene og bringe fred til landene er det yderst vigtigt, at EU holder fast i målet om at øge sin andel af udviklingsbistanden til 0,7 % af BNP i 2015. Det vil dog ikke være nok.

Det er vigtigt at opnå generel sammenhæng i udviklingssamarbejdet mellem de forskellige institutioner. Finansielle investeringer og projekter til opbygning af infrastruktur og til en bedre overholdelse af menneskerettighederne skal gennemføres på en sådan måde, at de understøtter hinanden. EU er nødt til at etablere de nødvendige instrumenter til gennemførelse af kohærente udviklingspolitiske foranstaltninger.

EU's nuværende retsgrundlag for udviklingssamarbejdet er dog mangelfuldt, hvad angår lovgivningen, og det er derfor, at jeg gerne vil takke ordføreren for at have rejst dette vigtige spørgsmål. Projekter beregnet til at forbedre transport-, teknologi- og energisektoren og dialogen med det videnskabelige samfund og ngo'erne er vigtige for udviklingslandenes sociale levedygtighed. Hovedformålet med sådanne projekter er dog ikke at fremme økonomisk udvikling og fremgang i udviklingslandene, og de lever derfor ikke op til OECD's kriterier for statslig udviklingsbistand. I fremtiden bør den statslige udviklingsbistand især fokusere på udryddelsen af fattigdom og på at forbedre folks livsbetingelser.

24. EF-rammebestemmelser for en europæisk forskningsinfrastruktur (ERI) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0007/2009) af Madurell for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om forslag til Rådets forordning om EF-rammebestemmelser for en europæisk forskningsinfrastruktur (ERI) (KOM(2008)0467 – C6-0306/2008 – 2008/0148(CNS)).

Teresa Riera Madurell, ordfører. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil begynde med at påpege, at der i Udvalget om Industri, Forskning og Energi blev opnået enighed om denne betænkning. Denne enighed var mulig takket være skyggeordførernes gode indsats og samarbejde, og hvis bidrag også i høj grad medvirkede til at opnå en brugbar betænkning om et så vigtigt emne som den europæiske forskningsinfrastruktur.

Jeg må sige, at Europa-Parlamentet er enig med Kommissionen i, at vi i lyset af globaliseringen af forskningen og fremkomsten af nye videnskabelige og teknologiske magter som Kina og Indien har et presserende behov for at sætte farten op og dermed for at skabe incitamenter til opbygning af et nyt europæisk forskningsområde.

Det er meget vigtigt, at vi så hurtigt som muligt sikrer os, at EU bliver et område, hvor forskere, teknologier og viden kan bevæge sig frit, hvor der er en effektiv koordinering af forskningsaktiviteterne, og hvor ressourcerne udnyttes bedst muligt. Det kræver bl.a., at vi har store forskningsinfrastrukturer på europæisk plan.

Disse infrastrukturer kan også skabe en fremragende mulighed for samarbejde mellem de forskellige medlemsstater med betydelige effekter for den videnskabelige uddannelse af vores unge mennesker samt få en stærk økonomisk indvirkning på den europæiske industri. De er således vigtige for de videnskabelige fremskridt i Europa, og vi skal derfor fremme udviklingen af disse. Parlamentet hilser derfor Kommissionens initiativ om forslag til rammebestemmelser og betingelser for dette område velkommen.

Vi har faktisk fra starten anset udviklingen af europæiske forskningsinfrastrukturer som en af grundpillerne i det europæiske forskningsområde. Vi har dog også altid været opmærksom på de vanskeligheder, der skulle overvindes, ikke kun, fordi der var behov for betydelige finansielle midler – husk, at ESFRI-køreplanen identificerede 44 projekter, der skulle gennemføres i løbet af de næste 10 år – men også på grund af spørgsmålets organisatoriske kompleksitet.

I den forbindelse vil jeg gerne endnu en gang sige, at Parlamentet burde have spillet en mere afgørende rolle i et initiativ af denne kaliber. Foranstaltningernes hastende karakter og mangelen på et bedre retsgrundlag i den nuværende traktat retfærdiggør brugen af artikel 171, hvilket dog ikke ændrer ved det faktum, at dette er endnu en grund til at gøre opmærksom på behovet for at få en ny traktat så hurtigt som muligt.

Jeg vil kort understrege nogle af de bidrag, som betænkningen kommer med. For det første tydeliggør den definitionen af "Europæisk forskningsinfrastruktur" for at undgå forvekslinger mellem den retlige enhed og den nuværende forskningsinfrastruktur. Den tydeliggør og supplerer også kravene til, at en forskningsinfrastruktur kan anses for europæisk og tilføjer vigtige aspekter såsom en konsekvensanalyse af forslaget på europæisk plan, der retfærdiggør dets finansielle kapacitet og sikrer, at der findes en god politik for adgang til hele det europæiske videnskabelige samfund.

Vi foreslår også, at dette initiativ udbredes til den eksisterende infrastruktur, og vi giver Kommissionens forslag om momsfrigivelse vores fulde opbakning, da vi mener, at det er et centralt element i dette initiativ.

Vi ønsker derfor at sende et klart budskab til Rådet om at løse problemerne i denne forbindelse så hurtigt som muligt og endnu en gang at sige, at vi, hvis vi ønsker at fremme forskningen i Europa, er nødt til at lette skattebyrderne for forskningen. Det har vi anbefalet ved flere lejligheder for at opmuntre de små og mellemstore virksomheder til at deltage i forsknings- og udviklingsopgaver, og som vi nu er nødt til at støtte i forbindelse med skabelsen af store forskningsinfrastrukturer på europæisk plan, fordi de er væsentlige for de videnskabelige fremskridt.

Jeg vil gerne afslutte med endnu en gang at takke alle skyggeordførerne og Kommissionen for deres fremragende bidrag samt Udvalget om Industri, Forskning og Energis tjenestegrene for den bistand, de har ydet mig ved udarbejdelsen af betænkningen.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest takke Udvalget om Industri, Forskning og Energi og i særdeleshed dets ordfører, fru Riera Madurell, fordi de støtter vores forslag om EF-rammebestemmelser for en europæisk forskningsinfrastruktur. Det var sød musik i mine ører at lytte til Dem!

Lad mig også takke udvalgets skyggeordførere for deres konstruktive støtte.

Sammen er vi kommet et vigtigt skridt nærmere et retsgrundlag, der vil gøre det muligt for medlemsstaterne at samarbejde om opbygningen af nye store forskningsinfrastrukturer, som bliver stadig mere komplekse og omfattende, og som kun kan opbygges, hvis flere europæiske lande arbejder sammen.

De har haft en tilbundsgående drøftelse af det nye retsgrundlag, og De er kommet med mange ændringsforslag, som vil bidrage til at tydeliggøre teksten og give den en bedre struktur, især i forbindelse med definition, anvendelsesområde og status, og ved at indføre referencer til Det Europæiske Strategiforum for Forskningsinfrastrukturer (ESFRI).

Kommissionen vil gøre alt, hvad den kan, for at støtte Rådets gennemførelse af disse ændringsforslag.

Vi er særlig glade for at se, at vi er enige om det allervigtigste aspekt af de drøftelser, der lige nu finder sted i Rådet, og som risikerer at blokere for vedtagelse – nemlig momsspørgsmålet.

Som bekendt er alle medlemsstaterne enige i, at det er nødvendigt at fritage forskningsinfrastrukturer, der er etableret af flere lande, fra skatter i værtslandet.

Ofte behandles spørgsmålet i forbindelse med arbejde som et skattefritagelsesspørgsmål, hvilket skaber en vis forvirring. I virkeligheden drejer det sig blot om gennemførelse af det eksisterende momsdirektiv, der allerede er blevet besluttet og vedtaget i Rådet. Det reelle spørgsmål er, hvorvidt den europæiske forskningsinfrastruktur skal have status af international organisation som defineret i momsdirektivet, og som sådan skal være fritaget for momsbetaling. Vi taler derfor ikke om skatteharmonisering, men om at etablere juridiske enheder i forbindelse med forskningsinfrastrukturene.

Såvel Kommissionens som Rådets juridiske tjenestegrene har klart erklæret, at dette er det rigtige sted. Det er således en rent politisk afgørelse om, hvor vigtigt medlemsstaterne synes, at det er at etablere nye forskningsfaciliteter i verdensklasse i Europa.

Deres urokkelige støtte i denne sag kan være meget vigtig!

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

Paul Rübig, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Hr. van Nistelrooij sagde engang, at det handlede om at definere den "femte frihed". Den femte frihed er simpelthen forskernes frihed, som ikke kan begrænses til det regionale, nationale eller internationale plan.

Vi er simpelthen nødt til at skabe grupperinger og retsgrundlag, så forskerne kan gøre det arbejde, som samfundet forventer af dem. Her taler vi ikke kun om den forskning, der udføres på universiteterne – akademisk forskning – eller i industrien, men især også om den forskning, der udføres i de små og mellemstore virksomheder. Det er trods alt også vigtigt, at disse forskningsresultater fortsat bliver skrevet ned og gjort tilgængelige.

Sidste år introducerede vi Energy Club her i Parlamentet – som næstformand Onesta deltog i – hvor det videnskabelige samfund og de ansvarlige gav udtryk for deres entusiasme for opfindelser, der har potentiale til at blive til stor gavn for os alle. Etableringen af sådanne forskningsinstrumenter er det rigtige svar, især i den nuværende finans- og energikrise, så vi muliggør udviklingen af nye produkter og tjenesteydelser, der kan markedsføres globalt. Vi hilser derfor Kommissionens initiativ hertil hjertelig velkommen, da organiseringen af sådanne initiativer naturligvis styrker de internationale muligheder. Særlig det internationale samarbejde bliver stadig vigtigere for os i Europa, lige som det er for vores partnere. Når alt kommer til alt, har vi i Europa gjort os selv til den del af verden, der har den største købekraft, og vores 500 millioner borgere har ret til at få præsenteret forskningsresultaterne så hurtigt og effektivt som muligt. Mange tak.

Adam Gierek, for PSE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Målet med den europæiske forskningsinfrastruktur (ERI) er at skabe unikke forskningscentre ledet af de mest ansete specialister inden for specifikke områder. Efter min mening bør de råde over rigeligt med dyrt og banebrydende udstyr og være bemandet med et team af videnskabsmænd. ERI vil blive brugt til eksperimentelle studier, især ved hjælp af induktive metoder, af fænomener i den omgivende verden med det mål at finde praktiske løsninger. ERI skal også bruges til at træne unge videnskabsfolk.

Jeg synes ikke, at Det Europæiske Strategiforum for Forskningsinfrastrukturer skal bruges til at kopiere andre fremragende centre, men at det ved at bruge strukturfonde og nationale midler skal skabe forskellige forskningsenheder, som skal supplere andre centre i verdensklasse og skabe en infrastruktur med specialistforskningsenheder, et homogent netværk, der dækker hele EU. Unge ambitiøse europæiske forskere vil ikke være tvunget til at krydse oceanet for at gennemføre deres idéer. Jeg synes derfor, at det er en betingelse for ERI's effektive funktion, at der er en høj grad af specialisering og mobilitet, for så vidt angår forskningsmiljøet. Forskningen vil blive mere effektiv, hvis der indføres tidsbegrænsninger, og hvis den spredes på flere lokaliteter, dvs. hvis grundforskningsopgaver udføres samtidigt på flere internationale specialiserede ERI-enheder, der, da de ikke er økonomiske enheder, ville være momsfrataget.

Jeg takker Dem for Deres opmærksomhed og lykønsker fru Madurell. Samtidig håber jeg, at Kommissionen hurtigt vil få gennemført dette forslag til regulering, der, selv om det er interessant, kræver en yderligere specificering.

Vladko Todorov Panayotov, for ALDE-Gruppen. – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Teresa Riera Madurell med denne betænkning, som bringer os nærmere en vellykket etablering af et europæisk

forskningsområde. Jeg er overbevist om, at vi ved at etablere et netværk af videnskabelige partnerskaber mellem medlemsstaterne vil være i stand til at opnå en konkurrencedygtig og rentabel økonomi baseret på viden og innovation. Det ville ikke være muligt at udveksle viden uden den relevante infrastruktur, fordi den spiller en central rolle i etableringen af et effektivt miljø til udøvelse af moderne og ekstremt nødvendig forskning.

I dag er al aktivitet begrænset til samarbejde mellem individuelle forskningsinstitutioner. Vi har heller ikke haft de relevante lovgivningsinstrumenter, som kunne gøre det muligt at etablere et passende partnerskab med deltagere fra flere stater, hvilket rent faktisk er nøglen til succes på dette område. Mangelen på sådanne lovgivningsinstrumenter har i høj grad sinket processen med forskningsintegrationen af de nye medlemsstater, og disse medlemsstater har et kæmpe forskningspotentiale, som skal indarbejdes i EU.

Betænkningen er ikke kun et skridt frem mod fastsættelsen af rammebestemmelserne for etablering af en forskningsinfrastruktur. Den vil medvirke til at opnå bevægelighed af viden inden for EU, øge de europæiske forskningscentres prestige og autoritet på globalt plan og øge beskæftigelsen samt bidrage til at finde passende løsninger på de nye miljøudfordringer. Jeg vil gerne endnu en gang lykønske ordføreren, fru Riera Madurell.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Har vi behov for en europæisk økonomisk juridisk enhed i forskningssektoren, eller er dette endnu et eksempel på EU's konstante kamp mod europæisk pluralisme? Sandheden er naturligvis, at det er nødvendigt med institutionel konkurrence for at få succes med institutionelle reformer. Forestil Dem, at der for 50 år siden var blevet fastsat internationale juridiske rammer for forskningen. Udviklingen på dette område ville være gået i stå. Det er vanskeligt og tager alt for lang tid at ændre internationale traktater. Der sker fremskridt, hvis det er nemt for landene selv let at reformere deres nationale institutioner. Vellykkede reformer spredte sig derefter til andre lande.

Kommissionens forslag er bestemt ikke nogen spændetrøje. Forslaget indebærer et alternativ til allerede eksisterende nationale forslag og udgør i den henseende en forbedring. Forslaget spoleres dog fuldstændigt af, at Kommissionen også gerne vil regulere skattepolitikken for denne juridiske enhed på EU-plan. Dette forslag må derfor forkastes.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Dette er efter min opfattelse et meget væsentligt skridt i den rigtige retning for europæisk forskningspolitik. Det er et resultat af evalueringsrapporten om det sjette rammeprogram, men det er også et hensyn, som er blevet bibeholdt i hele forløbet med udarbejdelse af det syvende rammeprogram.

Kommissæren nævnte, at medlemsstaterne nu har lov til at gøre fælles sag. Det er mildt sagt absurd at konstatere, at det er nødvendigt med en særlig tilladelse fra EU til dette, men der er trods alt tale om fremskridt. Det bekymrer mig dog, at der vil blive pålagt moms med minimumssatsen, og at situationen vedrørende den internationale status endnu ikke er helt afklaret. Det er i hvert fald sådan, jeg har forstået det.

Der blev henvist til artikel 171 i forbindelse med afstemningen om SESAR-fællesforetagendet. Vi har stemt om dette udkast to gange, da den internationale status i den første udgave ikke var blevet bekræftet, og det derfor ikke var muligt at oprette fællesforetagendet. Et andet fællesforetagende, Galileo, er slet ikke blevet oprettet.

Mine spørgsmål er som følger. Hvor stort et bidrag skal komme fra fællesskabsmidler? Vil der være midler til rådighed for de parter, der samarbejder, for at hindre spild af ressourcer beregnet til forskningsinfrastrukturer og for at tilskynde dem til samarbejde? Vil det endelig blive muligt at trække på Samhørighedsfonden til forskning med henblik på at kombinere forskning på højt niveau med samhørighed?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! 2009 er det europæiske år for kreativitet og innovation.

Etablering af en europæisk forskningsinfrastruktur, der skal drives på et ikkeøkonomisk grundlag, vil medvirke til at strømline Fællesskabets forskningsprogrammer samt videreformidle og optimere resultaterne inden for forskning, teknologisk udvikling og demonstration på fællesskabsplan.

Jeg glæder mig over, at disse infrastrukturer kan samfinansieres via samhørighedspolitikken finansielle instrumenter i overensstemmelse med bestemmelserne i Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden.

Jeg vil gerne understrege, at det er af helt central betydning, at vi med disse infrastrukturer etablerer en forbindelse mellem forskningsinstitutioner og -strukturer, universiteter, den akademiske verden og den private sektor, hvor forskellige erhvervssektorer så kan drage fordel af forskningsresultaterne.

Jeg vil dog gerne nævne, at vi især under den nuværende krise skal sikre, at mindst 1 % af BNP i hver medlemsstat går til forskning.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Forestillingen om et fælles europæisk forskningsrum og om en fællesskabslovramme, som kan anvendes for europæiske forskningsinfrastrukturer, har været det grundlæggende princip for at opnå målsætningerne i Lissabonstrategien vedrørende økonomisk vækst, skabelse af arbejdspladser og etablering af en dynamisk, videnbaseret økonomi.

Forskningsinfrastrukturer spiller en stadig større rolle ved fremme af viden og teknologi på grund af muligheden for at mobilisere menneskelige ressourcer og investeringer, således at der opnås en kritisk masse, hvilket med succes kan bidrage væsentligt til den europæiske økonomiske udvikling. Vi har i vores ønske om, at EU skal være en uovertruffen international forskningspartner, foreslået, at vi tilbyder forskningsmiljøet konkurrencedygtig finansiering, tilstrækkelige infrastrukturer og bestemmelser om intellektuel ejendomsret samt effektiv mobilitet for forskere.

I dag konsoliderer vi med dette forslag til en forordning om EF-rammebestemmelser for en europæisk forskningsinfrastruktur skabelsen af den femte frihedsrettighed i Europa: fri bevægelighed for viden. Den nuværende forordning vil være en søjle for europæisk forskningsudvikling, da den europæiske forskningsinfrastruktur vil sikre videnskabelig forskning på højt niveau i Fællesskabet og konkurrenceevne for Fællesskabets økonomi, baseret på mellemlange og langsigtede prognoser og via effektiv støtte til europæisk forskningsvirksomhed.

Under den aktuelle økonomiske krise vil den hurtigst mulige gennemførelse af denne forordning kombineret med opmuntring til investering i forskning og udvikling, etablering af fælles standarder i vidensektoren og modernisering af nationale uddannelsessystemer give reelle løsninger med sigte på at komme igennem krisen.

Vi skal efter min opfattelse på nuværende tidspunkt omgående rette vores opmærksomhed mod de eksisterende forskelle vedrørende udvikling af en infrastruktur for innovation og forskning mellem de udviklede medlemsstater og medlemsstaterne med udviklingsøkonomi, så vi ikke udløser en større forskerflugt fra de stater, som for nylig er kommet med i EU, til medlemsstater, hvis økonomier er i førerfeltet inden for den globale økonomi. En homogen fordeling af disse infrastrukturer og af forskningsmulighederne inden for EU vil være gavnlige for hele EU og vil være med til at bekæmpe forskerflugten fra øst til vest.

Jeg vil gerne slutte af med at lykønske ordføreren, Riera Madurell, og hendes kolleger fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi for deres bidrag til udarbejdelsen af den foreliggende betænkning.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Kunne De splitte de fem minutter, der er til rådighed, op på de to indkomne anmodninger? Jeg vil meget gerne bruge to minutter, hvis det er i orden?

Formanden. – Ja, det sætter mig jo i noget af et dilemma. Forretningsordenen siger ét minut. Ét minut.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Undskyld, men vi har allerede spildt to minutter med snak. Der er fem minutter til rådighed til spørgsmål fra salen ifølge "catch the eye-proceduren". Jeg har deltaget i andre forhandlinger, hvor der muligvis var en, to eller tre talere, og vi deltes om tiden. Det er bare to minutter, jeg gerne vil have – jeg ved ikke, hvad min kollega har brug for.

Tak for Deres tålmodighed.

Jeg støtter fuldt ud etableringen af den juridiske status for nye europæiske forskningsinfrastrukturer for paneuropæiske forskningsprojekter og paneuropæisk finansiering.

Jeg har to hurtige punkter. Jeg har foran mig – og jeg vil gerne complimentere kommissæren og hans personale – en publikation med titlen "A more research-intensive and integrated European Research Area: Science, Technology and Competitiveness key figures report 2008/2009" (Et mere forskningsintensivt og integreret europæisk forskningsrum – videnskab, teknologi og konkurrenceevne – rapport med nøgletal 2008/2009). Jeg tror, at tallene måske er noget forældede i lyset af det store fald i BNP i hele EU og andre lande. Jeg vil især understrege, at offentlige midler til forskning og udvikling kan være konjunkturudjævnende, sådan som det skete i Japan og USA i hhv. begyndelsen af 1990'erne og starten af dette årti. Da der var et stort fald i deres BNP, steg de offentlige investeringerne i forskning og udvikling.

Kan man ud fra det, vi i øjeblikket oplever i EU, og med det, der er tilgængeligt i FP7 og fra medlemsstaterne set i lyset af den stærkt faldende økonomiske vækst i hele EU i øjeblikket – vi er globalt set ikke alene –

ekstrapolere, hvorvidt vi vil være i stand til at kompensere med øgede offentlige investeringer i forskning og udvikling?

Mit andet punkt drejer sig om det foruroligende i, at EU's andel af patentansøgninger på verdensplan er faldet alarmerende meget. De høje omkostninger ved patentudstedelser i Europa siges at være en mulig forklaring. I Europa er omkostningerne og følgeomkostningerne ved patentansøgninger over 20 % højere end i USA og 13 gange højere end hos de japanske patentmyndigheder, mens omkostningerne ved opretholdelse af patentbeskyttelse i de 27 medlemsstater er over 60 gange højere i EU end i USA og med skræmmende følgevirkninger. Måske kan kommissæren fortælle os, hvordan vi kan løse dette hurtigst muligt?

Jeg vil gerne endnu en gang lykønske kommissæren med en fascinerende publikation.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for hendes arbejde. Jeg vil her henvise til en erklæring fra fru Doyle. I en tid, hvor vi oplever økonomisk sammenbrud, skal vi ikke begå den fejl at forsømme forsknings- og udviklingsområdet eller de mennesker, der arbejder inden for disse områder. Jeg støtter derfor foranstaltningerne med henblik på gennemførelse af en lovramme for den europæiske forskningsinfrastruktur (ERI).

Vi skal være bevidste om, at der for ERI skal være en lovramme samt tilstrækkelig finansiering, men at disse penge ikke kan komme fra bidrag fra enkelte regioner eller lande. Spørgsmålet om en hensigtsmæssig skattepolitik er også i dette tilfælde vigtig. Jeg tror ligeledes, der er brug for bedre samarbejde mellem forskningscentre og økonomien, herunder små og mellemstore virksomheder. Det er min klare holdning, at ERI også, hvis der sker en behørig samordning med rammeprogrammerne, kan være med til at forbedre situationen for de mennesker, som arbejder med forskning, og navnlig som nævnt af hr. Gierek de unge. Dette kan måske også afværge en hjerneflugt i Europa. Vi må huske på, at der ifølge Lissabonstrategien skal stilles 3 % af BNP til rådighed til forskning og udvikling. I EU i dag – mine tal er for 2007 – udgør andelen 1,84 %. Jeg er derfor sikker på, at ERI vil forbedre denne situation.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg gerne takke Dem for Deres støtte. Jeg tror, vi alle er klar over, hvor vigtigt det er, at vi taler sammen. Jeg følger måske ikke rækkefølgen for spørgsmålene, men jeg vil forsøge kort at svare på de stillede spørgsmål.

Med hensyn til offentlige midler vil jeg sige til fru Doyle, at tidligere erfaringer har vist, at de private midler højst sandsynligt vil svinde ind i krisetider. Derfor skal vi med de offentlige midler ikke begå den frygtelige fejl at følge dette mønster, fordi det ville være en vej, som efter krisen ville føre os ud på et vildspor. Derfor skal offentlige investeringer virke konjunkturudjævrende, og derfor har vi selv i Europa haft et eksempel på dette. Finland var i denne situation i begyndelsen af 1990'erne. Jeg tror, vi skal gøre noget lignende det, man gjorde dengang, og følge den vej.

Vedrørende udgifterne til patentansøgninger er det meget slående. Jeg tror ikke, der er noget enkelt svar. "Bedre" ville afgjort være et svar, som ville være mere tværgående end noget som helst, vi kunne gøre. Sidste år forsøgte vi at gøre vores bedste ved at belyse patentsituationen i forholdet mellem private og offentlige institutioner, men det er bestemt ikke noget dybdegående svar på problemet med patentansøgninger.

Jeg vil dernæst gå videre til forslaget om spørgsmålene om midler fra det syvende rammeprogram. Det, vi har finansieret indtil nu, er den indledende fase af de projekter, som er sat i gang. Det er ikke tanken, at vi institutionelt skal finansiere infrastrukturen. Dette vil ske via medlemsstaterne, og medlemsstaterne vil f.eks. også bestemme, hvor infrastrukturen skal placeres. Men når det så er gjort, vil vi bestemt give tilskud ligesom til alle andre infrastrukturer.

Det er virkelig den eneste vej frem. Jeg vil gerne understrege, at dette budget, da vi drøftede spørgsmålet om budgettet for forskningsinfrastrukturen, målt i procentpoint helt klart blev beskåret mest i det syvende rammeprogram. Jeg er dog ganske optimistisk. Vi er godt foran, og lovgivningen giver efter min opfattelse nogle gode løsninger.

Vedrørende moms vil jeg gerne præcisere tingene. Vi foreslår ikke momsfritagelse i lovgivningen. Vi mener, at der, hvis flere lande står sammen om at gøre en indsats for at opbygge en fælles infrastruktur, f.eks. mellem Tyskland og Slovenien eller Det Forenede Kongerige eller et andet land, i sidste ende ikke er nogen af landene, som vil indvillige i at betale moms i dette land. Dette er også tilfældet i dag. Men hvordan forholder det sig præcist i dag? I dag forhandler landene hver for sig med værtslandet om denne type fritagelser. Det, vi prøver at gøre via lovgivningen, er at sikre en status for en international organisation, der som følge af den momslovgivning, der findes i dag, sikrer momsfritagelse.

Det ville egentlig under alle omstændigheder være enden på den historie, men spørgsmålet om tid blev nævnt. Tiden er en afgørende faktor her, så vi taler om, hvorvidt vi kan sætte skub i og forenkle opbygningen af forskningsinfrastrukturen sammen. Desværre er forskningsinfrastrukturen i dag så kompliceret, at vi mister tid og dermed penge. Det er faktisk sådan, det forholder sig.

Jeg har glemt samhörighed. Svaret er ja.

Afslutningsvis er det netop det punkt, vi skal understrege. Vi har brug for en infrastruktur. Vi har brug for den hurtigst muligt. Dette er et tiltag, der skal sætte skub i hele processen. Jeg takker Dem for deres forståelse, og jeg takker Dem for Deres støtte i den forbindelse.

Formanden. – Inden jeg giver ordet til vores ordfører, vil jeg gerne præcisere en ting over for fru Doyle. Vi har kigget nærmere på formaliteterne.

For lidt over et år siden, den 8. januar 2008, fik De en meddelelse fra vicegeneralsekretæren om en afgørelse fra Formandskonferencen af 27. oktober 2007. I stk. 3, litra b, står der meget klart, at indlæg ifølge "catch the eye-proceduren" maksimalt må vare fem minutter og er begrænset til maksimalt ét minut pr. taler.

Sådan er reglen, men det var en stor fornøjelse at lytte til Dem, og vi nød at høre Deres indlæg. Og nu giver jeg så ordet til ordføreren, fru Riera-Madurell.

Teresa Riera Madurell, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle, som har deltaget i denne forhandling, for deres bidrag, og jeg vil også gerne takke kommissæren for hans ord og sige, at jeg er helt enig i hans meget tydelige forklaring på spørgsmålet om moms. Afslutningsvis vil jeg bare gerne sige, at de fleste af os er helt enige i det grundlæggende. Budskabet er klart. Forskning på meget højt niveau kræver en højkvalitativ forskningsinfrastruktur, og primært på grund af høje opbygnings- og driftsomkostninger er det vigtigt at være fælles om en stor del af denne forskningsinfrastruktur. Det er med andre ord mere end rimeligt at overveje at skabe en europæisk infrastruktur, som kan betjene alle videnskabelige kredse i EU.

Den køreplan, der blev udarbejdet af ESFRI, var bestemt et skridt i den rigtige retning hen imod bedre planlægning af forskningsinfrastrukturen på europæisk plan. Det, vi skal gøre nu, er at gennemføre denne køreplan. Et af de vigtigste problemer er som påpeget af nogle af mine kolleger så afgjort finansieringen, fordi EU's budget til trods for flere tildelte midler til det syvende rammeprogram og mulighederne for støtte til infrastrukturerne inden for samhörighedspolitikens programmer, som nogle af mine kolleger også har nævnt, ikke er tilstrækkeligt til at finansiere hele den nødvendige infrastruktur. Det er således af stor betydning, at vi så godt som muligt får mobiliseret nogle finansieringskilder, både nationale og private, navnlig inden for industrien, selv om dette, som kommissæren helt korrekt sagde, ikke er noget særlig godt tidspunkt.

Et andet lige så vigtigt problem var den manglende juridiske struktur. Kommissionens målsætning ved fremsættelsen af dette forslag var at etablere en lovramme og de nødvendige betingelser for udvikling af europæiske forskningsinfrastrukturer. Dette er et godt forslag, der ifølge vores overbevisning er blevet styrket af Parlamentet som allerede nævnt af kommissæren.

Jeg vil gerne endnu en gang bede Rådet om at lytte til vores budskab.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne bede om, at der først bliver lukket for varmen, når mødet er slut, da det er for koldt her.

Formanden. – Vi tager denne kommentar til efterretning. Måske burde vores debatter om aftenen være mere livlige og mere ophedede for at give noget mere varme. Men det er rigtigt, at mødesalen er stor.

Med dette grundlæggende spørgsmål, som vil være med til at fremme europæisk forskning, er forhandlingen afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Når økonomien er i en negativ spiral, føler myndighederne sig fristet til at skære i midlerne til forskning. Det glæder mig dog, at vi ved at drøfte den foreliggende betænkning om forslaget til Rådets forordning om EF-rammebestemmelser for en europæisk forskningsinfrastruktur sender et vigtigt signal om, at forskningen fortsat er et højt prioriteret område for EU.

Jeg mener bestemt, at vi ved at oprette denne institutionelle ramme til støtte for forskningsområdet vil se resultater, som vil afstive den europæiske økonomi. Grunden til dette er, at forskning ikke er et modefænomen, men en nødvendighed, som sikrer den europæiske økonomis konkurrenceevne på globalt plan.

Jeg vil gerne understrege et særdeles vigtigt område, hvor forskning kan spille en vigtig rolle. I de næste 25 år forventes det som følge af urbaniseringen, at næsten 25 % af landområderne ikke længere vil være landbrugsarealer. For at kompensere for dette har vi brug for større produktivitet fra mindre områder og med et mindre forbrug af vand og pesticider. Løsningerne kan måske komme via forskning, navnlig i bioteknologi, men naturligvis under hensyntagen til princippet om fødevarer sikkerhed.

Dette er blot endnu en grund til at støtte forskningsområdet og sikre en ensartet europæisk ramme.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over betænkningen om etablering af en lovramme for den europæiske forskningsinfrastruktur (ERI) samt Kommissionens forslag til en forordning på dette område.

ERI er en reaktion på et reelt behov blandt europæiske forskere og vil uden tvivl være med til at sætte skub i konkurrenceevnen for europæisk videnskab.

Et af de vigtige elementer i forordningen er EU's mulighed for at besidde en andel i en ERI-enhed. Dette giver Fællesskabet mulighed for at deltage i og lede transeuropæiske forskningspolitikker.

På grundlag heraf opfordrer jeg Kommissionen til at tage hensyn til tre punkter, når der skal tildeles økonomisk støtte til ERI:

- 1) Fællesskabet skal udelukkende deltage i projekter med et særdeles højt videnskabeligt potentiale.
- 2) Der skal tilskyndes til dannelse af ERI'er i regioner, som traditionelt har været genstand for hjerneflugt, både inden og uden for Fællesskabet.
- 3) Virksomheder i den private sektor skal have lettere adgang til ERI.

Fællesskabets politikker på dette område skal kombinere videnskabelig forskning på meget højt niveau med, at der sikres en tilstrømning af forskere og effektive infrastrukturer i lande såsom de nye medlemmer fra EU's udvidelsesrunder i 2004 og 2007.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den betænkning, der er udarbejdet af Teresa Riera Madurell, er især vigtig, fordi den skaber den lovramme, der er nødvendig til at udvikle forskningsinfrastrukturen.

Etablering af europæiske forskningsinfrastrukturer sikrer, at forskningen vil komme op på et højt niveau.

Desuden vil der blive skabt nye muligheder for et tættere samarbejde mellem europæiske forskergrupper, som også kan efterfølges af en masse studerende og det tekniske personale, hvilket så vil være med til at tiltrække unge til højteknologisk forskning.

Med denne lovramme skal der også sikres et bedre samarbejde mellem industrien og den akademiske forskning, hvormed man kan fremme gennemførelsen af innovative idéer.

Jeg støtter ordførerens forslag om, at Kommissionen anmodes om løbende at aflægge beretning til Europa-Parlamentet om status vedrørende udviklingen af de europæiske forskningsinfrastrukturer.

Udgifterne til etablering af forskningsinfrastrukturer i stor skala gør det nødvendigt, at flere lande gør fælles sag.

Etablering af en fælles lovramme er absolut nødvendig for at lette og fremskynde udviklingen af disse infrastrukturer.

25. En særlig plads til børn i EU's eksterne foranstaltninger (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0039/2009) af Kinnoch for Udviklingsudvalget om en særlig plads til børn i EU's eksterne foranstaltninger (2008/2203(INI)).

Glenys Kinnock, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg må begynde med at sige, at jeg ser meget positivt på den meddelelse, som er blevet udarbejdet af Kommissionen. Den er efter min mening både omfattende og ambitiøs.

I min betænkning foreslår jeg en række praktiske tiltag, investeringer og processer, der er brug for, hvis vi skal identificere denne helt særlige plads til børn i eksterne foranstaltninger. Kommissionens og Rådets meddelelse og konklusioner om eksterne foranstaltninger vil bygge på den eksterne dimension i EU's strategi om barnets rettigheder. Dette er efter min opfattelse et uhyre vigtigt arbejdsområde for EU.

Jeg ser nu meget frem til nogle tiltag, der lever op til de ambitioner, der er blevet givet udtryk for. Der skal handling bag de pæne ord. Det vil sige, at der skal være tilgængelige ressourcer, og at der naturligvis – hvilket jeg er sikker på, alle kan tilslutte sig – ikke skal være noget løftebrud fra EU's medlemslande med hensyn til deres forpligtelser om at finansiere millenniumudviklingsmålene (MDG). Det er en kendsgerning, at de fleste af verdens to mia. børn kæmper dagligt mod fattigdom og sårbarhed. Som bekendt bor 98 % af de børn i vores verden, der lever i yderste fattigdom, i udviklingslandene.

Desuden er det nu klart, at virkningerne af finanskrisen for alvor vil kunne føles af børn og unge, f.eks. når der skæres i budgetterne for sundhed og uddannelse. Det er derfor efter min opfattelse rigtigt, at vi på højeste plan forpligter os politisk på vegne af og med børnene. EU skal i sit partnerskab med udviklingslandene se muligheden for at påvirke den offentlige politik for at redde børns liv. Prioriterede tiltag vedrørende børn skal fremmes, når Kommissionen forhandler de regionale og temamæssige strategier ved udarbejdelse og efterfølgende revision af landestrategidokumenterne.

Når der er budgetmæssig støtte, herunder MDG-budgetkontrakter, bør og skal specifikke målsætninger og indikatorer vedrørende børn være inkluderet. Jeg glæder mig over, at Kommissionen har til hensigt at udarbejde nationale partnerskabshandlingsplaner for børn. Vi skal være sikre på, at selv de mest marginaliserede børn – herunder børn med handicap og forældreløse børn – har adgang til rimelige sundhedsmæssige, velfærdsmæssige og retlige tjenester.

Jeg tror, det er nødvendigt med mere og bedre oplæring af Kommissionens personale – både i Bruxelles og i delegationerne – navnlig i, hvordan man går frem, når børn skal deltage. Vi har brug for en radikal nytænkning i EU om, hvordan vi påser, at vi lytter til børnene og inviterer børnene til at deltage, fordi vi er klar over, at det er børnene selv, som giver liv til de værdier, der er nedfældet i folkeretten via konventionen om barnets rettigheder fra 1989. Det er min erfaring, at børnene selv – og de unge – har en rig forståelse og nogle erfaringer – som vi skal trække på – med hensyn til, hvordan man håndterer fattigdom og miljødelæggelse.

Jeg glæder mig over, at Kommissionen erkender betydningen af høringer i forbindelse med udarbejdelse af EU's strategi om barnets rettigheder. Jeg forstår også, at dette har været planlagt til den første halvdel af 2009. Kan Kommissionen bekræfte, hvornår denne proces begynder? Jeg håber ikke, der vil blive truffet nogen afgørelse om, at de offentlige høringer – bl.a. med børnene – skal sættes i bero, indtil der er udpeget en ny Kommission og valgt et nyt Parlament.

Endelig vil jeg gerne citere Kofi Annan: "Der er ikke nogen tillid, som er mere hellig, end den tillid verden har til børnene. Der er ikke nogen mere betydningsfuld forpligtelse end at sikre, at deres rettigheder respekteres, at deres velfærd beskyttes, at deres liv er uden frygt og mangler, og at de vokser op i fred." Jeg tror, at vi alle vil være enige i, at dette er nogle fine målsætninger.

Janez Potočnik, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er mig en glæde at være her i dag for at tale om børn og også om den betænkning, der om lidt vil blive vedtaget.

Lad mig lige nævne, hvordan vi kom dertil, hvor vi er i dag, og hvad fremtiden byder, samt sige noget om børns deltagelse, hvilket nok er vores største udfordring vedrørende børn.

I dag tager vi et vigtigt skridt i en lang proces, som for flere år siden blev påbegyndt internt i Kommissionen. Vi erkender, at EU har brug for en strategi om børn. Vi har brug for en strategi om, hvordan vi vil overholde forpligtelsen i EU. Vi og den øvrige del af verden har undertegnet FN's konvention om barnets rettigheder.

Det første skridt var Kommissionens meddelelse "Mod en EU-strategi for børns rettigheder" i 2006. Dette blev i 2008 efterfulgt af meddelellespakken om børn i eksterne foranstaltninger, hvor EU's helhedsstrategi vedrørende børn med anvendelse af alle tilgængelige instrumenter ved eksternt samarbejde blev skitseret.

Lad mig skifte emne lidt, da jeg er sikker på, at nogle vil spørge sig selv om, hvad der skete med EU-strategien om barnets rettigheder, jf. ovennævnte meddelelse. Jeg kan bekræfte, at Kommissionen arbejder med en sådan strategi, som vil blive fremlagt af den næste Kommission.

Under det slovenske formandskab i maj 2008 vedtog Rådet nogle konklusioner om fremme og beskyttelse af barnets rettigheder i EU's eksterne foranstaltninger – udviklingen af humanitære dimensioner.

Udviklingsudvalget begyndte derefter at udarbejde en betænkning. Vi er nu fremme ved afslutningen af denne proces, og i morgen skal der stemmes om denne fremragende betænkning.

Desuden er EU's politik om børn baseret på de to EU-retningslinjer – retningslinjerne om børn i væbnede konflikter og retningslinjerne om børns rettigheder – som begge er gennemført i en række udvalgte prioriterede lande som pilotprojekt. Kommissionen glæder sig over betænkningen – som er et fremragende supplement til vores meddelelse – Rådets konklusioner og retningslinjerne. Vi vil helt sikkert benytte materialet i vores arbejde med børn.

Lad mig rette mine afsluttende bemærkninger mod det, der formentlig er vores største udfordring i dag: børns deltagelse. Hvordan påser vi, at vi inddrager børn i beslutninger, som drejer sig om dem? Hvordan påser vi, at børn har adgang til relevante oplysninger? Hvordan påser vi lige adgang for børn til at udtrykke deres synspunkter? Vi er nødt til erkende, at blandt alt det, vi blev enige om i konventionen om barnets rettigheder, kan dette gå hen og blive den største udfordring.

Vi er nødt til at indrømme, at vi stadig er langt fra at opnå noget væsentligt på området vedrørende børns deltagelse. I Kommissionen begynder vi at reflektere over, hvordan man kan udforme og gennemføre ordninger med ordentlig inddragelse af børn, så det ikke bare bliver en symbolsk gestus. Der skal være tale om relevant, meningsfuld og oplyst inddragelse af børn. Vi har også sikret relevant finansiering for inddragelse af børn under temaprogrammet "Investering i mennesker".

Hvorfor er dette så vanskeligt for os voksne? Hovedsagelig fordi det sætter spørgsmålstejn ved det, der er fundamentalt for os, nemlig den måde, vi opfører os på.

Hvad vil Kommissionen gøre i sine eksterne foranstaltninger for at fremme denne deltagelse? Kommissionen vil stille de redskaber til rådighed, som vores delegationer skal bruge til at komme i dialog med børnene, men disse redskaber vil ikke alene blive anvendt af vores delegationer, men også af partnerlandene. Sammen med UNICEF er vi også ved at udvikle et sæt værktøjer, som ikke alene skal tage fat på spørgsmålet om børns deltagelse, men også beskyttelse af børn generelt, retsreformer og budgetlægning vedrørende børn.

Ud over dette sæt værktøjer omformer og styrker vi også vores samarbejde med UNICEF generelt for at kunne forbedre vores støtte til partnerlande i deres bestræbelser på at sikre, at børn bliver hørt på nationalt plan.

Vi arbejder også snævert sammen med en række ngo'er for at lære om mulige formater med inddragelse af børn, og hvor børnene deltager på en meningsfuld måde. Lad mig være helt ærlig og sige, at det ikke er noget, som kommer til at ske i morgen. Dette er blot begyndelsen på en lang proces.

Lad mig blot komme med en enkelt kommentar til betænkningen. I betænkningen understreges det, hvordan Kommissionen skal rette sin opmærksomhed mod børns deltagelse, men jeg vil bede mine kolleger her om at gøre det samme, og jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen med glæde vil samarbejde med Dem om at fremme dette. Vi skal bygge på de to institutioners kollektive styrke for at fremme denne vigtige sag.

Lad mig endnu en gang udtrykke Kommissionens påskønnelse af betænkningen og understrege, at vi vil gøre vores yderste for at gennemføre disse henstillinger. Vi regner med fortsat støtte fra Parlamentet på dette område.

Som svar på fru Kinnocks spørgsmål er jeg glad for at kunne bekræfte, at Kommissionens holdning ikke har ændret sig. Idéen med at bruge 2009 til høringer blev lanceret af Kommissionen selv, og vi arbejder med at opstille betingelser for en proces for høringer med børn, hvor man benytter sig af alle eksisterende redskaber.

Lad mig også understrege, at Kommissionen er opsat på at sikre en høringsproces, hvor barnets rettigheder respekteres fuldt ud.

Til slut vil jeg gerne takke fru Kinnock for et meget frugtbart samarbejde om disse børnerelaterede emner, ikke alene med hensyn til den foreliggende betænkning, men også gennem årene. Jeg ved, jeg har brugt for lang tid, men man kan aldrig bruge tid nok, når man taler om børns rettigheder.

Formanden. – Mange tak. Deres indlæg var sandelig meget interessant og vedrørte et emne, som er også er meget vigtigt.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det er trist at måtte erkende, at der hver dag er mere end 26 000 børn på under fem år, der dør verden over – for det meste af årsager, der kunne undgås.

Det er tragisk, at mange liv kunne spares med passende foranstaltninger, uanset om de er af medicinsk eller finansiell karakter, og alligevel bliver situationen stadig forværret. Der skal rettes særlig opmærksomhed mod de mest sårbare og socialt udstødte piger og drenge, herunder handicappede børn, migrantbørn og børn fra minoritetsgrupper.

Betænkningen er rigtig god. Jeg er kun uenig i de aspekter, der vedrører abort.

Udviklingsudvalget vedtog denne initiativbetænkning (udarbejdet af Glenys Kinnock (PSE, UK) om en særlig plads for børn i EU's eksterne foranstaltninger på baggrund af Kommissionens meddelelse om emnet. Udvalget så positivt på meddelelsen og de fire ledende principper i Kommissionens handlingsplan om børns rettigheder i eksterne foranstaltninger, hvor der er tale om en holistisk og sammenhængende børnerettighedsbaseret tilgang.

Uden at miste mere tid skal vi:

- (a) gennemføre en grundig analyse af børns rettigheder
- (b) udbygge allerede eksisterende ungdoms- og børnenetværk til at være bæredygtige platforme for høring af børn
- (c) påse, at internationale aftaler mellem EU og tredjelande indeholder en juridisk bindende paragraf om beskyttelse af børns rettigheder.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Det er vores pligt at påse, at det er os, der bygger en bedre fremtid, ikke alene for europæerne, men også for udviklingslandene.

Det er børn, som repræsenterer fremtiden, og vi skal påse, at deres rettigheder håndhæves og respekteres i de tredjelande, der modtager europæiske midler.

Det er et højt prioriteret område, at EU i relationer med tredjelande skal sikre, at børns rettigheder til uddannelse og adgang til medicinske tjenester er garanteret.

Vi står jo midt i en finanskrisen, men vi kan ikke se bort fra, at der et eller andet sted i verden hvert tredje sekund er et barn, som dør, og hvert minut er der en kvinde, som dør ved barslen.

Da børn udgør halvdelen af verdens befolkningstal, må vi tage hensyn til, at børns rettigheder har høj prioritet i EU's udviklingspolitik.

Hver medlemsstat skal alt efter sine muligheder involvere sig i politikkerne vedrørende samarbejdet med udviklingslandene. Faktisk bør Kommissionen udøve pres på udviklingslandene, så de i deres nationale lovgivning gennemfører bestemmelserne i FN's konvention om barnets rettigheder.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Det glæder mig, at jeg kunne udarbejde en udtalelse om den foreliggende betænkning i Udvalget om Kvinders Rettigheder. Jeg har haft særlig interesse i spørgsmålet om børns rettigheder i forbindelse med relationerne med udlandet.

Min udtalelse blev vedtaget enstemmigt. I udtalelsen anføres det frem for alt, at EU's strategi over for udlandet med hensyn til børns rettigheder bør hvile på værdierne og principperne i verdenserklæringen om menneskerettigheder, især artikel 3, 16, 18, 23, 25, 26 og 29. Disse artikler er særlig vigtige for individets og hele samfundets velbefindende. I min udtalelse fremhæves det, at forældre og barnets nærmeste pårørende skal prioriteres højt i alle foranstaltninger til fremme af børns rettigheder.

Den kendsgerning, at Europa-Parlamentet har vedtaget min udtalelse, understreger betydningen af at beskytte menneskers liv helt fra barndommen og af at give hvert barn sin egen identitet. Det lykkedes for mig at

indføre erklæringer, der fordømmer kønsbaseret eugenisk forskelsbehandling, som bliver stadig mere almindeligt i visse lande. I udtalelsen anmodes Kommissionen om at understrege betydningen af behovet for at registrere hvert barn ved fødslen i alle tredjelande som en del af Kommissionens udviklingspolitik og at gøre EU's hjælpeprogrammer afhængige af dette krav.

Jeg støtter ethvert forsøg på at fremme udviklingsbistanden. Men jeg insisterer på, at humanitære organisationer og internationale organer, der er ansvarlige for at tildele hjælp, garanterer, at den tildelte hjælp og finansiering rent faktisk når frem til de børn, den var tiltænkt, og ikke sløses væk.

26. Gennemførelse af direktiv 2002/14/EF om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0023/2009) af Cottigny for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om gennemførelse af direktiv 2002/14/EF om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab (2008/2246(INI)).

Jean Louis Cottigny, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke de forskellige skyggeordførere for deres åbne samarbejde om denne tekst i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender.

Medlemsstaterne skal forbedre gennemførelsen af direktivet om information og høring af arbejdstagerne, især i forbindelse med den aktuelle finanskrisen og dens konsekvenser for virksomhederne, når de omstrukturerer, fusionerer eller flytter til udlandet. Dette er det signal, som Udvalget om Beskæftigelse gerne ville sende med denne initiativbetænkning.

EU har 23 mio. virksomheder med under 250 arbejdstagere. De repræsenterer 99 % af alle virksomhederne og beskæftiger over 100 mio. mennesker. Arbejdstagernes rettigheder til information og høring er uhyre vigtige elementer i den sociale markedsøkonomi.

Gennemførelsen af direktiv 2002/14/EF er blevet væsentlig forsinket i en række medlemsstater. I denne initiativbetænkning påpeger vi, at virkningen af dette direktiv er indlysende i de lande, hvor der ikke har været noget generelt system til information og høring af arbejdstagerne.

Jeg opfordrer til en forbedret gennemførelse af direktivet i medlemsstaterne. Vi anmoder om, at Kommissionen hurtigst muligt træffer foranstaltninger for at sikre, at medlemsstaterne gennemfører dette direktiv korrekt, og indleder en overtrædelsesprocedure mod de lande, der enten slet ikke har gennemført direktivet eller ikke har gjort det korrekt.

I betænkningen understreges det også, at en række medlemsstater ved deres gennemførelsesforanstaltninger ikke har inkluderet visse ugarbedere, deltidsarbejdende kvinder eller korttidsbeskæftigede arbejdstagere med midlertidige kontrakter.

Vi anmoder om, at medlemsstaterne præcist får defineret udtrykket "information" ved at lade arbejdstagernes repræsentanter gennemgå de indkomne data og ikke nøjes med at afvente informationsprocedurens udløb, hvis virksomhedernes beslutninger har direkte konsekvenser for arbejdstagerne. Medlemsstater uden effektive og afskrækkende sanktioner, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, skal anmodes om at indføre dem. For at opnå en forbedret samordning af de forskellige lovgivningsmæssige instrumenter opfordrer vi endelig også Kommissionen til at undersøge, hvad der er påkrævet for at samordne de seks direktiver og forordningen om information af arbejdstagerne, således at der kan udarbejdes eventuelle ændringsforslag for at undgå overlappninger og modsigelser.

Da denne type fremskridt inden for arbejdstagernes rettigheder absolut er en fordel, skylder EU sig selv at sikre, at medlemsstaterne gennemfører forpligtelserne i direktivet korrekt og til fulde. Det er afgørende, at samtlige europæiske arbejdstagere ved, at Europa støtter dem, når de i deres dagligdag som arbejdstagere og navnlig på nuværende tidspunkt udviser aktiv deltagelse i deres virksomhed.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg noterer mig hr. Cottignys betænkning om dette vigtige direktiv, som på EU-plan konsoliderer en grundlæggende social rettighed for arbejdstagerne. Kommissionen tillægger det stor betydning, at der sker information og høring af arbejdstagerne på både nationalt og tværnationalt plan, navnlig i forbindelse med den aktuelle vanskelige finanskrisen.

Vi foreslog, at direktivet om europæiske samarbejdsudvalg skulle omformuleres. Dette er nu blevet gjort med succes. Vi fortsætter vores arbejde med foregribelse og socialt ansvarlig håndtering af omstruktureringer og spørgsmålene på EU-plan som følge af forhandling af tværnationale aftaler.

Som præciseret i meddelelsen af 17. marts 2008 er Kommissionens primære mål for gennemførelsen af direktiv 2002/14/EF, at det skal være omfattende og effektivt med hensyn til samarbejdet med medlemsstaterne og arbejdsmarkedets to parter, der jo spiller en særdeles vigtig rolle. Man må huske på, at direktivet kun fastsætter en generel ramme, som kan gennemføres og udvides af arbejdsmarkedets to parter, navnlig på virksomhedsniveau.

Kommissionen udfører og støtter aktiviteter, der har til formål at styrke forståelsen, fremme udveksling af bedste praksis og styrke potentialet hos alle involverede parter ved hjælp af seminarer, træningskurser, undersøgelser og finansiell støtte til projekter, navnlig under en specifik budgetpost.

Som traktatens vogter følger Kommissionen også, om direktivet gennemføres korrekt, hvis der f.eks. er klager fra fagforeningerne. Men indtil videre har Kommissionen modtaget meget få klager over gennemførelsen af direktivet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Gennemførelse af direktiv 2002/14/EF om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab har været genstand for betydelige forsinkelser i visse medlemsstater.

Der er efter min opfattelse behov for at styrke arbejdstagernes demokratiske deltagelse, når der tages beslutninger, som har en indvirkning på selskabet, på baggrund af den globale karakter af den aktuelle finanskrisen, som påvirker medlemsstaterne vilkårligt i deres økonomiske netværk og skaber frygt for omstrukturering, fusioner eller udflytning.

For så vidt angår omstrukturering af virksomheder, vil jeg opfordre til, at der stilles europæiske midler til rådighed, og at der ydes bistand til arbejdstagerne, ikke kun til virksomhederne. Når et multinationalt selskab bliver omstruktureret, skal det efter min opfattelse også være obligatorisk, at alle afdelingers tillidsrepræsentanter inviteres til forhandlinger og bliver hørt, ikke kun repræsentanter fra de medlemsstater, hvor selskabet har sit hovedkontor.

Det er efter min opfattelse vigtigt løbende at opdatere lovgivningen om arbejdstagernes rettigheder med hensyn til at blive informeret og hørt og medtage dette punkt på dagsordenen for den europæiske arbejdsmarkedsdialog, både på erhvervs- og brancheniveau.

27. Socialøkonomi (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0015/2009) af Toia for Udvalget om B beskæftigelse og Sociale Anliggender om socialøkonomi (2008/2250(INI)).

Patrizia Toia, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det glæder mig, og jeg er stolt over, at Europa-Parlamentet kigger på den sociale markedsøkonomi og udarbejder praktiske forslag til tilvejebringelse af reel støtte for denne sektor.

Der er tre mål med min betænkning. Det første er at skabe opmærksomhed omkring og kaste lys over en sektor, der har stor indvirkning på mange områder, bl.a. økonomien. 10 % af de europæiske virksomheder tilhører denne sektor, og det samme gør 9-10 % af arbejdspladserne. Det er en sektor med forskellige aktører – andelsselskaber, gensidige selskaber, fonde, sociale virksomheder og foreninger – som har fælles specifikke værdier og yder et væsentligt bidrag til BNP. Vi håber således, at sektoren vil opnå større institutionel synlighed.

Det andet mål er at bekræfte, at dette ikke er en marginal sektor eller en undtagelse, men at sektoren snarere er fast etableret i markedsøkonomien med sine egne regler, som det indre marked må anerkende og respektere. Sektoren udgør en alternativ måde, hvorpå man driver forretning, producerer, forbruger og skaber beskæftigelse, men som ikke desto mindre har gjort sig fortjent til at være en del af markedet. Det er en metode, der er kendetegnet ved en række distinktive træk, man ikke skal affeje, og som primært består i

ønsket om at kombinere og forene produktion og beskæftigelse med værdier som solidaritet, ansvar og menneskelig værdighed på alle områder, herunder arbejdsmarkedet.

Som det efter min mening ganske med rette engang er blevet sagt, drives disse virksomheder med kapital, men ikke for kapital. Det drejer sig om koncepter, som udgør en del af EU's ideologiske arv – man behøver blot at tænke på Delors – da vi ofte har anerkendt socialøkonomien som en hjørnesten i den europæiske sociale model, men derefter ikke gjort meget mere.

Det er nu det ideelle tidspunkt til at genopdage disse virksomheders relevans, da den aktuelle krise inden for fremstillingsindustrien har vist, at mange traditionelle økonomiske aktører er meget skrøbelige, meget svage og undertiden meget skrappelløse. Socialøkonomien er i modsætning hertil mere lokalt forankret, tættere på realøkonomien og folk, og således som det har vist sig, beskyttet mod spekulation. Det er også en sektor med en lang række aktører, som udfører en masse velfærdsarbejde og udgør et anerkendt samlingspunkt for social foretagsomhed. Jeg tror, det kan være med til at opretholde vores socialsystemer i vanskelige tider.

Det tredje mål er at træffe afgørelse om, hvad vi kan gøre i praksis for at støtte denne sektor. Jeg vil meget kort beskrive et par forslag. Først og fremmest har vi brug for en klar definition for præcist at forstå profilerne og definitionerne for disse højst forskelligartede enheder. Det er også afgørende at registrere det præcise bidrag fra denne sektor i de forskellige landes nationale statistikker. Sektoren hører ikke til hverken den kapitalistiske eller den offentlige økonomi og skal derfor defineres på sin helt egen måde. Kommissionen har i den henseende opnået en del med sin håndbog, men den skal anvendes. Jeg tror også, at den akademiske verden, forskerne og universiteterne kan være med til dette.

Endelig er der en opfordring til en række lovgivningsinitiativer. Der er blevet gennemført en række initiativer som f.eks. andelsselskabers statutter og fondes statutter, og jeg ser, at Kommissionen har genåbnet sine høringer. Så vi er nødt til at finde ud af, hvad der er nyttigt, og hvorvidt det kan svare sig at fortsætte ad denne vej. Vi ønsker ikke at hæmme en sektor, der trives som følge af idéer, motivation og frihed, med papirarbejde, men på de områder, hvor der er brug for fællesskabsretten, eller der fremover bliver det, kan det være klogt at udfærdige sådanne love.

En sidste anmodning drejer sig om at inddrage denne sektor i arbejdsmarkedsdialogen. Hvor og på hvilket plan skal der være høringer og dialog med Kommissionen? Og endelig kan man spørge, hvilken direkte støtte der skal gives via europæiske programmer. Skal vi have ad hoc-programmer for socialøkonomien eller skabe plads til disse aktører inden for allerede eksisterende programmer? Det er op til Kommissionen at vurdere dette.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne takke de nationale foreninger og europæiske netværk, som har ydet mig megen støtte i dette arbejde, Parlamentets tværpolitiske gruppe om socialøkonomien, som fungerer fint, skyggeordførerne samt også hr. Verheugen og hr. Špidla, som vi har haft en åbenhjertig og grundig informationsudveksling med.

Vi videregiver den foreliggende betænkning, som de sociale aktører og foreninger har bidraget meget til, til Kommissionen i håbet om, at kommissæren – og kommissæren repræsenterer her i dag hele Kommissionen – til trods for den korte tid, der er tilbage inden udløbet af denne valgperiode, vil finde tid til at udarbejde nogle initiativer og sende et klart signal, således at det næste Parlament og den næste Kommission ikke skal begynde helt fra bunden, men har et solidt fundament at bygge på.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen glæder sig over Parlamentets initiativ til at formulere en initiativudtalelse om socialøkonomien. Navnlig i forbindelse med den aktuelle finans- og økonomikrise fortjener denne vigtige sektor at blive fremmet yderligere.

Socialøkonomiske virksomheder har en særlig måde at drive forretning på, da medlemmernes økonomiske resultater kombineres indbyrdes, og man ofte også har opnåelse af sociale og samfundsmæssige målsætninger som forretningsmål. De er således i en god position til at kunne bidrage til fællesskabspolitikker og -målsætninger, navnlig vedrørende beskæftigelse, social samhørighed, udvikling af regioner og landdistrikter, miljøbeskyttelse, forbrugerbeskyttelse og social sikring. Socialøkonomiske virksomheder er en væsentlig del af Kommissionens erhvervs politik. Da det som regel er meget små, små eller mellemstore virksomheder, nyder de allerede godt af "Small Business Act" og alle tiltag, der er rettet mod små virksomheder.

For så vidt angår socialøkonomien, er det vores målsætning, at der på EU-plan og i hver medlemsstat skabes et juridisk og administrativt miljø, hvor socialøkonomiske virksomheder af enhver type og størrelse kan trives og imødegå de udfordringer, som globaliseringen og den økonomiske afmatning stiller. Nærmere bestemt tager Kommissionens politik sigte på at sikre, at socialøkonomiske virksomheder kan vokse og

trives sammen med andre selskabsformer. Til dette formål er Kommissionen især opmærksom på at sikre, at der i alle andre fællesskabspolitikker på områder som f.eks. konkurrence, regnskabsvæsen, selskabsret, offentligt indkøb, sundhed, sociale anliggender, landbrug, fiskeri, bankvirksomhed, forsikring, offentlige og private partnerskaber samt regionaludvikling, tages højde for de specifikke behov, de særlige mål, indsatsen og arbejdsstilen hos denne type virksomhed.

Endelig arbejder Kommissionens tjenestegrene i øjeblikket på et dokument, som vil gøre status over udviklingen siden 2004 vedrørende fremme af andelsselskaber. Man vil også vurdere situationen for andre socialøkonomiske virksomheder og om nødvendigt foreslå nye tiltag.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Ikkelukrative aktiviteter og nonprofitorganisationer oplever fortsat vækst i Europa.

I disse tider med økonomi- og finanskriser, som har alvorlige negative sociale konsekvenser, er styrkelse af en økonomi baseret på sociale fordele frem for overskud et strategisk valg, som gør det muligt for os at afhjælpe virkningen af krisen og at fortsætte udviklingen af Lissabonstrategien ved at realisere en af de primære målsætninger deri, nemlig opfordringen til socialt ansvar.

For det andet kan der via socialøkonomien iværksættes foranstaltninger på lokalt plan, hvorved socialøkonomien bliver en pålidelig partner for det offentlige, som skal planlægge foranstaltninger til støtte for de svage i samfundet.

Vi bør således se positivt på initiativet fra Europa-Parlamentet om i lovgivningen og statistikkerne at anerkende disse organisationer, der fungerer og er dybt rodfastet i den europæiske samfundsstruktur på grund af deres evne til at opnå sociale mål.

Dette er en græsrodsvision, som yder et grundlæggende bidrag til den europæiske sociale model.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Socialøkonomien kan spille en vital rolle i den europæiske økonomi ved at der etableres en ny type økonomi baseret på demokratiske værdier, en økonomi, som sætter mennesket i første række og støtter bæredygtig udvikling.

Socialøkonomien står imidlertid over for en enorm hindring, nemlig den manglende institutionelle synlighed, som skyldes, at sektoren ikke er anerkendt som en økonomisk sektor, der er forskellig i forhold til de to hovedsektorer: den offentlige og den private sektor.

Vi opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at udvikle en lovramme, hvor socialøkonomien anerkendes som en tredje sektor, og indføre forordninger og bestemmelser, som klart fastlægger, hvilke enheder der kan drive virksomhed i denne sektor, således at andre organisationstyper ikke nyder godt af finansieringen eller de offentlige politikker, hvor formålet er at fremme virksomhederne inden for socialøkonomien.

Vi opfordrer ligeledes Kommissionen og medlemsstaterne til at tilbyde økonomisk støtte, oplæring, rådgivnings- og konsulentvirksomhed samt også at forenkle bestemmelserne for etablering af virksomheder i den sociale sektor.

På denne måde vil socialøkonomien spille en effektiv rolle i forbindelse med den almindelige nedgang i europæisk økonomi ved ikke alene at bidrage til bekæmpelse af fattigdom, men også ved at fremme adgangen til de ressourcer, rettigheder og tjenester, som borgerne behøver for at kunne være en del af samfundet.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Først og fremmest vil jeg gerne lykønske vores ordfører, Patrizia Toia, for kvaliteten i den betænkning, hun fremlægger i dag. Faktisk er det vigtigt, at der er en vis klarhed vedrørende definitionen af begrebet socialøkonomi, og at den juridiske status sikres via en lang række nationale erfaringer. Socialøkonomi kræver faktisk synlighed – gennem bedre kendskab til EU-dækkende data – for bedre at kunne nå målsætningerne om solidaritet, beskæftigelse, iværksætterånd, vækst, konkurrenceevne, social samhørighed og arbejdsmarkedsdIALOG i EU som helhed. Socialøkonomi bliver i stadig større grad en vigtig aktør på lokalt og regionalt plan og spiller nu mere end nogensinde før – på grund af finanskrisens alvorlige virkninger – en hovedrolle i den europæiske sociale og økonomiske udvikling. I sine bestræbelser bliver EU nødt til at koncentrere sig om at støtte den sociale og økonomiske dynamik for

at slippe af med selve inddelingen i offentlig og privat sektor, hvis vi virkelig ønsker at finde nye og innovative løsninger for at give vores borgere vedvarende job og bedre levevilkår med almenlystige kvalitetstjenesteydelser i et inklusivt samfund.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Vi har i adskillige måneder forsøgt at mobilisere alle EU-institutionerne og -ressourcerne for at afhjælpe virkningerne af den tiltagende krise. Lypunktet i denne triste situation er, at Patrizia Toias betænkning nu er på dagsordenen for plenarmødet, da initiativer, som fokuserer på solidaritet samt på social og regional samhørighed, er specielt vigtige i denne tid. Og dette er socialøkonomiens fokusområder, da den er en sammensætning af organisationsformer, hvor målet i stedet for overskud er solidaritet og fælles økonomiske interesser. Disse institutioner kan ikke erstattes af nogen markedsorienteret organisation. De giver mulighed for at reducere virkningerne af den økonomiske stratificering af de marginaliserede borgere i samfundet, giver hæderligt arbejde, og med deres forskellige former lige fra selvstændige erhvervsvirksomheder til sociale andelsselskaber kan de til fordel for fællesskabet igen uddele frugten af deres arbejdsindsats.

Vi har talt og skrevet meget om socialøkonomien, men uden nogen europæisk statistisk database vil den ikke blive synlig i hverdagen. Hvis dette begreb er ukendt for samfundet, er der ikke nogen solidaritet at hente fra samfundets side. På den anden side er de pågældende organisationer for små til at kunne blive kendt på makroøkonomisk niveau.

Patrizia Toias betænkning kan være med til at fjerne lovgivernes og markedsdeltagernes mistanke om, at der med de penge og produkter, som frembringes af socialøkonomien, simpelthen er tale om organisationer, der søger at undgå konkurrencereglerne.

Her og nu kan betænkningen give mulighed for, at vi med socialøkonomien kan håndtere krisen effektivt og med relativt ringe indsats med henblik på at hindre tab af arbejdspladser og værne mod tabet af midler til livets underhold.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Socialøkonomien sikrer jobstabilitet, da der inden for denne sektor ikke sker nogen udflytning. EU og medlemsstaterne skal efter min opfattelse i deres lovgivning og politikker tilskynde til og støtte former for initiativer inden for socialøkonomien, f.eks. andelsselskaber, gensidige selskaber, foreninger og fonde.

Det er vigtigt at udtænke en række foranstaltninger rettet mod udvikling af mikrolån og tilpassede EU-midler, da værdierne i socialøkonomien svarer til de europæiske målsætninger om social integration og bidrager til at etablere en balance mellem arbejds- og privatliv samt forbedrer ligestillingen og livskvaliteten for de ældre eller handikappede. Kvindernes rolle i socialøkonomien skal efter min opfattelse styrkes i lyset af deres engagement i foreninger og velgørenhedsorganisationer.

Jeg opfordrer kraftigt Kommissionen til at integrere socialøkonomien i de andre politikker og strategier for social og økonomisk udvikling, navnlig i lyset af "Small Business Act", da strukturerne i socialøkonomien primært er rettet mod små og mellemstore virksomheder og almenlystige tjenesteydelser. Disse tiltag kunne også støttes ved at oprette et statistisk register over virksomheder i socialøkonomien i hvert enkelt EU-medlemsland og ved at indlæse dataene hos Eurostat.

28. Mental sundhed (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0034/2009) af Tzampazi for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om mental sundhed (2008/2209(INI)).

Evangelia Tzampazi, ordfører. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Der er nu en stadig stigende erkendelse af, at der ikke er nogen sundhed uden mental sundhed. Vi indser nu, at psykiske problemer ud fra et humanitært og økonomisk synspunkt ofte har en virkning både på de ramtes og deres familiers personlige liv, familieliv, arbejdsliv og sociale liv samt på samfundet som helhed.

Tallene taler for sig selv. Hver fjerde person vil opleve en eller anden form for psykisk lidelse. Depression er en af de mest almindelige lidelser, og i 2020 vil det være den mest almindelige sygdom i de udviklede lande. Der begås hvert år ca. 59 000 selvmord i EU, og 90 % kan tilskrives psykiske lidelser. Sårbare og marginaliserede grupper, f.eks. handikappede, har større tendens til at lide af psykiske problemer.

Ligeledes bliver neurodegenerative lidelser i et aldrende Europa stadig mere almindelige. Vi vil derfor alle være enige i, at der er brug for en samordnet tilgang til de udfordringer, som problemer med den mentale

sundhed udgør, og at det vedrører os alle. Vi har alle sammen en forpligtelse til at forsvare den mentale sundhed, og beskyttelse af de psykiske patienters og deres familiers rettigheder er et ideologisk og politisk standpunkt, hvor staten stiller sociale ydelser og beskyttelse til rådighed for de personer, der har behovet. Det første skridt var Kommissionens grønbog, og det næste skridt var EU-konferencen "Sammen for mental sundhed og trivsel", hvor den europæiske pagt for mental sundhed og trivsel også blev oprettet.

I overensstemmelse hermed medtages der i betænkningen om mental sundhed, som blev vedtaget enstemmigt af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, en række henstillinger for at fremme befolkningens mentale sundhed og trivsel, at bekæmpe stigmatiseringen ved diskrimination og social udstødelse, at forstærke forebyggende tiltag og selvhjælp samt at yde støtte og tilstrækkelig behandling til mentalt forstyrrede personer og deres familier og plejere.

I betænkningen understreger vi behovet for at stille højkvalitative, tilgængelige, effektive og universelle tjenester for mental sundhed til rådighed og at opdatere lovgivningen. Vi opfordrer til, at der lægges vægt på oplæring af alle i nøglepositioner. Vi opfordrer til, at der er adgang til hensigtsmæssig uddannelse, oplæring og beskæftigelse, og der etableres et understøttende miljø med særlig vægt på sårbare grupper. Vi opfordrer til, at der lægges vægt på forebyggelse af psykiske lidelser via social indgriben. Vi opfordrer medlemsstaterne til at styrke organisationer, der repræsenterer mentalt forstyrrede personer. Vi foreslår, at der vedtages en platform for at kunne følge, at pagten bliver gennemført. Vi opfordrer Kommissionen til at forelægge konklusionerne af temakonferencen. Vi understreger behovet for at udarbejde hensigtsmæssige indikatorer med henblik på at forbedre evalueringen af behovene på nationalt og europæisk plan.

Samtidig formulerer vi forslag inden for rammerne af de fem prioriterede områder i pagten. Inden for denne ramme understreger vi, at vi for at hindre depression og selvmord er nødt til at gennemføre omfattende tværfaglige programmer og etablere netværk for at udvikle et sundt klima på skolerne, at forbedre arbejdsvilkårene samt at vedtage foranstaltninger til forbedring af livskvaliteten, og endelig understreger vi med hensyn til bekæmpelse af stigmatisering og social udstødelse, at der er brug for oplysningskampagner til bevidstgørelse af borgerne. Jeg vil gerne takke de kolleger, som har bidraget med deres forslag, og jeg håber, vi vil sende et signal om, at mental sundhed er et værdifuldt socialt gode, og at vi alle skal gøre noget for at fremme den mentale sundhed.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker Europa-Parlamentet og ordføreren, fru Tzampazi, tillykke med denne initiativbetænkning om mental sundhed. I betænkningen understreges det helt med rette, hvor stor en virkning den mentale sundhed har på den almindelige trivsel, på uddannelse, på indlæring og på social samhørighed i EU.

Når Parlamentet vedtager den foreliggende betænkning blot to år efter en beslutning truffet på baggrund af Kommissionens grønbog om mental sundhed, signalerer det et akut behov for flere tiltag på området.

Efter min opfattelse er der dog en vis grund til optimisme. Der er i forhold til for få år siden inden for alle sektorer en større erkendelse af, hvor vigtig den mentale sundhed og trivsel er. Dette fremgik tydeligt af den store opbakning til Kommissionens konference på højt plan "Sammen for mental sundhed og trivsel" og den europæiske pagt for mental sundhed og trivsel, som begge blev nævnt af ordføreren.

Blandt de yderligere positive udviklingstendenser er, at mange medlemsstater har revideret deres strategier om mental sundhed eller er ved at udarbejde handlingsplaner, f.eks. i Finland og Ungarn. Undervisning i socioøkonomiske emner er nu en del af skolernes læseplaner. I Det Forenede Kongerige er livsrelaterede spørgsmål nu et selvstændigt fag i mange skoler.

Arbejdsgiverne er i stadig større grad bevidste om sammenhængen mellem trivsel og produktivitet. CSR Europe har endog udarbejdet et sæt værktøjer til fremme af trivslen på arbejdspladsen. Men lad os sige det helt tydeligt. Tiden er bestemt ikke inde til at være selvtilfredse, og der er fortsat meget at gøre. Den mentale sundhed kunne nemt blive truet igen som følge af den nuværende finans- og økonomikrise. Medlemsstaterne kunne føle sig fristet til at reducere budgetterne vedrørende mental sundhed eller at mindske deres bestræbelser på at opbygge moderne systemer vedrørende mental sundhed med samfundsbaseerede tjenester i stedet for utidssvarende psykiatriske hospitaler.

Den økonomiske afmatning forværrer de kommende perspektiver for de unge, navnlig dimittenderne. Manglende jobsikkerhed og de deraf følgende bekymringer vedrørende en stabil indkomst og et stigende antal arbejdsløse skaber nye væsentlige trusler for den mentale sundhed.

I de næste to år vil Kommissionen tilrettelægge en række temakonferencer om de fem prioritetsområder i pagten om mental sundhed. Konferencerne vil blive arrangeret i fællesskab med Rådets formandskaber og

medlemsstaterne. Den første internationale konference om stigmatisering og psykiatrisk pleje vil blive organiseret af det tjekkiske formandskab den 29. maj i år. Den første temakonference om mental sundhed hos unge og inden for uddannelsesvæsenet vil finde sted i Stockholm den 29.-30. september i samarbejde med det svenske formandskab. Den anden temakonference om forebyggelse af depression og selvmord vil blive organiseret i Ungarn i december. I første halvår af 2010 vil det spanske formandskab være vært for en temakonference om ældres mentale sundhed. Desuden er vi i kontakt med medlemsstaterne vedrørende to yderligere konferencer om mental sundhed på arbejdspladsen og om bekæmpelse af stigmatisering og social udstødelse.

Parlamentets betænkning omfatter mange konkrete forslag, som udgør et værdifuldt bidrag til den kommende forhandling under disse konferencer. I betænkningen understreges ikke alene betydningen af den mentale sundhed i EU, men der anvises også mange muligheder for, hvad man kan gøre for den mentale sundhed på EU-plan.

Et af forslagene i betænkningen er at indføre en struktur, der skal kontrollere, at den europæiske pagt for mental sundhed og trivsel bliver gennemført. Jeg er enig i, at der vil ligge en væsentlig merværdi i, at der sker en periodisk gennemgang af udviklingen i forhold til målsætningerne i pagten.

Vi vil for alvor overveje, hvordan vi bedst kan omsætte en sådan idé i praksis. Jeg gerne endnu en gang takke Parlamentet og ordføreren for denne meget støttende betænkning og de meget vigtige henstillinger deri.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Mental sundhed er en central faktor i menneskers liv, og der kommer stadig mere dokumentation for, at den påvirker vores sociale, økonomiske og retslige systemer. Jeg støtter den foreliggende betænkning, da den indebærer, at vi har en helhedsorienteret tilgang til de udfordringer, vi står over for vedrørende mental sundhed, som f.eks. bekæmpelse af stigmatisering, diskrimination og social udstødelse, men også en erkendelse af behovet for forebyggende programmer, offentlig støtte og tilstrækkelig behandling af de ramte.

Som en forholdsvis ny videnskabsgren er mental sundhed ikke i særlig stort omfang anerkendt som et prioritetssområde, men den seneste teknologiske udvikling har sat os i stand til at udforske den menneskelige hjerne bedre, og dette viser vejen til at indføre nye, livsforandrende behandlingsformer for hver enkelt. Vi skal efter min opfattelse bakke kraftigt op om den videre forskning på dette område og være særlig opmærksomme på den stigende ældrebefolkning i Europa, som håber på et sundt, værdigt og aktivt ældre liv.

Vi har brug for tilgængelige strukturer til pleje og behandling af psykiske sygdomme, men det er ligeledes meget vigtigt at have et miljø, hvor der udvises opbakning, som f.eks. via arbejdsmarkedsintegrationsprogrammer. Den mentale sundhed er også meget relevant på arbejdspladsen, hvor psykiske problemer kan forringe en medarbejders præstationer meget, så vi skal fremme en god praksis blandt arbejdsgivere, hvor omfanget af unødvendigt stress reduceres, og hvor arbejdstagernes psykiske trivsel tilgodeses.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg vil gerne takke fru Tzampazi for hendes betænkning om mental sundhed, som jeg har stemt for.

Hver fjerde lider af psykiske problemer mindst én gang i deres liv. Det skønnes, at depression inden 2020 vil være den mest almindelige sygdom i de udviklede lande, og den næsthøypigste årsag til uarbejdsdygtighed. Eksterne faktorer som f.eks. konsekvenserne af den nuværende finanskriser har en tendens til at gøre folk mere sårbare over for disse problemer. Ikke alene indebærer psykiske lidelser en udgift, som er en byrde for sundhedssektoren og hele det sociale og økonomiske system, men de forringer også unødvendigt livskvaliteten for patienterne og deres familier.

Selv om der er sket dramatiske fremskridt med hensyn til plejestandarder og den almindelige holdning, bliver mennesker, der lider af psykiske problemer, og deres familier stadig oftere marginaliseret. Forskellene mellem de standarder, som gælder for forebyggelse og garantien for en førsteklasses pleje, er for stor både blandt EU-landene og regionalt i de enkelte lande.

Det glæder mig, at den mentale sundhed blandt unge var nævnt specifikt i fru Tzampazis betænkning, hvilket antyder, at der bør være tværfaglige handlingsprogrammer på dette område. Vi må dog ikke glemme, at undervisere og institutioner uden for familien og hjemmet er ansvarlige for det vigtigste forebyggende arbejde vedrørende mental sundhed. Dette indebærer fremme af sund levevis samt lydhørhed og opmærksomhed over for børn og unge.

De højkvalitative, lettilgængelige og effektive universelle tjenester vedrørende mental sundhed, der opfordres til i fru Tzampazis betænkning, er efter min opfattelse særlig vigtige, og det samme gælder for større investeringer i forskning af topkvalitet. Der skal være en bedre finansiering af især medicinsk forskning i sammenhængen mellem forebyggelse og psykiske og fysiske sundhedsproblemer.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Psykiske lidelser er et nationalt sundhedsproblem i mange lande, da lidelserne har en væsentlig indflydelse på de ramte, deres familier og samfundet generelt. Psykiske lidelser fører også ofte til handicap og kan således være en væsentlig samfundsøkonomisk byrde.

Ifølge Verdensbankens udviklingsrapport fra 1993 er fire af de 10 mest almindelige årsager til handicap psykiske og/eller neurologiske lidelser. Mens depression i 1993 var på fjerdepladsen blandt sygdomme, der resulterer i handicap, kan depression, hvis de nuværende tendenser fortsætter, inden 2020 blive den næsthyppigste årsag i den samlede befolkning og endog den hyppigste årsag til handicap blandt kvinder.

Til trods for omfanget og de alvorlige konsekvenser af psykiske lidelser er der i dag fortsat lande i verden og i Europa, hvor man ikke skænker problemet tilstrækkelig opmærksomhed. Denne situation er en følge af den fremherskende til dels negative offentlige og politiske holdning i samfundet og stigmatiseringen af de psykisk syge. Dette fører efterfølgende til utilstrækkelig opmærksomhed omkring mental sundhed, begrænset tilgængelighed til sundhedstjenester, for få alternative behandlingsmetoder og utilstrækkelige oplysninger om behandlingsmuligheder.

Uanset om løsningen af psykiske problemer hører under medlemsstatskompetencen eller ej, er det vigtigt, at der sker en stigning i omfanget af EU's økonomiske støtte og videnbaserede bistand til medlemsstaterne som hjælp til, at de udvikler og forbedrer de nødvendige sundheds-, social-, pleje- og uddannelses tjenester samt de forebyggende foranstaltninger.

Fremme af individets mentale sundhed og velfærd skal efter min opfattelse være en højt prioriteret målsætning i samtlige EU-medlemsstater, da individets mentale sundhed har den mest direkte indvirkning på medlemsstaternes økonomiske produktivitet og beskæftigelse.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Som bekendt er den mentale sundhed af grundlæggende værdi for hver enkelt person, og vi skal som repræsentanter for nationerne i Europa ikke glemme denne kendsgerning. Det er efter min opfattelse godt, at vi i dag har drøftet dette spørgsmål her i Europa-Parlamentet. Psykiske sygdomme, selvmordsbølger og depression er blevet trusler i det moderne samfund. Disse problemer vedrører ikke alene mennesker, som lever under konstant stress, men også børnene, de unge og de ældre. Vi bør efter min opfattelse træffe vidtrækkende foranstaltninger for at bekæmpe disse civilisationssygdomme. Derfor støtter jeg også forskningen og den frie adgang til resultaterne af denne forskning samt specialisterne.

Samtidig med at jeg gerne vil takke for betænkningen om mental sundhed, vil jeg gerne udtrykke min bekymring over, hvorvidt det, ud over at yde bistand til de ældre og iværksætte tiltag for at bekæmpe stigmatisering og social udstødelse, også er muligt at medtage projekter, der tager sigte på at nå de mennesker, der er socialt marginaliserede. Disse mennesker udviser meget ofte antipati over for hinanden, føler sig fremmedgjorte og er bange for samfundets fordømmelse. Efter min mening skal vi først fokusere på at iværksætte et omfattende uddannelsesprogram, således at alle, der har behovet, vil vide, hvor man kan henvende sig, hvilken type hjælp, man kan få, og frem for alt, at det er muligt at vende tilbage til et normalt liv.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Mental sundhed og trivsel er en stor udfordring i vores århundrede. WHO skønner, at psykiske lidelser vil udgøre 15 % af al sygdom inden 2020.

Jeg er navnlig bekymret over fremtiden for børnene og de unge, og jeg har derfor foreslået initiativer for at gøre borgerne bevidste om forværringen i den mentale sundhedstilstand hos børn, hvis forældre er emigreret, sammen med indførelse af skoleprogrammer, der er udviklet til at hjælpe disse unge mennesker med at tackle de psykologiske problemer som følge af forældrenes fravær.

Jeg har insisteret på denne sag på grund af det store antal børn, der bliver forladt af deres forældre, som er rejst væk for at arbejde i udlandet, hvilket er en situation, vi stadig oftere støder på i Central- og Østeuropa. Stadig med tanke på at støtte disse unge mennesker har jeg foreslået initiativer for at fremme oprettelsen af rådgivningsfunktioner i hver skole på gymnasieniveau og tilbyde alternative muligheder, der er fortrolige, og som ikke vil stigmatisere disse børn, for at opfylde deres sociale og følelsesmæssige behov.

Under hensyntagen til, at den mentale sundhed er afgørende for livskvaliteten hos EU's borgere, skal dette spørgsmål håndteres præcist lige så alvorligt som, når der er tale om den fysiske sundhed. Faktisk har vi brug for en europæisk handlingsplan på dette område på baggrund af de udfordringer, som psykiske lidelser stiller.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Når vi taler om sundhed, tænker vi normalt på den fysiske trivsel. Alligevel kan psykisk sygdom være et lige så stort handicap i patienternes dagligdag og have omfattende negative sociale virkninger. Parlamentets initiativ til forbedring af informationsniveauet vedrørende mental sundhed er således et meget positivt skridt. Der skal være mere offentlig diskussion af den måde, hvorpå vi håndterer psykiske lidelser, og desuden skal metoder til forebyggelse af psykisk sygdom gøres tilgængelige for den brede befolkning.

Der bør i den forbindelse især lægges vægt på arbejdspladsen. Da arbejdstagere tilbringer en meget stor del af deres tid på arbejdspladsen og udsættes for stress i forbindelse med deres arbejde, er det nødvendigt at fremme den mentale sundhed i dette miljø. Kun motiverede, afbalancerede arbejdstagere er i stand til at opfylde de krav, der stilles til dem.

Forståelsen for dette spørgsmål skal derfor øges i virksomhederne og i det offentlige. Generelt indikerer vi ved at anerkende de psykiske lidelser, at Parlamentet har en moderne opfattelse af sundhed og tilbyder de mange patienter et positivt perspektiv på langt sigt.

29. Opfølgning af de nationale energieffektivitetshandlingsplaner: en første evaluering (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Det blev påpeget, at vi har dæmpet belysningen lidt her i Europa-Parlamentet. Jeg tror, det er for at spare på energien.

Det er meget passende, da det næste punkt på dagordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0030/2009) af Gyürk for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om opfølgning af de nationale energieffektivitetshandlingsplaner: en første evaluering (2008/2214(INI)).

András Gyürk, ordfører. – (HU) Hr. formand! Gaskrisen i januar gav i hvert fald et positivt resultat. Der kom igen liv i dialogen om energipolitik i hver enkelt medlemsstat.

På tilsvarende måde har der her i Europa-Parlamentet været megen diskussion om forskellige alternative transportveje, udvidelse af oplagringsfaciliteterne samt atomenergiens rolle fremover. Imidlertid har vi skænket energieffektiviteten urimeligt lidt opmærksomhed. Jeg er overordentlig glad for, at betænkningen om de nationale energieffektivitetshandlingsplaner har givet mulighed for at drøfte dette emne i de seneste par uger.

Spørgsmålet om bedre energieffektivitet er så vigtigt, fordi man dermed hurtigere kan opnå mærkbare resultater end på nogen som helst anden måde. Som energikommissær Andris Piebalgs for nylig har påpeget, kunne EU-tiltag vedrørende apparater i slukket tilstand reducere standbyforbruget med det, der svarer til Ungarns årlige energiforbrug.

Vi kan ikke kraftigt nok understrege, at bedre energieffektivitet kan afhjælpe alle problemer vedrørende energipolitikken. Først og fremmest kan man dermed bidrage til at reducere Europas energiafhængighed af tredjelande. Desuden kan bedre energieffektivitet også have en gavnlig indflydelse på europæisk industris konkurrenceevne og kan reducere miljøbelastningen. Lad os også huske på, at forbedring af energieffektiviteten ligeledes kan reducere belastningen for de mest sårbare forbrugere.

Der er naturligvis store forskelle i forholdene og potentialet samt i de lovgivningsmæssige initiativer blandt medlemsstaterne. Vi er derfor enige i indholdet i EU's direktiv fra 2006 om foranstaltninger for at få medlemsstaterne til at sammenfatte deres planlagte foranstaltninger til forbedring af energieffektiviteten i nationale handlingsplaner.

I den foreliggende betænkning har vi forsøgt at drage generelle konklusioner vedrørende ovennævnte handlingsplaner. Samtidig var det vores mål at fastlægge nødvendige fremtidige foranstaltninger i EU's lovgivning. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på nogle få afgørende punkter i betænkningen.

Først og fremmest opfordres Kommissionen i betænkningen til at styrke indsatsen over for forsinkelser ved udarbejdelse af nationale energieffektivitetshandlingsplaner. Denne gang skal det undersøges grundigt, om planerne er ledsaget af praktiske foranstaltninger fra medlemsstaternes side. Det er en væsentlig mangel i flere af de nationale handlingsplaner, at formuleringerne ligger meget langt fra regeringens politikker i de respektive lande.

For det andet skal der tildeles flere ressourcer til at forbedre energieffektiviteten på både nationalt plan og fællesskabsplan. Som følge af finanskrisen er der meget få europæiske borgere, som har råd til at investere i energieffektive løsninger. De allerede eksisterende projekter med energieffektivitetsincitament skal derfor udvides med det samme. Dette bringer os hen til det næste syvårige fællesskabsbudget, hvor der skal lægges yderligere vægt på energieffektivitet, og skattefordele kan evt. også bidrage til reelle forbedringer.

For det tredje er der fortsat behov for lovgivning vedrørende energieffektiviteten i EU. Kommissionens henstillinger har efter min opfattelse angivet den rigtige retning på dette område. Strengere lovgivning om energiforbruget i bygninger kunne f.eks. resultere i betydelige besparelser.

For det fjerde skal de nationale regeringer påtage sig en pionerrolle ved udvikling af energieffektive løsninger. Disse tiltag skal afspejles i omfattende oplysningskampagner. Forbrugerne vil kun kaste sig ud i at investere i energieffektive løsninger, hvis de er helt bevidste om fordelene for dem.

Til slut har jeg lige et punkt mere. Det er min overbevisning, at spørgsmålet om energieffektivitet ikke skal behandles som noget sekundært selv i nedgangstider. Desuden kan programmer vedrørende energieffektivitet skabe hundredtusinder af arbejdspladser i Europa. I et år, hvor vi oplever masseafskedigelser, er dette aspekt næppe helt irrelevant.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne mulighed for at tale til dette møde i Europa-Parlamentet bl.a. vedrørende Kommissionens evaluering af de nationale energieffektivitetshandlingsplaner (NEEAP'er), som blev fremlagt i den anden strategiske energireddegørelse i november 2008 og Kommissionens tidligere meddelelse fra januar 2008.

Der vil i Kommissionens NEEAP-dokument i foråret være en mere detaljeret teknisk gennemgang af Kommissionens evaluering af NEEAP'erne.

Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at takke ordføreren, hr. Gyürk, for hans arbejde samt Udvalget om Industri, Forskning og Energi (ITRE) for dets værdifulde drøftelser og bemærkninger.

I de seneste par år har Kommissionen meget klart tilkendegivet, at bedre energieffektivitet har førsteprioritet i EU's energipolitik og er en meget vigtig hjørnesten med henblik på at opfylde 2020-målene inden 2020, og de nationale energieffektivitetshandlingsplaner spiller en central rolle i forbindelse hermed. I direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester er medlemsstaterne jo forpligtet til at forelægge disse og vise, hvordan man i praksis har tænkt sig at opnå de nationale mål vedrørende bedre energieffektivitet.

Den oprindelige frist for medlemsstaternes forelæggelse var den 30. juni 2007, men som bekendt var mange af medlemsstaterne desværre forsinkede. De sidste handlingsplaner ankom til Kommissionen i juni 2008.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen afsluttet alle de individuelle evalueringer og sendt breve med resultaterne af evalueringerne til alle medlemsstaterne. Som opfølgning fandt der en række bilaterale møder sted, og en række medlemsstater erklærede, at de selv gerne ville forbedre deres handlingsplaner i de kommende par måneder. Som bemærket af medlemmerne i ITRE har de første nationale energieffektivitetshandlingsplaner vist sig at være en virkelig nyttig øvelse. Faktisk har mange medlemsstater for første gang udarbejdet omfattende handlingsplaner om energibesparelser. Mange af dem bekræftede, at den tværfaglige indsats, som var nødvendig ved udarbejdelse af planerne, efter deres opfattelse var meget nyttig.

Ifølge energitjenestedirektivet spiller handlingsplanerne kun en begrænset rolle. Alligevel har Kommissionen i sin meddelelse fra november 2008 og i andre nylige erklæringer altid tilskyndet medlemsstaterne til at udvide planernes rolle.

Kommissionen vil udarbejde en ny EU-energibesparelseshandlingsplan, som vil forstærke og bedre fokusere EU's tiltag, hvorved EU's medlemsstater, virksomheder og borgere skal få nemmere ved at spare energi på en omkostningseffektiv måde.

Kommissionen blev i betænkningen indtrængende opfordret til at foreslå et bindende mål for energibesparelser. Det nuværende energibesparelsesmål på 20 % primær energibesparelse inden 2020 er jo et ikkebindende mål. Kommissionen mener dog, at vi med klima- og energipakken såvel som forslagene i den anden strategiske energireddegørelse kan nå op på de 20 %.

Der blev i hr. Gyürks betænkning også helt med rette givet udtryk for, at den økonomiske støtte skal øges. Finansielle problemer vedrørende energibesparelser blev inkluderet af Kommissionen i den europæiske økonomiske genopretningsplan af 26. november 2008 og i andre koordinerede tiltag med sigte på at bidrage til at skabe nye arbejdspladser, som ofte er i små og mellemstore virksomheder, da investeringerne i bedre energieffektivitet og navnlig i bygninger for det meste er forbundet med mindre ombygningsprojekter.

Afslutningsvis vil jeg gerne minde om, at EU-lederne under denne Kommissions mandat har forpligtet sig til reelt at fremme energieffektiviteten. Flere investeringer i bedre energieffektivitet og relaterede nye teknologier kan yde et uhyre vigtigt bidrag til bæredygtig udvikling og også til forsyningssikkerheden. Bedre energieffektivitet har en bredere virkning, som går langt ud over energipolitikken. Den har en positiv indvirkning på EU's økonomi generelt, da stigende effektivitet er med til at skabe nye job, stimulerer den økonomiske vækst og forbedrer konkurrenceevnen. Som det med rette blev nævnt, er det netop det, vi skal gøre i disse vanskelige og udfordrende tider.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det er helt tydeligt, at oliepriserne falder, men når den nuværende økonomiske krise er ovre, vil priserne stige igen. Lad mig derfor minde om, at det er vigtigt i højere grad at diversificere EU's energikilder og forsyningsveje med det formål at dæmpe de negative virkninger, der kan opstå som følge af en kommende oliekrise.

Afhængigheden i EU's medlemsstater, især EU's "energiøer", af import af energiforsyninger og den eksisterende infrastruktur varierer. Kan vi tale om et indre marked for energi, hvis f.eks. de baltiske lande, herunder Litauen, er energiøer? Europas manglende evne til at tale med én stemme over for de vigtigste energileverandører er også et akut problem. På papiret skaber vi en ambitiøs europæisk energipolitik, men i praksis er det fortsat den bilaterale energipolitik, der dominerer. Politiseringen af energisektoren bidrager ikke til stabilitet. Vi kan og skal forsøge at ændre situationen via diversificering og solidaritet. Vi skal udfylde hullerne i energiforbindelserne og på EU-plan udarbejde en koordineringsordning, der tager sigte på at regere i lignende krisesituationer. Det er afgørende, at de medlemsstater, som er mest afhængige af energiforsyninger, har en tilstrækkelig energibeholdning. Vi skal ikke alene se på kortfristede foranstaltninger vedrørende energiforsyningssikkerhed, men vi skal også tænke på situationen på lang sigt. Europa må til gengæld sikre diversificering af energikilderne og forbedre forsyningssikkerheden.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet er så meget desto vigtigere nu, hvor vi står over for reelle udfordringer vedrørende energiforsyningerne i EU, og hvor vi bliver nødt til at gøre os mere konsekvente anstrengelser for at reducere emissionen af CO₂. Jeg støtter en tilgang til spørgsmålet om energieffektivitet, som er forenelig med EU's øvrige politikker, især pakken til bekæmpelse af klimaforandringer og nødvendigheden af at diversificere energikilderne.

Jeg er af den faste overbevisning, at forsknings- og udviklingssektoren skal støttes, da denne sektor kan yde et væsentligt bidrag til forbedring af energieffektiviteten. Kommissionen og medlemsstaternes regeringer skal yde mere støtte til projekter, hvor hensigten er at fremme energieffektiviteten, uanset om vi taler om investeringer til at gøre kollektiv transport så energieffektiv som muligt eller om isolering af bygninger osv. Der skal efter min opfattelse kanaliseres flere regeringsressourcer til dette og ikke til kompensation for høje energipriser, da disse projekter samtidig er en støtte for sårbare forbrugere, der skal betale højere energipriser.

Jeg opfordrer derfor medlemsstaterne til at udarbejde effektive og realistiske handlingsplaner, at give borgerne så mange oplysninger som muligt om energieffektivitet og at samarbejde via udveksling af god praksis. Jeg lægger også vægt på, at Kommissionen støtter de nationale myndigheder, især i form af faglig bistand.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet i bygninger er et særligt problem for de lande, der står med en lang række bygninger, som er bygget i kommunisttiden i en ringe kvalitetsstandard.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at anmode Kommissionen om at udvikle finansieringsinstrumenter og effektive procedurer til renovering af opvarmningssystemerne i disse bygninger for at vi kan overholde målet om en 20 % bedre energieffektivitet i EU inden 2020.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet er en af EU's større målsætninger, og opfyldelse af dette mål vil udgøre et vigtigt skridt i gennemførelsen af bæredygtig udvikling. Bortset fra medlemsstaternes bestræbelser på at involvere sig aktivt i fremme af politikker, der tager sigte på at gøre energiforbruget mere effektivt, skal der derfor også ske en samordning på fællesskabsplan for at opnå meget bedre resultater.

En måde, hvorpå man kan opnå bedre energieffektivitet, er at varmeisolere bygninger. Ifølge en undersøgelse kan energitabet på fællesskabsplan reduceres med ca. 27 %, hvilket indirekte vil sige, at den pris, borgerne skal betale, reduceres.

Et problem, som lokalsamfundet står over for, når man har planer om at gennemføre et projekt med renovering af husenes opvarmningssystemer, er den komplicerede procedure, man skal følge. Det skal derfor ved de foranstaltninger, som bliver truffet fremover, overvejes at forenkle disse procedurer. Denne målsætning med større energieffektivitet via isolering af bygninger skal også rettes mod de underprivilegerede socialgrupper for dermed at styrke princippet om solidaritet i Europa.

Anni Podimata (PSE), skriftlig. – (EL) Erfaringerne fra den første evaluering af de nationale handlingsplaner viser i praksis, at betingelserne i EU endnu ikke har nået et punkt, hvor foranstaltninger til fremme af bedre energieffektivitet kan finde støtte. En væsentlig svaghed i de første nationale energieffektivitetshandlingsplaner, ud over de enorme forsinkelser med at fremsende dem for visse medlemsstater, herunder Grækenlands, vedkommende, er, at de ambitiøse planer ikke er ledsaget af klart definerede praktiske forslag med merværdi, på trods af at EU ifølge de seneste tal fra Kommissionen, hvis målet med at opnå energibesparelser på 20 % blev opnået, ville anvende ca. 400 mio. t olieækvivalent mindre primær energi, og CO₂-emissionerne ville falde med 860 mio. t.

Det vil altså sige, at man ikke helt har forstået omfanget af det potentiale, som fremme af energieffektiviteten giver os, navnlig i en periode med økonomisk recession som f.eks. den nuværende. EU skal derfor uden yderligere forsinkelse gå videre og medtage bedre energieffektivitet i alle sine sektorpolitikker, herunder klare forslag og støtteforanstaltninger, og øge fællesskabstøtten i den retning. Bedre energieffektivitet er et hovedpunkt efter vedtagelsen af pakken om klimaforandringer og kan garantere energisikkerheden, en reduktion i emissionerne af drivhusgasser og en genoplivning af europæisk økonomi.

30. Anvendt forskning inden for den fælles fiskeripolitik (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0016/2009) af Miguélez Ramos for Fiskeriudvalget om anvendt forskning inden for den fælles fiskeripolitik (2008/2222(INI)).

Rosa Miguélez Ramos, ordfører. – (ES) Hr. formand, kommissær, mine damer og herrer! At forene den rette bevarelse af økosystemer med bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer, at hindre og regulere den menneskelige aktivitetens indvirkning på miljøet samt at sikre øget viden, teknologisk udvikling og innovation er opgaver, som ikke kan håndteres, hvis vi ikke har støtte fra de videnskabelige kredse i EU.

Fiskeriforskning er også af afgørende betydning, når vi udarbejder henstillinger og giver videnskabelige råd til lovgiverne. Større investeringer i forskning og udvikling samt i indsamling og bearbejdning af pålidelige data ville resultere i en stærkere og mere bæredygtig fælles fiskeripolitik.

Selv om den sætning, jeg på første hånd hørte fra en videnskabsmand ("Not money, but human resources are the problem"), giver et meget godt billede af situationen, vil jeg dog ikke ligefrem hævde, at fiskeriforskningen har masser af finansielle midler til rådighed. Tværtimod vil jeg hævde, at vi har et dobbelt problem.

For det første ser det ud til, at de midler, der i det syvende rammeprogram er afsat til havforskning, som skulle have været af tværgående karakter, ikke er tilstrækkelige i lyset af den helhedstilgang, som vi nu gerne vil have på dette område.

Desuden har videnskabsfolkene – og jeg kan forsikre om, at jeg har talt med mange af dem for at kunne udarbejde denne betænkning både inden og under processen – problemer, når de indgiver ansøgninger om støtte til projekter under det syvende rammeprogram. Disse problemer kan på den ene side til dels tilskrives, at man fokuserer på andre ting, når der er tale om akvakultur, som ret beset er af industriagtig karakter, og på den anden side, at forskningen i fiskeri og havvidenskab er af tværfaglig karakter og mere langsigtet.

Indtil det syvende rammeprogram var begge disse områder omfattet af de samme midler og blev indrapporteret til Generaldirektoratet for Fiskeri, hvilket gjorde, at de kunne supplere hinanden. Det er på nuværende tidspunkt Generaldirektoratet for Forskning, der er ansvarligt, og resultatet er, at det bliver vanskeligere for de videnskabelige kredse at informere dem, der opstiller retningslinjerne for indlevering af forslag, om sektorens betænkeligheder og behov.

Desuden er der i de videnskabelige kredse en opfattelse af, at generaldirektoratet tilsyneladende har valgt at prioritere grundforskningen uden at give plads til forskning med fokus på offentlige politikker. Som eksempel kan jeg nævne berigelse, ud fra et videnskabeligt synspunkt, af Fællesskabets havstrategi eller undersøgelse af forholdet mellem fiskeri og klimaforandringer.

Sammenfattende kræver EU-havpolitikens mål om at opnå et produktivt fiskerierhverv i et rent havmiljø, at de videnskabsfolk, der arbejder med dette emne, har adgang til tværgående finansieringsmekanismer i det syvende rammeprogram.

Afslutningsvis vil jeg gerne minde om det andet problem, nemlig den bekymrende mangel på unge videnskabsfolk inden for fiskeriforskningen, hvilket synes at være resultatet af, at de faglige kurser ikke er særlig attraktive i sammenligning med andre grundvidenskabelige kurser.

Det er af afgørende betydning, at vi opretter interessante og udbytterige universitetskurser, som byder på gode erhvervsmæssige muligheder. Det ser også ud til, at vi bliver nødt til at standardisere de forskellige forskningsmodeller, som anvendes i de forskellige medlemsstater, for bedre at kunne sammenligne resultaterne og fremme sammenstillingen af data samt at styrke samarbejdet mellem de nationale forskningsinstitutioner. Bedre udnyttelse af fiskernes erfaringer og ekspertise i processen med at udarbejde de videnskabelige udtalelser, som beslutninger om den fælles fiskeripolitik er baseret på, er efter min opfattelse naturligvis af afgørende betydning.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er mig en fornøjelse at kunne tale om mit eget ansvarsområde. Kommissionen glæder sig over Parlamentets betænkning om anvendt forskning inden for den fælles fiskeripolitik, og jeg vil også gerne takke ordføreren, Rosa Miguélez Ramos, og Fiskeriudvalget for deres glimrende stykke arbejde.

Betænkningen kommer på det helt rigtige tidspunkt, idet den fælles opfordring til havforskning og maritim forskning er ved at blive udarbejdet. Fremlæggelse af betænkningen falder også sammen med arbejdsprogrammet 2010 for FP7 og præsentation af grønbogen om reform af den fælles fiskeripolitik, hvor der også er et kapitel om forskning. Kommissionen er i princippet enig i hovedelementerne i betænkningen.

Vi glæder os over den udtrykte støtte til den europæiske strategi for havforskning og maritim forskning, hvor der lægges stor vægt på stigende kapacitetsudbygning, ny infrastruktur, nye kompetencer og uddannelsesinitiativer, udvikling af integration på tværs af de eksisterende discipliner havforskning og maritim forskning, fremme af synergien mellem medlemsstaterne og Kommissionen samt ny forskningsforvaltning.

Kommissionen anerkender, hvor vigtigt det er at sikre, at det budget, der i FP7 tildeles til fiskeri- og akvakulturforskning, slår til, samtidig med at der opretholdes en god balance med den øvrige forskningssektor, navnlig inden for landbrug, skovbrug og bioteknologi: tema 2 – KBBE og tema 6 – miljø. Det årlige budget til FP7 vil stige progressivt i de tre sidste år af programmets løbetid, og både fiskeri- og akvakultursektoren vil afgjort kunne nyde godt af denne stigning.

Kommissionen vil i overensstemmelse med betænkningen fortsætte sin indsats for at støtte forskningen ved at sørge for mere synlighed i FP7 for fiskeri- og akvakulturforskningen, sikre en god balance mellem politikunderstøttende forskning og mere grundforskning, forstærke socialvidenskabens rolle i arbejdsprogrammerne, fremme udbredelsen af resultaterne og tilskynde til mere samordning mellem nationale forskningsprogrammer.

Endelig vil Kommissionen fremme integrationen af fiskeri- og akvakulturforskningen i en bredere sammenhæng i form af den strategiske forskningsdagsorden, det europæiske forskningsrum og den nye EU-strategi for havforskning og maritim forskning.

I betragtning af de initiativer, jeg lige har beskrevet, mener jeg, at der nu er en solid basis, hvorpå vi kan forbedre vores fiskeri- og akvakultursektorer via innovativ forskning inden for rammeprogrammet. Disse sektorer vil efterfølgende også kunne nyde godt af forbedret samarbejde og samordning af national forskning via de forskellige initiativer vedrørende det europæiske forskningsrum og inden for den fælles fiskeripolitik.

Hvis jeg lige må tilføje noget for egen regning, kan jeg forsikre om, at det ikke er mere kompliceret, end det var før, ganske enkelt fordi det er de samme mennesker, der arbejder med det, og samarbejdet med min kollega hr. Borg er virkelig fremragende. Det er efter min opfattelse sådan, forskningen skal forløbe fremover. Vi samarbejder på tværs af sektorerne, og dette giver virkelig nogle bedre resultater, som vi næppe kunne have opnået, hvis arbejdet var blevet gjort på en mere sektoropdelt måde. Jeg siger rigtig mange tak for det store arbejde, De har gjort.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 19. februar 2009.

31. Dagsorden for næste møde: se protokollen

32. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.30)